

TITUS ȘTIRBU

**NĂSCOCILĂ,
ROADEGUMĂ
ȘI FECIORUL LUI PĂCALĂ**

*Carte pentru copii,
părinți și educatori*

Editura LUMINA

Chișinău – 2019

821.135.1(478)-93
Ș 85

*Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerului Educației, Culturii
și Cercetării al Republicii Moldova (300 ex)*

Redactor: *Anatol Malev*
Redactor artistic: *Tatiana Melnic*
Prepress: *Elena Popovschi*
Paginare computerizată: *Lidia Mocanu*
Coperta: *Emil Cojocar*

Editura Lumina, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 180,
MD 2004, Chișinău. Tel. 022-29-58-68;
e-mail: luminamd@mail.ru; www.edituralumina.md
Tiparul executat la F.E.-P. Tipografia Centrală,
str. Florilor 1, MD 2068, Chișinău
Comanda nr. 7511

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Știrbu, Titus.

Născocilă, Roadegumă și feciorul lui Păcală : Carte pentru copii, părinți și educatori / Titus Știrbu. – Chișinău : Lumina, 2019 (F.E.-P. „Tipografia Centrală”). – 236 p.

Apare cu contribuția Min. Educației, Culturii și Cercetării al Rep. Moldova.

500 ex.

ISBN 978-9975-65-445-6

821.135.1(478)-93

Ș 85

© Titus Știrbu, 2019
© Editura Lumina, 2019

...ERAM UN BOB ȘI EU

PATRIA

Și spicul are Patrie –
Și Patria e lanul.
Și ziua are Patrie –
Și Patria e anul.
Cuvintele au Patrie –
Româna limbă-a noastră.
Stejarul are Patrie –
Pădurea-n zarea-albastră.

De mic, iubește-ți Patria –
Moldova – falnic nume.
Mi-o apără! Înălță-mi-o!
Cum o făceau străbunii.
...Și-un pește are Patrie –
E apa unde crește.
Dar cine n-are Patrie –
Degeaba mai trăiește!

LIMBA ROMÂNĂ

Cât ai pământul sub picioare
Învață câte limbi dorești,
Dar să rămâi măreț și tare
În Tronul Limbii Românești!

DRAGOSTE DE ȚARĂ

Nu a fost, nici nu va fi
Un cântar ce-ar cântări
Măsură de-a măsura –
Dragostea de Țara mea.

PLAI NATAL

Un deal, o pădure, un iaz –
A ochilor mei mângâiere,
Mi-alină și chin și necaz
Și cea mai cumplită durere.

Spre codru privirea mi-arunc –
Atâta de mult mă îmbună,
Că-mi pare că iar sunt un prunc
În brațe la maica mea bună.

Mă uit la un câmp cu fânaț –
L-admir cu atâta plăcere,
De parcă-aș mușca cu nesaț
Din pâinea cu unt și cu miere.

Mi-e sfânt și un pai și un spin –
Iubirea de plai e-o comoară...
De unde să știe-un străin
Ce este iubirea de țară?

DIMINEAȚĂ DE TOAMNĂ

Cu smarald prin părți tivită
Șerpuiește lin șoseaua:
Două dealuri gârbovite
Mi le-ncinge cu cureaua.

Ziua-și prinde-a face cale,
Trece-un om prin arătură.
Peste lacul de pe vale –
Un fuior de lână sură.

Codrul veșnic, iarba toată,
Și-o ciupercă, și-o legumă,
Astăzi pentru-ntâia dată
S-au ales cu-n șal de brumă.

Prin văzduhul alb, o stancă
Cu aripa bate toaca:
Sub un dangăt de talancă
Toți salcâmii se dezbracă.

Soarele de pe coline
Prinde să se minuneze:
Chiar nici un artist nu vine
Raiul-acesta să-l picteze?

FURNICUȚA

Printre frunze de trifoi,
De mohor cu spicu-n soare,
Se-ntorcea de la plimbare
Spre castelul-mușuroi.

Când s-ajungă la izvor,
Doamne, asta ce mai este?
Uriașă, ca-n poveste –
Cizma unui vânător.

„Am să urc pe ea acum!”
Dar s-a pomenit pe dată
În mașină aruncată
Cu miros de gaz și fum.

Azi trăiește la oraș,
De prieteni, mamă, tată,
De tot neamu-nstrăinată –
Vai de traiul la etaj!

Parcă-ar sta pe-un vârf de spin!
Plânge inima-n furnică.
Se tot uită-n jos cu frică –
Cum să scapi de-atâta chin?

Și de-atâta dor de dor,
După firul de mohor,
După susur de izvor,
După glasul mămicuței,
Furnicuței, miticuței
I-au crescut aripi de zbor!

ÎNTÂI SEPTEMBRIE

Bunicuță, mamă, tată
Și vecini de prin mahală!
Ziua asta e-nsemnată –
Merg în clasa-ntâi la școală!

Alfabetul știu a-l țese,
Am și-o geantă-ncăpătoare
Și-un buchet din flori alese
Pentru prima-nvățătoare.

Cine-nvață – prinde minte,
Azi tot neamul mă petrece...
Am să fiu copil cuminte
Și-am să-nvăț pe nota „zece”.

Prima zi...Ce zi frumoasă!
Câți elevi și câtă lume!
Vă salut, colegi de clasă,
Chiar de nu vă știu pe nume!

CARTEA

Cartea e oglinda vieții,
Cartea-i călătoare stea,
Pân' la albul bătrâneții,
Fiți prieteni buni cu ea.

DRAG NE-A FOST ABECEDARUL

Drag ne-a fost Abecedarul,
I-am cules din foi nectarul.

Câte-o literă, cu-ncetul,
Învățat-am alfabetul.

Noi din buchiile sfinte
Știm să-alcătuim cuvinte

Și am scris întâia oară:
Mama, tata, pace, țară.

Mulțumim, Abecedare,
Ne-ai fost stea îndrumătoare.

Nu-i ușor a ne desparte
De această scumpă carte.

Azi pășim cu bucurie
În a cărții-mpărăție.

Pentru munca ta măreață
Te vom pomeni o viață.

PRIMA ÎNVĂȚĂTOARE

Prima noastră-nvățătoare
Cu răbdare și migală
Ne-a vrăjit cu-a ei suflare
Chiar din prima zi de școală.

Număram doar pân' la zece...
Dar cu toți într-o unire
Astăzi nimeni nu ne-ntrece
Nici la scris, nici la citire.

Mulțumim! La revedere,
Prima noastră-nvățătoare!
Am agonisit avere
Și am prins la aripioare.

Patru ani... Prima izbândă...
Vom păstra mereu cu cinste
Chipul drag și vocea blândă
Și căldura din cuvinte.

TRICOLORUL

Vai, ce bine-a mai plouat!
S-a făcut ușor și norul...
Curcubeu-i peste sat,
Sau acesta-i tricolorul?

ÎNDEMNUL DOAMNEI ÎNVĂȚĂTOARE

E zi de sărbătoare-n calendar,
Pășit-ați pragul școlii prima dată –
Sunteți elevi de-acuma... Așadar,
E-o zi ce nu se uită niciodată.

Băieți și fete... Stați în bănci cuminiți,
Iar eu voi fi a voastră-nvățătoare.
De mine ajutați și de părinți
Pornim pe-al cărții drum
ce capăt n-are.

Să știți că lenea-i marele dușman,
Să vă unească fapta exemplară...
Doar voi o să ajungeți peste ani
Feciorii dârji ce vor conduce țara.

Vă zic „Bine-ați venit!”,
cu legământ,
În Țara Cunoștințelor prospere,
Căci omul cât trăiește pe pământ,
Știința lui e cea mai mare-avere.

FLORĂREASA

La un colț de stradă-n zori
O fetiță vinde flori,
Mici buchete frumușele –
Toporași și viorele.

E-o fetiță din Țipala
Și pe nume-i zice Ala.

Vara tot pe-aicea vine
Cu flori strânse pe coline
Și cu plante pentru ceai
Pentru orice boală ai.

Toamna, când vin zile rele,
Ala vinde porumbrele
Și frumoase dumițre
Cu petalele pestrițe.

Prețul lor – niște bănuți,
Ban la ban se-adună mulți,
Să plătească profesoara
Pentru lecții la vioară.

Ala vrea să fie-artistă,
Să devină vioristă.

De muncești cu sânguință,
Capeți tot ce-ți stă-n puțință.

UITE-AȘA BĂIEȚI ÎMI PLAC!

Mișu e băiat de dobă.

- Ce faci, Mișu?
- Stric o sobă.
- Și faci alta dintr-o dată?
- Eu oricând i-ajut lui tata.

Mișu e un pui de dac,
Uite-așa băieți îmi plac.

- Câți ani ai tu, măi sobare?
- Zece-oi împlini în vară.
După zodie sunt rac...
Uite-așa băieți îmi plac.

- Încotro?
- Îmi dă din mână:
- După apă la fântână,
Se usucă un copac...
Uite-așa băieți îmi plac.

- Un' te duci cu roaba, frate?
- Duc gunoiul un' se cade,
Cum și toți sătenii fac...
Uite-așa băieți îmi plac.

- Și-așa toată ziulica:
- Un' ții cale, Mișulică?
- Iarbă să aduc un sac...
Uite-așa băieți îmi plac.

HULUBUL SINGUREL

Singurel e printre cetini,
Singur prin mălai de mături...
A jignit câțiva prieteni,
Nu mai vor să-l vadă-alături.

Zgribulit pe creanga udă,
Parcă prins într-o capcană,
Stă hulubul și, de ciudă,
Își tot smulge câte-o pană.

CEASUL

Vai! S-a dus din casă ceasul!
Nimeni nu-i aude glasul.
A plecat și nu mai vine,
El s-a supărat pe mine.
Când mă deștepta la șapte,
Eu visam cireșe coapte,
Mă-ntorceam pe altă parte
Și dormeam dus mai departe.
Lasă supărarea, lasă!
Hai, întoarce-te acasă.
Ce-mi cauți și tu pricină,
Dacă somnul e de vină?!

AȚI VĂZUT AȘA PORTAR?

Crivățul, când a suflat –
Apa-n lac a înghețat.
De un ceas jucăm hochei.
Vai! Și pierdem – 0:3!
Unde-i pucul? Dă-l încoace!
– Lasă-mă și fii pe pace!
Poc!
Și pucul rostogol
A intrat în poartă:
– Go-o-o-1!
S-a-nvârtit portaru-n plasă,
Pune pucu-n buzunar,
Supărat o-ntinde-acasă...

Ați văzut așa portar?

CEL MAI HARNIC BĂIETEL

Luni la lecții nu se duce,
Că mi-l strâng grozav papucii.
Marți de-asemena nu pleacă,
Că e răgușit oleacă.
Miercuri – vinovat e ceasul –
N-a sunat și iar e-acasă.
Joi nu iese din odaie,
Că se-adună nori de ploaie.
Vineri – casa răscolește,
Însă geanta nu-și găsește.
Sâmbătă e zi cu soare,
S-ar porni, dar lenea-i mare.
Dacă-ar fi mai hărnicel...
Voi nu semănați cu el?!

ROADEGUMĂ

Voi îl știți pe Ghiță Brumă?
E-un băiat ca toți băieții,
Însă cum vine la lecții –
Mestecă mereu o gumă.

Înadins, sau poate-n glumă,
Nu mai știu în care lună,
Dar i-au pus poreclă bună,
Clasa-i zice – Roadegumă!
– Roadegumă, vino-ncoace!
– Roadegumă, ia dă-mi pace!
– Roadegumă, guma-ți place?
Roadegumă însă tace.

Are un necaz băiatul,
Un necaz peste măsură:
Limba lui, așa deodată,
S-a-nclaiat de cerul gurii!

Roadegumă stă și plânge.
Nici nu poate să vorbească,
Nici nu poate să citească,
Nici nu poate să mănânce!
Iar prin sat se duce zvonul
Că-l hrănesc cu biberonul!

DOUĂ PÂSLIȘOARE

Țopa-țop – pe stradă
Umblă prin zăpadă
Două pâslișoare.
Ce să-nsemne oare?

– Poate-mi veți răspunde,
Dincotro și unde?
– Am ieșit oleacă,
Ne e dor de joacă!
– Da stăpâna voastră?
– Iat-o la fereastră.
Șade singurică,
Vai, de ger i-e frică!

GLUMA

Nastea foarte bine-nvață
Și din fire e glumeață.
După lecții lui Dorel
I-a întins un bilețel.

„Ție-ți spun, că-mi ești vecin,
Mâine la o lecție
Vom avea inspecție.
Eu la școală n-am să vin”.

Iar ca mâine – ce năpastă,
Sta în bancă numai Nastea.
Gluma ei făcu bucata:
Nu-i la lecții clasa toată.

LĂNGĂ GEAM

Multe se întâmplă-n viață!
În spital stă Viorel.
Din colegi – nu vine unul
În vreo vizită la el.

Stă cu ochii-n geamul mare
Și așteaptă ore-ntregi,
Parcă n-ar avea prieteni,
Parcă n-ar avea colegi.

Nici un gust nu are mărul,
Iar prāsada – nici atât.
Și harbuzul cât de dulce
Tot i se oprește-n gât.

...Niște voci se-aud în sală.
Ei, colegii, sunt! Precis!
Cât pe ce din pat să sară.
Ei erau. Numai că-n vis!

DIALOG LA GARD

Strigă de la gard Lenuța:
– Măi Petrică!
Petrea:
– Ce-i?
– Mi-a furat o săndăluță
Cățelușul tău Grivei!
– Că e șmecher, știu eu bine,
Mi s-au jeluțit mai mulți.
L-am văzut sărind grădina,
Dar Grivei... era desculț!

ZGÂRCITUL

Vai, ce obicei mai are
Nicu... – nici nu bănuiam!...
Nici n-ascultă întrebarea,
Că de-acu răspunde: – N-am!
– Dă-mi, te rog, colegu-i zice,
Guma ta cu împrumut!
– Cum să-ți dau, când n-am, amice,
Ș-apoi vezi, nici n-am avut!

O colegă îl întreabă:
– Un caiet nu ai în plus?
– N-am! răspunde el în grabă.
Nici prin magazine nu-s.

Nicu are-o geantă mare
De o duce-abia-abia
Și în ea de toate are,
Da-i zgârcit și n-o să-ți dea.

Iar colegii au și gume,
Și caiete fel de fel,
Dar pe seama lui fac glume,
Să mai rădă-un pic de el.

Azi la lecții nu știu cine
L-a surprins de lângă geam:
– Nicu... Ai pic de rușine!
El răspunse fulger: – N-am!

IA DĂ „ZILNICUL” ÎNCOACE!

Of, și „zilnicul” acesta,
Cine l-a mai născocit?
Căci mereu îmi joacă festa,
Când de lecții nu-s gătit.
Uite astăzi, bunăoară,
Iar un „doi” am înșfăcat.
Mă privește ca o cioară
De pe foaie... Ce să fac?

Iute caut guma, lama,
„Operația” e-n toi...
Uite bine și ia seama:
Am un „zece” -n loc de „doi”.

Să bat mingea tare-mi place!
Dau să ies, iar tata: – Stai,
Ia dă „zilnicul” încioace
Să vedem ce note ai!

De emoții mari îndată
Guma-n palma-i mare pun...
Cât mă costă-așa o faptă –
Altă dată-o să vă spun.

CUCUIUL

Din viteză Andrieș
S-a ciocnit cu un cireș.
Ce noroc pe capul lui –
E mai nalt cu un cucui.

UN SPORTIV DE PRIMA CLASĂ

- Tu cu sportul cum o duci?
- Rup și eu niște papuci.
- Fotbal joci sau joci hochei?
- Sar în sus peste-un curmei.

- Da cu șahul cum te-mpaci?
- Joc un pic, dar cam stângaci.
- Râul poți să-l treci înot?
- Uite asta, zău, nu pot...
- Despre trântă, ce-ai să zici?
- Mă trântesc cu cei mai mici.

- După sport te dai în vânt...
- Ieri și-un deget chiar mi-am frânt.
- Ești un mare amator!
- Când stau... la televizor...

COVRIGUL

Dintr-a-ntâia o fetiță
Plânge-amarnic și sughiță.
- Ce s-a întâmplat, Doiniță?
Poate ți-ai pătat rochița?
Poate că ceva te doare?
Fata plânge și mai tare.
- Te-ai lovit? Arată unde...
Dar Doinița nu răspunde.
- Ți-ai turtit de bancă nasul?
Ți-ai uitat caietu-acasă?
Ți-a-nghetat obrazii frigul?
- Ionel mi-a rupt covrigul!

FECIORUL LUI PĂCALĂ

Mă aflam în deplasare
Într-un sat. Chiar lângă școală,
Mă-ntâlnesc din întâmplare
Cu-n fecior de-al lui Păcală.
– Eu îl caut pe Terinte
Cu prenumele Cucui.
Nu mi-i spune, măi băiete,
Cum să-ajung la casa lui?
– Ba vă spun!
În sus — și-n stânga,
Pân' vedeți un nuc rotat.
Și de-acolo – iar la stânga,
Și la stânga încă-o dat.
Când aici ajungeți iară –
Întrebați de alt băiat,
Poate el o să vă spună,
Că eu... nu-s de-aici din sat!

LA CIRC

– Ce-ai văzut la circ, băiețele?
– Am văzut un elefant.
El avea urechi-umbrele
Și era grozav de-nalt.

Și-ncă-un lucru-i de mirare:
N-am știut, mai înainte,
Că-animalu-acesta mare
Are coada dinainte.

DOI TURIȘTI

Urcă-un deal țesut cu flori
Doi turiști începători.

Doi băieți, din două sate
Duc pe rând rucsacu-n spate.

Zi de iulie. Căldură.
Se usucă limba-n gură.

Iată-un iaz cu apă caldă,
Sar băieții și se scaldă.

O broscuță din cel lac –
Țuști! se-ascunde în rucsac.

Peste două văi și dealuri
Are broasca niște neamuri.

Cum la ele să mi-ajungă,
Când e-o cale-așa de lungă?

Răcoriți, cu forțe noi
Trec băieții prin zăvoi.

Si de-odată, din rucsac
Se aude: oac-oac-oac!

Vai, ce frică-aveau să tragă!
Au zvârlit rucsacu-n iarbă

Si-amândoi s-au pus pe fugă...
Cine-acum să mi-i ajungă?

**FIUL LUI PĂCALĂ
SE DUCE LA ȘCOALĂ**

– Un' te duci cu pasul mare,
Fecioraș de-al lui Păcală?
– Un' se duce fiecare,
Când e prima zi de școală.

– Văd c-o faci pe înțeleptul,
Școala doar... e-n altă parte...
– Da' eu știu un drum de-a dreptul,
Ce-nconjoară șapte sate.

– Cei de școală au ghiozdane,
Iar tu... pleci cu mâna goală.
– Am și-o geantă năzdrăvană,
Dar s-a dus de ieri la școală.

– Ore multe-s înainte,
Foamea încă nu te curmă?
– Mi-am luat vreo trei plăcinte,
Însă ele vin din urmă.

– Ai și agendă, nu mi-i spune?
– Am chiar două frumușele:
Una pentru note bune,
Alta – pentru note rele.

DIALOG

– Moșule, ce faci aici?
– Nu vedeți? Adun urzici!
– Păi, vă-nghimpă...
– Și-ncă bine,
Dar în schimb, am vitamine!

IACA MĂI, SCOFALĂ MARE !

Nu vă spun în care sat,
Nu vă spun în ce mahală,
Îl cunosc pe un băiat
Căruia îi zic – Scofală.

E cuminte, nu ca unii,
Să învețe lui îi place,
Dar, să vezi, orice i-ai spune
El la urmă știi ce face?

Zice fără nepăsare :
– Iaca măi, scofală mare!

– Noi am fost la tușa Şura,
I-am tăiat pe iarnă lemne.
Și i-am dus cărbunii-n şură,
Uite, am în palmă semne!

El cu vorba iute sare:
– Iaca măi, scofală mare!

– Am o carte foarte rară
Despre-o mare diplomată.
O citesc a doua oară
Și-am s-o mai citesc o dată...

El de colo strigă tare:
– Iaca măi, scofală mare!

Jean din mână mingea scapă,
Sandu iute de o pasă,
Dinu sare și, cu capul,
O trimite drept în plasă!

El de colo strigă tare:
– Iaca măi, scofală mare!

Tata-n zori îi zise-n șoaptă:
– Hai, băiatule, te scoală.
E de-acuma ora șapte –
Poți întârzia la școală!

El de colo — nu prea tare:
– Iaca măi, scofală mare!

Nu știi dacă are rost
Să vă spun apoi ce-a fost.
Cineva i-a zis la școală:
– Ești ca racul scos din oală!

N-a mai zis cu nepăsare:
– Iaca măi, scofală mare!

PICTORIȚA

La algebră
A desenat o zebra.
La geografie –
Un leu în câmpie.
La limba maternă –
Un pat și o pernă.
La chimie –
Ce să fie?
Lângă leul din câmpie,
Lângă zebra-n poieniță –
Adormise... pictorița.

BINE AI VENIT, VACANȚĂ!

În vacanță – crezi nu crezi –
Eu cu mult mai mult lucrez.
Și să știe orișicine –
Eu mă simt cu mult mai bine.

Am sădit un pom frumos –
Crească mare și umbros!
Ca și orice gospodar
Zarzării i-am dat cu var.

Gardul l-am vopsit în verde,
Că bunelul nu prea vede.
I-am făcut bunicii fus,
În pământ cartofi am pus...

N-am să vi le-nșir pe toate,
Iese că mă laud poate.
Da-n vacanță, când ea vine,
Eu mă simt cu mult mai bine.

DIALOG

- Spune-mi cum te-ai odihnit?
- În vacanță? Am citit...
- Multe cărți citit-ai oare?
- Numai una, mi se pare...
- Poți să-mi spui cum se numea?
- Nu. Copertă nu avea...
- Ce se povestea în carte?
- A-a-a! Atrăgătoare foarte!...
- N-ai citit nimic, pesemne...
- Cum să-ți spun... Avea desene!

HAI LA TRÂNTĂ!

O poiană.
Zi de vară.
Stau copiii grămăjoară.
Ce să facă?
Hai la joacă!
Ce anume?
Păi, ți-oi spune!
Hai la trântă,
Că-i mai sfântă!

Și prin iarba ca mătasea
S-au trântit ca pe covor,
Până i-a chemat la masă
Trompetistul Nicușor.

Unul are nasul roș,
Altul stă ca un cocoș,
Iar al treilea – necăjit,
Are degetul julit...

Dar în tabără-s toți frați
Și deloc nu-s supărați.

De-or sta leneși
Sub stejar,
Cum oare-au
Să crească mari?!

URSULEŢUL

Într-o zi doi pui de urs
Se jucau cu un harbuz.
L-au tot dat de-a tăvălugul
De-ncepu să-i curgă suc
Şi s-au înfruptat apoi
Cu miez dulce amândoi.
Trei seminţe pe ascuns
În ţărână mi le-au pus.
Nouraşul le-a stropit,
Soarele le-a încălzit,
Iar pământul le-a hrănit
Şi acum cei harnici urşi
Au o sută de harbuji.

E VARĂ SAU E IARNĂ?

E gheaţă groasă peste râu
Şi-i alb cât vezi cu ochii.
Pe mal, prin iarba pân' la brâu
Tot sar căluţii-popii.

A coborât aşa un ger
Şi-un cor de broaşte cântă,
Iar printre fulgi de nea spre cer
Un ciocârlan se-avântă.

Copiii ies la săniuş
Desculţi prin praful verii.
De sub nămeţi răsar brânduşi
Şi-au dat în floare merii.

DRUM SPRE TOAMNĂ

Îndemnându-se-ntre ei
Trec pe drum doi băieței.
– Drumule, tu unde duci?
– La livada cea cu nuci!
– Haide, ia-ne și pe noi,
Că suntem doar numai doi!
Drumu-i duce spre livadă
Unde-s nucii plini de roadă.
Vântul cată nuci voios
Și le scutură pe jos.
Au mâncat, s-au săturat
Și pe drum l-au întrebat:
– Unde-acuma o apuci?
– Unde-s strugurii mai dulci!
Când e soarele-n chindii
Au ajuns în deal la vii.

Din bobite au gustat
Și pe drum l-au întrebat:
– Acum unde mai ajungem?
– Unde cresc zămoși, harbuji.
Au pornit... Și le-a dat moșul
Un harbuz cu miezul roșu.

Au mâncat, s-au săturat
Și pe drum mi l-au rugat:
– Ne-ai purtat atâta cale
Și pe dealuri și pe vale.
Vezi amurgul că se lasă?
Acum, du-ne pân' acasă!

CASĂ NOUĂ

Colo sus pe-o rămurică
Tristă stă o păsărică.
Un băiat ne-astâmpărat
Cuibușorul i-a stricat.
Și vin păsări multe-multe
Păsăruicii să-i ajute.
Ram cu ram și strop de rouă
Și zidesc căsuță nouă.

LA PESCUIT

Stau pe malul unui iaz.
Peștii azi îmi fac necaz:
Nu vin, dragă, la cârlig,
Și de frig – mă fac covrig.

Și cum stau pe iarba-n rouă
Tot ce văd – vă spun și vouă:
Paște iarbă o broscuță,
Prinde muște o văcuță.
Pe sub apă grăureii
Vor să prindă cărășeii.
Racii au zburat pe sus –
La furat harbuji s-au dus.
Două știuci din lut și puf
Și-au făcut cuiabar în stuf.
Uite, pluta se scufundă,
Fața apei – numai unde...
Trag! Și mai să mor de frică:
Știți ce-am prins? O minciunică!

CE ÎNSEAMNĂ-A FI OM BUN?

– Moș Crăciun, Moș Crăciun,
Ce înseamnă-a fi om bun?

– Pentru-a fi om bun, băieți,
Multe trebuie să-nveți:

Om bun nicicând nu fură,
Pe vecini nu ține ură

Și cuvântul când rostește –
Mai întâi îl cântărește.

Om bun la sfadă tace,
De-a promis ceva – el face.

Om bun te-ajută-n toate,
Ți-i ca soră. Ca un frate.

Om bun minciuni nu spune –
Om bun – e o minune.

Fiți și voi niște minuni,
Fiți cu toții oameni buni!

TROMPETA

Ionel se ține scamă:
– Cumpără-mi trompetă, mamă!

– Cu-așa rugăminți – mă lasă,
Asta-mi mai lipsește-n casă.

– Mamă, nu mă probozi,
Voi cânta, când vei... dormi.

O MINCIUNĂ-N CATALIGE

Din ograda lui Petrică
A țâșnit o minciunică.

Și prin gura lui Ignat –
Fuga a pornit prin sat.

Cum trecea pe-o cărărușă –
O-ntâlnește pe Catiușa,

Iar acea, la rîndul ei,
I-a șoptit-o lui Andrei

Și de-acolo – mai departe
Pe la alte gure sparte,

Tot mai iute și mai iute
La Ioni și la Aniute.

Cât a alergat prin sat,
Minciunica s-a-ngrășat.

S-a făcut minciună mare,
Că nu-ncape pe cărare.

Când minciuna-n catalige,
Care ustură și frige,

Iar ajunse la Petrică,
Știți – a leșinat de frică.

CU RĂBDAREA TRECI ȘI MAREA

Sâmbăta nu-i zi de școală.
Ștefănică cum se scoală
Prinde-a-și face socoteală:

„Ziua-i mare... Nici o grabă...
Chiar să stau așa degeaba?
Hai, Fănică, hai la treabă!”

Ia și sapă în livadă!
Dar cu ce? Că lângă ladă
Stă hârlețul fără coadă.

Ca să faci un lucru mare,
Trebuie să ai răbdare,
Dar Fănică, vezi, n-o are.

„Fac mai bine-o căsucioară
Pentru graurii ce zboară,
Căci afară-i primăvară.”

Cu placajul dinainte
Stă mâhnit: nu are ținte.
Un’ le-a pus – nu ține minte.

Ca să faci un lucru mare,
Trebuie să ai răbdare,
Dar Fănică, vezi, n-o are.

Ar lua vioara-n mână,
Însă îi lipsește-o strună
Și nu știe cum s-o pună.

Ce-i rămâne să mai facă?
E de-ajuns, cred. Hai la joacă!
Hai cu mingea pe toloacă!

LA IAZ

Când am timp măcar un ceas –
Vin cu undița la iaz.

Până mai desfac eu sfoara –
Vine sus pe ram și cioara.

Eu o știu și ea mă știe –
Mă cunoaște dintr-o mie.

„Caaaar!” îmi zice cu blândețe –
Astfel cioara-mi dă binețe.

S-a deprins cu-un obicei –
Primul pește prins – e-al ei!

Și-apoi cioara bucuroasă
Mă conduce până-acasă.

Când i-i foame – vine-ades
Și mă strigă până ies.

Luna mai... Da cioara nu-i.
Știți de ce? Ea scoate pui...

VASILICĂ-FASOLICĂ

Azi la lecții Vasilică,
Scotocind prin buzunar,
A găsit o fasolică
Și-ncepu un joc mai rar.

Mi-o dădea ușor de-a dura,
O-arunca cu palma-n sus,
O prindea înapoi cu gura...
Fericit era nespus.

O colegă mai ghidușă
Din cel joc mi l-a distras
Și de frică Vasilică
A ascuns fasolea-n nas.

Dă s-o scoată – dar nu poate,
Doamne, doamne, ce necaz!
De o lună jumătate
Fasolica stă în nas.

Pe secret vă spun doar vouă:
Cu Vasile e bucluc.
El așteaptă roadă nouă –
Cresc păstăi din cel năsuc!

NĂSCOCILĂ

Știu pe unul Născocilă,
Dar de fapt îl cheamă-Andrei.
Născocilă născocoște
Născoceli de care vrei.

Toți aleargă la pădure.
– Născocilă, ce mai stai?
– Îmi asudă limba-n gură
Și... pot prinde-un guturai!

– Dacă-l tragi de mustăcioară,
Șuieră și racul... Știi?
– Dacă-l tragi a doua oară,
Spune chiar și poezii!

– Născocilă, ce stai singur?
După zarzări mergi cu noi?
– Vreți să-nghit cumva vreun sâmbur
Și... să-mi crească-un zărzăroi?

– Născocilă, sportul practici?
– Alpiniști ca mine nu-s.
În cireșii cei văratici
Eu mă cațăr cel mai sus.

– Trei ori trei fac șaiszeci și șase,
Născocilă, nu ne spui?
– Nu țin minte... Știu că lenea
Mi-a născut vreo zece pui.

Unul a fugit la școală,
Dragi prieteni, fiți atenți:
Dacă intră în vreo sală –
Toți rămâneți... repetenți!

IATĂ-MI-O, MOLDOVA!

Strugure de fragă,
Codru-n straie verzi,
Floare de vâzdoagă,
Mere în livezi –

Iată-mi-o, Moldova!

Vatră strămoșească,
Sunete de nai,
Casă părintească,
Dulcele meu grai –

Iată-mi-o, Moldova!

O CARTE PE ZĂPADĂ

O carte pe zăpadă aruncată...
De sus, plutind în roată, fulgușorii
Îi ocolesc coperta colorată,
Căci i-au văzut în lacrimi ochișorii.

Iar între foi a înghețat cu totul
Un licurici și două coțofene,
Un cocostârc, ariciul și enotul,
Și zâmbetul Ilenei-Cosânzene.

Băieți și fete, albi ca de zăpadă,
Pe-alături trec în cete zgomotoase.
Ce bine-ar fi ca cineva s-o vadă,
Să-i încălzească buchiile frumoase.

UN CURECHI CU URECHI

Ploaia nu mai contenește...
Iepurașul se gândește:
„Chiar de ploaia e călduță,
Am să-mi fac o umreluță
Dintr-o frunză de curechi
Pentru ambele urechi.

Fac și două găurele,
Să se spele singurele.”

Uite-așa, într-o clipită,
Umbreluța-i meșterită.

Stropii cad de sus vârtos,
Iepurașul stă la dos.

Trece-un ied pe lângă el
Și se miră iedu-acel:
„Prima dată văd curechi
Căruia îi cresc urechi!”

IZVORAȘUL

Fuge-un izvoraș la vale
Și îngână fără-a ști
Șapte note muzicale:
DO RE MI FA SOL LA SI.
Frunza codrului agale
Murmură fără a ști
Șapte note muzicale:
DO RE MI FA SOL LA SI.
Printre ierburi vântul moale
Șuieră fără a ști
Șapte note muzicale:
DO RE MI FA SOL LA SI.

La cel codru de pe vale
Șapte băiețași au fost.
Cele note muzicale
Mi le știu azi pe de rost.

MĂTURĂTORII

Ninge.
Cade lin zăpada.
Mătură-o mătușă strada:
Într-o parte
Și în alta,
Într-o parte și în alta.
Cățelușul ei, cu coada,
Mătură și el zăpada:
Într-o parte și în alta...
Cum așa să stea degeaba?

SCRISOAREA GHIOCEILOR

Bună ziua de la noi, din crânguri,
De la codrul cu stejari și tei,
Către voi semnează-aceste rânduri
Un detașament de ghiocei.
Noi am răsărit, copii, cu toții,
Însă, vai! Ce zile am ajuns!
Frică ni-i că au să vină hoții
Să ne smulgă, cum și-n an ne-au smuls.
Nu putem uita o dimineață,
Când veni din sat un nătărău...
Frații noștri-au fost legați cu ață
Și-au fost duși la piață-n Chișinău.
Floarea noastră-i gingașă, subțire,
Să luptăm cu răii nu-i ușor,
N-am dori să fim o amintire
În legenda despre mărtișor
Ori în Cartea Roșie-a Moldovei...
Cum va fi meleagul fără flori?
Noi ne adresăm, copii, cu slova,
Să ne fiți mereu apărători.

Hai, veniți! Vă așteptăm în crânguri,
Pe la codrul cu stejari și tei...
Către voi a scris aceste rânduri
Un detașament de ghiocei.

LA PORTIȚĂ

Stau de vorbă la portiță

Un băiat și o fetiță:

– Costel, de-o vreme-ncoace,

Se scoală de la masă,

Își spală farfuria

Și mătură prin casă!

– Ei, nu mai spune!

– Și nu-și mai meșterește

Nici undiță, nici plută.

Problemele rezolvă

Și nimeni nu-l ajută.

– Ei, nu mai spune!

Iar dacă-l strigi la joacă,

Nu-aleargă ca-nainte,

Ci stă-n veranda mare

Cu-o carte dinainte.

– Ei, nu mai spune!

– Aș vrea, desigur, să te cred,

Dar azi... e-ntâi aprilie!

HAI SĂ MERGEM LA BUNICA

Străbunica Mărioara
Locuieşte-n sat la ţară.

Chiar de e acum bătrână –
Ziua-ntreagă toarce lână.

Lână albă de mioare
Cum e norul alb pe zare.

Fusul de-şi încheie jocul,
Vine altul să-i ia locul.

Cum se lasă înserarea –
Se începe şezătoarea.

Ciocănind uşor la geamuri,
Vin vecini, vin multe neamuri.

Noaptea cea de iarnă-i lungă,
Dar hodina lor e munca.

Torc, brodează, haine coase,
Spun pe rând poveşti frumoase.

Noaptea mare pare mică.
Hai să mergem la bunica!

DUMITRAŞ

I-am întins un măr în dar,
El l-ascunse-n buzunar:
– Am doi fraţi mai mititei,
Măru-am să-l împart cu ei!

ZI DE VARĂ

Zi de vară. Lângă sat,
Unde-i drumul asfaltat,
Stau din zori trei băieți.
Oare ce așteaptă ei?

Dinspre câmpuri către sat
Trec mașini cu grâu curat.
Dacă din caroserii
Cad bobیțele-aurii –
Fiecare din băieți
Flutură din steguleț
Și șoferii – vor nu vor –
Dar frânează-n fața lor.

– Uite, bade, ce și cum,
Și – poftim! porniți la drum.
E păcat să cadă jos
Bobul cel de grâu frumos.

CURELUȘA

– Ia să-mi spui tu, măi Andrușa,
Dacă faci vreuna lată,
Unde-ascunzi cea curelușă
Ca să nu te bată tata?

– Tata nu mă bate. Basta!
I s-a rupt cureaua-n două
Și cu sărăcia asta
Nu găsește alta nouă!
Tra-la-la!

MAI ESTE CÂTE UNUL...

În fiecare școală,
Aproape-n orice clasă,
Mai este câte unul
Ce de nimic nu-i pasă.

Mai este câte unul
Ce uită să învețe,
Pe drum de te-ntâlnește
El n-o să-ți dea binețe.

Mai este câte unul
Ce-o face pe deșteptul
Și-ncearcă să-ți explice
Că stângul este dreptul.

Mai este câte unul –
Un Sandu ori un Petre –
Cum vede o pisică,
Aruncă-n ea cu pietre.

Mai este câte unul,
Ce, fără să roșească,
Prin genți străine cată
Ceva să șterpească.

Și uite-aceștia unii
Fac școala de rușine:
În ziarul de perete
Știți cât le stă de bine?

DE LA ȘCOALĂ

Vine Gheorghe de la școală,
Casa-i rece, casa-i goală.
Greu e să te ții de carte
Când părinții sunt departe:
Nici tu mamă, nici tu tată –
Poama-n vie-i scuturată,
Gâștele se țin de dânsul,
Foamea le-ntețește plânsul!
Nucile-s pe jos cu toate,
Florile la geam uscate.
Niște lemne stau grămadă
Și toporul n-are coadă...

Vine Doina de la școală,
Casa-i rece, casa-i goală.
Tatăl nu-i, nici mama nu e,
Poarta s-a desprins din cuie.
Trist se uită cățelușul,
Cere apă vițelușul,
Un cocoș și-o găinușă
Un grăunte n-au în gușă,
Lemne n-are cin' să taie,
Purcelușul n-are paie.
Nici bunel, nici tu bunică,
Noaptea tremură de frică...

Tot așa, cam peste-o casă,
E-n Moldova mea frumoasă.

Țară, țară... De ești țară,
Strânge-ți neamul grămăjoară,
Adu-ți fiii tăi acasă
Și te fă țară frumoasă!

**DOMINTE
ȘI FARAONII EGIPTENI**

– Ia să-mi spui tu, măi Dominte,
Despre faraoni, ce știi?
– Faraonii înainte
Se țineau de pramatii...

– ...Dacă zici... Ei, bine, fie...
Câți au fost ei, știi măcar?
– Poate-o sută, poate-o mie,
Eu numai pe trei știu doar.

– Nu e rău... Pe nume zi-le!
– D-apoi eu, ți-i spun când vrei:
Scaraoțchi,
Sarsailă,
Michiduță... Iaca-s trei!

LA HARTĂ

A ieșit Năstas la hartă,
Bețișorul mi-l tot poartă
Și se-ntreabă cu mirare:
– Un' să fie Franța oare?

Îl ajută pe Năstas
Toată clasa într-un glas:
– Bună ziua, noapte,
Cu cireșe coapte!

PIEDESTAL PENTRU LENOȘI

Vreau să vă spun ceva. Fiți atenți!
Este o școală la noi în oraș
Unde toți elevii sunt eminenti.
Cu alte cuvinte – nici un codaș.

Unii ar crede că parcă glumesc,
Dar n-am ce ascunde și vă declar,
Că toate acestea se datoresc
Unui foarte vestit tâmplar.

Avea bătrânelul doi nepoței
Ce nu-i prea țineau respect,
Primeau la note de „doi” și „trei”
Cam la fiecare obiect.

S-a supărat lemnaru-ntr-o zi
Și-i veni un gând genial:
Din scânduri de stejar meșteri
Un foarte drăguț piedestal.

În fața școlii l-a instalat frumos,
A incrustat cifrele 1, 2 și 3:
1 – pentru cel mai mare lenos,
2 și 3 – pentru cei mai mititei.

La careu toate clasele s-au aliniat,
Directorul a rostit un ordin special
Și cu marșul fanfarei s-au ridicat
Lenoșii din școală pe piedestal.

Cred că vă puteți imagina și voi
Ce alarmă era, dragii mei...

De-atunci nu mai sunt note de „doi”,
Nemaivorbind de acei băieți.

Cu tâmplarul acela, pot să vă spun,
Tare bine mă-mpac, măi băieți,
Este la suflet un om foarte bun –
Vă face și vouă pedestal, dacă vreți.

ÎNCEPE ZIUA CU O FAPTĂ BUNĂ

O, buna mea fetiță! Drag băiat!
Închei această carte cu un sfat:
Începe ziua cu o faptă bună
Și toate-n viață au să-ți meargă strună.

Găsește timp ca să citești o carte,
Ea din dulceața limbii îți împarte,
Să ai și-un carnețel, ca mai la vale,
Să-ți poți nota expresii geniale.

ALO, TAXI!

Când trebuie să pleci urgent,
Să-ajungi în gară la moment,
În orice țară de ai fi –
Comanzi și vine un „TAXI”.

Taximetristu-i vigilant,
Pe străzi te va purta atent,
Vehicolul neapărat
Oprește unde ai rugat.

„FAPTE BUNE”

În gazeta de perete
E portretul unei fete,
Iar mai jos – o poezie,
Despre ea așa se scrie:

„Nastea Șveț, de-o săptămână,
Cum revine de la școală,
O ajută pe-o bătrână,
Singurică, din mahală.

I-a vopsit podelele,
I-a călcat perdelele,
I-a hrănit rățuștele
Și-a-nvârtit găluștele.”

Cei de o cunosc, îndată,
Cu o vorbă mi-o îmbie:
– Vai, ce hărnicuță fată,
Slavă ție, Nastasie!

Nastea stă ca pe cărbune,
Mi-o apasă gânduri grele:
Toate-aceste „fapte bune”
Sunt doar niște minciunele.

**TREI PORTARI...
ȘI MINGEA-N POARTĂ**

Plouă afară, sau că ninge,
Eu nu mă despart de minge.
Ca și umbra, zic vecinii,
De piciorul meu se ține.

Mingea mea nu sparge geamuri,
Nu se-oprește sus în ramuri,
Fie chiar și-oleacă spartă,
Tot va bate-un gol în poartă.

Numai eu știu câtă muncă
Am depus în vara lungă,
Ea, cuminte, să m-asculte
Și să bată goluri multe.

Fotbal cine vrea să joace,
Hai, veniți cu mine-ncoace!
Uite, jocul se întartă,
Trei portari... și mingea-n poartă!

DERETICĂTOAREA

O mașină-n cale
Trece fără grabă.
Ce mai e și asta?
Un copil întreabă.

Ea înghite praful
De pe trotuare.
Strânge orice frunză –
E dereticătoare!

GHIȚĂ

Ce băiat e Ghiță, doamne!
E mai mult un pui de domn!
Cum se scoală – cum i-i foame,
Cum mănâncă – cum i-i somn!

Da cu munca cum se-mpacă?
Ca pisica cu-n dulău:
De-i rugat ceva să facă,
El se vaicăără: – Mi-i rău!

Și-ncepu a-l râde satul:
„Hai să-l ducem pe la popi!
Nu de alta, dar băiatul
Unde calcă – face gropi”.

Într-o zi mi-l scoală tata
Nu de mână, de perciuni...
Tac chitic de astă dată –
O să credeți că-s minciuni.

Ce băiat e astăzi, doamne!
Nu mai este pui de domn:
Când se scoală – nu i-i foame,
Când se culcă – nu i-i somn.

PĂCALĂ ȘI TÂNDALĂ

- De ce alergi, Păcală,
Cu sufletul la gură?
- Of, zece lupi, Tândală,
Aleargă prin pădure.

- Da poate nu chiar zece,
Erau vreo cinci ori șase...
- Prea poate... Frica-i mare,
Da fuga-i sănătoasă.

- Să fi fost numai patru,
Tot ți-ar fi rupt cojocul...
- Ei, patru poate nu prea,
Dar mare mi-i norocul.

- Să fi fost numai unul
Nu rămâneai tu teafăr...

- Ba chiar era el unul,
Mă jur și pe luceafăr:
Cu ochii ca mărgelele,
Codița cât sprâncenele
Și prin iarbă-așa fugea,
Că nici nu-l puteai vedea...

BĂTĂUȘII

E vreo casă fără uși?
Clasă fără bățauși?
Unul eu, vă spun precis,
Dacă sunt, păi numa-n vis.

Iată-i. Doi. Priviți la ei,
Parcă-s niște cocoșei.
Tam-nisam se iau la ceartă
Și motiv – o minge spartă.

Dar a scânteiat amnarul
Și sub tălpi se-aprinde jarul,
Intră-n luptă pumnișorii,
Se-nroșesc și obrăjorii.
Unul, de statură mic,
Dar se crede mai voinic,
Altul, nalt și subțirel,
Nu se lasă-n nici un fel.
Se împing și cad pe jos,
Care-i totuși mai vânjos?

Unul a ieșit din luptă,
Plânge că-i cămașa ruptă,
Altu-i zgâriat pe față
Parcă ar avea mustață
Și privesc cum de sub poartă
Le zâmbește-o minge spartă.

TU, MĂMICA MEA, MĂ IARTĂ...

Azi am fost chemat la hartă,
Am mușcat dintr-un burete...
Tu, mămica mea, mă iartă
Cazul n-o să se repete.

M-am luat apoi la ceartă,
Din vecini cu două fete.
Tu, mămica mea, mă iartă,
Fapta n-o să se repete.

Într-o zi, mai mult cu gândul,
Am ochit într-un sticlete.
Eu, mămică, -mi dau cuvântul,
Cazul n-o să se repete.
Mi-am ales, cum se mai spune,
O deviză: „Învață minte!”
Am să fac doar fapte bune
Și-o să fiu băiat cuminte!

FETIȚA ȘI DOMNIȚA

– Și de ce plângi tu, fetițo?
– Am pierdut un leu, domniță.

– Ei, se-ntâmplă, ce să-i faci?
Ți-l întorc eu, numai taci.

Fata nu-și încheie plânsul...
– Ai leuțul, ce mai vrei?

– Dacă nu-l pierdeam pe primul
Eu aveam acum doi lei!

A VENIT UN LUP LA ȘCOALĂ

A venit un lup la școală
Uite-așa, cu mâna goală.
– Hai să-l ajutăm, băieți,
Care și cu ce puteți.
Zise unul: – Genți am două
Și i-o dau pe cea mai nouă.
– Da eu am un pix în plus...
– Eu caiete am de-ajuns.
Lupul unde face: – Hau!
Numai geanta am s-o iau!
Și cu glas mai fioros:
– Bu-zu-na-re-le pe dos!
Ei, cu lupul nu te pune,
Fă așa cum el îți spune.
Doamne, ce de-a lucruloare
Se adună-n geanta mare:
Ținte, praștii, telefoane,
Piuneze și bomboane,
Bumbi, chibrituri, bilețele,
Un cuțit fără plăsele,
Din caiete niște foi
Cu vreo douăzeci de „doi”.
A ieșit din ascunziș
Și-o țigară pe furiș.
Lupul rău a mârâit:
– Dacă n-o mănânci – te-nghit!
Da cu lupul nu te pune,
Fă așa cum el îți spune.
Cel cu musca pe băscuță
S-a scăpat ca o broscuță.
Pe cel lup ingenios,
Fericit și bucuros,
L-am văzut cu geanta goală:
Se ducea la altă școală.

VAGABONZII

Pe strada nouă din oraş,
Bălai, creţos şi drăgălaş
Şi-o pată neagră sus pe bot –
Un căţeluş micuţ de tot.

Codiţa lui – un vârful de stuf,
I-am pus şi nume – Pămătuful.
Aleargă de la om la om
Ca pasărea din pom în pom.
Aţine calea de cu zori,
Se uită-n ochi la trecători
Şi roagă ochii lui, zicând:
– Eu sunt flămând!
Eu sunt flămând!
Eu mamă n-am. Eu tată n-am
Şi încă nu pot zice – Ham!
Şi ochii parcă-ar întreba:
– Nu vrei să-mi fii stăpân cumva?
N-aveţi posmagi prin buzunar
Pentru căţelu-acest hoinar?

Şi doar un singur băieţel
Încet s-apropie de el
Ce tremura uşor de frig
Şi-i dete-o gură de covrig.

Părinţii lui pe lume-s duşi,
Muncesc din greu, muncesc la ruşi,
Şi l-au lăsat din capul lui,
Hoinar şi el, dar cui să-i spui?

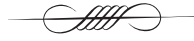

Dar orașenii trec grăbiți,
Flămânzi și ei și necăjiți.
Și trec pe stradă doi flămânzi,
Tristețea plânge-n ochii blânzi.

De-o să-ntâlniți acești eroi
Pe lângă-o ladă de gunoi,
Să știți, am scris, drăguții mei,
Aceste versuri despre ei.

VREAU SĂ FIU...

ȘOFER

ȘOFERUL

Iată-aici se-nalță-o casă
Cu ferestre luminoase.
Trec mașini nenumărate,
Încărcate, descărcate.
Iată una cu ciment.
Cine-i la volan atent?
ȘOFERUL!

Locuința noastră-i nouă.
Cine ne ajută nouă
Să aducem pân' acasă
Frigider, dulap și masă?
ȘOFERUL!

AM SĂ FIU ȘOFER

Un vecin al meu din casă
E șofer de prima clasă.
Nu de-un an și nu de doi,
Ci de douăzeci și doi.
Omul are trei băieți,
Sunt și ei șoferi isteți.
Are omul și nepoți,
Vor șoferi să fie toți.
Omu-acesta mi-i bunel.
Am să fiu șofer ca el!

CINE POARTĂ PLOAIA

De aproape-o lună
Nici un strop nu plouă.
Nu vezi pe petale
Nici un strop de rouă.

Florile în straturi
Prind a se usca.
Le mai poate-acuma
Cineva salva?

Cum să nu?!
Dar cine?
Ați ghicit:
Mașina!

Trec mașini pe stradă
Cu niște butoaie.
Știți ce e în ele?
Nourași de ploaie!

Cât ai zice pește,
Florile stropește.
Iată curcubeul
Ține-n brațe cerul.
Cine poartă ploaia?
Vă spun eu:
ȘOFERUL.

DE-A ȘOFERII

Grădinița.
Toiul verii.
Toți se joacă
De-a șoferii.
Vâj! – încolo,
Vâj! – încioace –
Nu-i mai poți opri –
Și pace.

Doi șoferi
În goană mare
S-au ciocnit
Din întâmplare.
Ambii au
Câte-un cucui,
Dar ei nu spun
Nimănui.

TÂMLAR

DE LA NORD

De la Nord pe căi ferate
Vin cu lemne încărcate
Eșaloane,
Caravane –
Zeci și sute de vagoane.

Trenu-n gara noastră vine,
Lasă opt vagoane pline,
Alte opt le ia deșarte
Și le duce mai departe.

POARTA

Asta zic și eu că-i poartă!
Toată e în ornament.
Nu e poartă. E o artă.
Cum ar fi un monument.

Poarta nouă de stejar
E lucrată de tâmplar.
Om cu sufletul bogat...
Sunt tâmplari în orice sat.

PUNTEA

Azi cu grădinița
După flori ne-am dus
Și ne-a prins ploița
La pădure, sus.

Ploaia peste-un ceas a stat.
Cerul s-a mai luminat.
Cum să trecem peste râu,
Dacă apa-i pân' la brâu?

Un băiat răspunde:
– Trebuie o punte!
– Cine face puntea oare?
– Asta știm noi toți:

TÂAMPLARII !

GEALĂUL

Vreau să-mi fac cuier în tindă.
Iau o scândură de brad.
Nu mi-i spune cum s-o fac
Netedă ca o oglindă?

Pentru-aceasta,
Măi flăcău,
E nevoie de GEALĂU.

CIUTURA

Un tâmplar trecea pe-o vale.
I-a ieșit fântâna-n cale.
Apa-i limpede, curată,
Însă omul cum s-o scoată?
Dacă cumpăna nu are
O găleată salvatoare?

Zice-atunci tâmplarul rar:
– Păi de ce mai sunt tâmplar?
Cât îmi e a face-o
Ciutură, că-mi place!

Peste-un ceas ori două
Ciutura e nouă!

Am trecut și noi pe vale.
Ne-a ieșit fântâna-n cale.
Ce frumoasă ciutură
Sus prin aer flutură!

La băieți și fete
Le potoale setea.
Mulțumim, tâmplare,
Pentru truda mare!

FERĂSTRĂUL

Iată – acesta-i ferăstrău.
El cu dinții mușcă rău.
Hai, apucă-l frumușel
Să tăiem un lemn cu el.

Un-doi!
Un-doi!
Înainte!
Înapoi!

Și nu plouă-aici sub dud,
Dar îs pân' la piele ud.

SCRÂNCIOBUL

Cât a fost iarna-iernuța,
Ne-am tot dat cu săniuța.
Dar de când nu e zăpadă
Noi vrem scrânciob în ogradă.

Soarele e la amiază,
Lângă casă toți lucrează.

Păsările cântă,
Scrânciobul se-avântă.

Jocul tare ni-i vioi..
Am lucrat puțin și noi!

NENEA PETRU

Nenea Petru e tâmplar.
Un așa tâmplar mai rar.
El din lemn de brad ori tei
Îți va meșteri – ce vrei!

Vrei o masă ? Face-o masă –
O găsești în orice casă.
Vrei ghiveci? Ghiveci îți face,
Crește floarea care-ți place!
Pe-o bucată de placaj
O să-ți facă și-un peisaj.
Pentru mica Ilenuță
Meșteri o săniuță.
Pentru Iuliu și Andrei –
Câte-o crosă de hochei.
Mie mi-a făcut aseară
Pentru cărți o policioară.
– Fă-mi – Fănică l-a rugat –
Un pistol automat.

Nenea Petru liniștit
S-a oprit din geluit:
– Vă fac tot ce vi-i pe plac,
Dar pistoale nu vă fac.
Nu vreau ca să știți și voi
Ce înseamnă un război!

GATA NI-S CĂSUȚELE?

Vai ce iarnă-a fost – poveste!
Cu flori dalbe la ferestre.
Dar s-a dus și nu mai este –
Gaurii ne dau de veste:
A pășit la noi în țară
Preafrumoasa Primăvară.

Fără nici o grabă
Gaurii întreabă:
– Ce mai fac tâmplarii,
Micii, gospodarii?
Ce mai fac mânuțele,
Ne-au gătit căsuțele?

VREAU SĂ FIU

Zice băiețelul rar :
– Vreau să fiu și eu tâmplar!

De-o să vrei cu-adevărat –
Ai să fii neapărat.

BUCĂȚAR

GOSPODINELE

Fetele din clasa-a treia
Sunt grozav de ocupate:
La o lecție de muncă
Prima dată fac bucate.

Toate au pestelci brodate
Și privirea jucăușă.
Membrii juriului – băieții –
Stau și-așteaptă după ușă.

Iată prinde-a fierbe apa.
Una curăță un pește,
Alta – un cartof și-o ceapă,
Alta – morcov mărunțește.

Peste-un timp:
– Poftim la masă!
Zeama-i gata!
Toți mănâncă.
Zic băieții:
– E gustoasă!
Gospodinele:
– Vreți încă?

Nota „zece” pune juriul,
Chiar de nu e totul bine.
Dar... vor fi cândva și ele
Ne-ntrecute gospodine!

CU URATUL

CLOPOȚELUL

– Mioriță bălăioară,
Anul Nou ne vine-n țară.
Sunt de-acuma măricelu,
Împrumută-mi clopoțelul
Ca să umblu cu uratul
Pe la neamuri, prin tot satul.

PRIMIȚI URĂTORII?

– Primiți urătorii?
– Intrați!
Că toți cățeluși-s legați.
– Dați-vă mai la fereastră
Și-ascultați urarea noastră.
Strângeți-vă grămăjoară
Ca boabele de grâu la vară.
Hăi! Hăi!

BICIUL

– Vine Anul Nou, bunele!
– Știu că vine, nepoțele.
– Eu te rog să-mi împletești
Bici frumos ca din povești.
De-oi pocni din el odată
Să răsunе valea toată.

BUHAIUL

Încă n-a fost pe-acest plai
Urători fără buhai.
O căldare vechișoară,
Găurică, ațișoară...
Lucru nu-i mai mult de-un ceas
Și buhaiul prinde glas.

MASCA

– Buniță, buniță,
Fă-mi o mască de căpriță!
Că toți verișorii mei
Zic să merg și eu cu ei,
Să umblăm cu plugușorul,
Că mi-i clopot glăsciorul.

VĂ URĂM DE SĂNĂTATE

Vă urăm de voie bună
Și să fim toți împreună!
Vă urăm de sănătate
Și pe masă cu de toate!
Vă urăm un an bogat
Cu soare și cer curat.

DAȚI COLACUL!

– Dați-ne colacul,
Că fărămă boii pragul!
– Dați-ne colacii toți!
– Vi i-am da, dar nu sunt copti.
– Dați-i încoace,
Că mama i-a coace!

BUCĂȚICA DE CRETĂ

Știu pe-un băiețel Andrei.
Are el un obicei
Simplu-așa, fără de frică,
Nu prea des, dar nici prea rar –
De la tablă creta mică
O ascunde-n buzunar.
Dar să stea și-o săptămână
Creta-n buzunarul mic:
Până nu o iei în mână –
Ea nu poate scri nimic.
Dar să vezi, acest Andrei
Are încă-un obicei.

Nu-i da apă, nici mâncare,
Căpătâi de odihnit –
Dă-i o cretă cât mai mare –
El atunci e fericit!
Desenează zi și noapte
Pești cu uriașe guri,
Pomi rodiți cu mere coapte,
Ceasuri și caricaturi.
Dar să vezi, acest Andrei
Are încă-un obicei:
Creta-și lasă urma albă –
(Sunt asemenea isteți!)
Nu în clasă, nu pe tablă,
Ci pe garduri, pe pereți!
Poți afla, fără-ndoială,
Care-i drumul lui la școală.
La moș Duță pe un gard
Cască gura un ghepard.
Pe-un perete de sarai –
Un arici și un buhai.
De pe poarta lui Ion
Își ia vânt un avion...
Cum se știe, însă toate
Pân' la urmă au sfârșit...
Ce-a visat Andrei ast-noapte
Mai de tot l-a buimăcit:
De sub poarta lui Ion
A ieșit un avion.
– Tu-mi erai acel cu creta?
Se repede spre Andrei. –
Stai că mi te-am prins, băiete!
Ai să zbori, chiar de nu vrei!
L-a-nșfăcat și – hai! spre nori,
L-a-nvârtit de zece ori,

L-a lăsat să cadă jos
Drept pe-ariciul cel țepos.
Când a vrut să mi se-ntoarne,
Mi l-a prins buhaiu-n coarne,
Când a dat să sară gardul –
Hap! L-a înghițit ghepardul.
Și-a rămas să zacă-n iarbă
Numai creta cea albă...

ALFABET CU ZÂMBET

A

Toți **aricii**-s numai ace,
Dar să coase nu le place.

Ă

Un **păun** și-o **păpădie**
Au motiv de fudulie.

Â

A, cu fes, se scrie când
E în mijloc de cuvânt.

B

Zboară-o **barză**... O **broscuță**
S-a ascuns, că nu-i prostuță.

C

– Cu-cu-ri-gu! Moșule!
– Mulțumesc, **cocoșule!**

D

Un **delfin** frumos de tot
Este antrenor la-înot.

E

De sărbători, un **elefant**
Arată foarte elegant.

F

– **Fluture**, din floare-n floare
Îți alegi câte-o culoare?

G

Un **gândac** și o **girafă**
Stau și-admiră o **garoafă**.

H

Se lăuda-un **hipopotam**:
– Eu cea mai mare gură am!

I

Iepurașul Miac-miac-miac
Roade coaja la copac.

Î

Înghețată, știi atât,
Ca să faci o gâlcă-n gât.

J

Jaguarul e jongler,
Sare printr-un cerc de fier.

K

Pe cântar, mai iute, sai!
Câte **kilograme** ai?

L

Lupul l-a oprit pe **Leu**,
Îi era dator cu-n leu.

M

Melcul are un castel
Unde-ncape numai el.

N

Nu mi-ți spune: oare **nurca**
Știe-a se juca de-a țurca?

O

Fugi, **omidă**, din livezi!
Vreau să fie pomii verzi!

P

Porcul în grădină rămă
Și s-a speriat de-o rămă.

Q

Quetzal e o pasăre divină
Din America Latină.

R

Racul s-a certat cu-o **rață**
Și-a rămas fără mustață.

S

– Iarna, **struțule**, ce este?
– Știu atât. E o poveste.

Ș

– Ce faci, **șoarece**, în pod?
– Ce să fac... mai rod, mai rod...

T

Tigru-i animal de pradă,
Dar cerșește marmeladă.

T

Un **țânțar** în toată seara
Vine să-i ascult vioara.

U

Ursul doarme... Cum să vadă
Iarna fulgii de zăpadă?

V

Vulpea mai n-a leșinat –
Fără coadă s-a visat.

W

Dublu W – e-un papion
În cuvântul **Washington**.

X

Eu cu-n **pix** și tu cu-n **pix**,
Iese fix litera „**ics**”.

Y

Rickey și cu **Mickey Mause**
Fac prin casă mare haos.

Z

Zimbru-a devenit emblemă
Și-i pictat pe-a țării stemă.

NEPOȚELUL ȘI BUNELUL

- Bunele, bună ziua!
Cum o mai duci, bunele?
– Ce te-ai oprit la poartă,
Hai, intră, nepoțele!
– Dar... câinele pe unde-i?
Nu poți să-mi spui, bunele?
– E dus și el cu treburi...
Hai, intră, nepoțele!
– Dar colo, vezi, pe prispă
Nu-i el cumva, bunele?
– Pe prispă? E...cojocul!
Hai, intră, nepoțele!
– Mata, zici, e cojocul?
De ce dar dă din coadă?
– Ei, bine! Leg cojocul!
Hai, intră în ogradă!

RUGĂMINTE CĂTRE MOȘ CRĂCIUN

- Moș Crăciun,
Pe dumneata
Vreau să te întreb ceva:
Colindând din sat în sat,
Treci prin codru-ndepărtat?
– Trec prin codru,
Trec prin sate,
Prin câmpii nenumărate...
– Pune-atunci în buzunare
Uite-aceste semincioare.
– Să le samăn pe ogoare?
– Să le dai la căprioare!

OPERAȚIA „DESAGA VERDE”

Un detașament de fete
Pe-o cărare-n câmp se pierde.
Operația începe
Și-o numim „Desaga verde”.

Parcă-s pui de potârniche –
Când pe deal și când pe vale
Fetele adună-n coșuri
Plantele medicinale.

Troscot,
Mușețel,
Sulcină,
Lumnărică,
Tămâioară...
Stau cu ușile deschise
Farmaciile din țară.

Câte plante prețioase
Cresc pe sub senină boltă!
Hai ca să pornim cu toții,
Căci e timpul de recoltă!

PRIETENUL NOSTRU CEL MAI BUN

E zi de vacanță...
Sub zarea albastră,
Aici, lângă codru,
E tabăra noastră.

Mereu ne așteaptă
Cărări neștiute,
Noi trecem prin codri
Cu păsări și ciute.

Dar oriunde am fi:
Aproape, departe –
Prietenul nostru
Mai bun ne e cartea.

MÂNZUL

Nenea Ștefan cu căruța
Iată trece drumușorul,
Iar din urmă-aleargă sprinten,
Cu zgărdiță, mânzișorul.

Mulți băieți din satul nostru
Mi-l tot urmăresc cu ochii,
Însă mânzul numai mie
Îmi permite să mă-apropii.

Cum mă vede – se oprește.
Știe el o taină mare,
Căci anume pentru dânsul
Am pesmeți în buzunare.

SĂ CÂNTE CIOCÂRLIA...

Suie,
Suie,
Suie,
Suie
Ciocârlia-n cer senin,
Uite este, uite nu e,
Totu-n jur de cânt e plin.

Lie,
Lie,
Lie,
Lie,
Colo-n lanul gălbior
Puii mici de ciocârlie
Își încearcă primul zbor.

Fie,
Fie,
Fie,
Fie
Pace peste-acest ogor
Și să cânte ciocârlia –
Să o ascultăm cu dor.

NOTA „TREI”

Cântă mierla cea frumoasă
Pe o ramură de tei.
Te întorci încet spre casă,
Geanta-i grea că duci un „trei”.

Ziua-ți pare mohorâtă,
Mierla-n tei – n-o mai auzi
Și vezi satul ca prin sită,
Ochii-ți sunt de lacrimi uzi.

Nu ai poftă de mâncare,
Un’ să fugi și ce să faci?
Te închizi în casa mare
Singurel și taci, și taci...

Tu doar știi că prin sudoare
Și prin muncă – n-ai să cazi.
Păi de ce atuncea oare
N-ai primit un „zece” azi?

Zi cu soare în amiază,
Cântă mierla sus, în tei.
Tu rămâi închis în casă,
Întristat de nota „trei”.

LENEȘUL

Trece Petrea de la școală,
După masă, prin mahală
Și zărește lângă-o poartă
O căldare veche, spartă.
Lângă gard la altă casă
E un pat de fier cu plasă,
Mai încolo – pe zăpadă –
Stă o sapă fără coadă,
Niște cercuri ruginite,
Două țevi cândva vopsite.
Toate zac de parcă-l roagă:
– Du-ne, Petre, mai degrabă!
Dar Petrică se întreabă:
– Pentru ce le-au scos ei oare,
Pe la porți, chiar în cărare?
Mi le-au pus de frumusețe?
Și din mers... le-a dat binețe:
– Salutare!

ALBINA

Floare albă
În livadă,
Pomii sunt
Ca de zăpadă.

Toate-albinele
Lucrează,
Numai una
Stă de pază.

Cine rupe
O crenguță –
Ea-l înghimpă
De mânuță.

STICLETELE

Un sticlete
Gulerat
A venit
La noi în sat.

Îi arunc
O semincioară,
El o ia în cioc
Și zboară,

– Măi sticlete,
Unde zbori?
– Hrană duc
La puișori!

SURIOARA

Am o surioară
Hărnicuță – foc!
Toată ziulica
Nu ți-a sta-ntr-un loc!

Supa aburește
De nu vezi prin geam.
Ne-așezăm la masă –
Pâine nu-i un gram.

– Iată banii, plasa...
Ea oftează greu:
– Eu m-aș duce – zice –
Dar nu-i rândul meu.

– Spală polonicul,
Pune-l colo-n cui!
– L-aș spăla – răspunde –
Apă caldă nu-i.

– Vezi fărâmitura?
Strânge-o, uite-o ia!
– Eu aș ridica-o,
Însă nu-i a mea!

Am o surioară
Hărnicuță – foc!
Toată ziulica
Nu ți-a sta pe loc.

– Mergem după iarbă
Pentru puișori!

– Vezi că vine ploaia,
Vezi pe sus ce nori?

– Bine, stai acasă,
Eu o să mă duc,
Dar să uzi cu apă
Puiul cel de nuc.

Ea-mi răspunde-ndată:
– Nu știi cum să-l ud.
Eu mai bine-oi strânge
Frunze de pe dud.

– Fie – zic atunci –
Strânge și un sac.
– Ce mă fac eu dacă
Cad de pe copac?

– Ia dar și hrănește
Micul bobocel!
– El întinde pliscul
Și mă tem de el!

– Dragă surioară,
Fă un lucru bun!
– Mi-aș spăla batista,
Însă n-am săpun!

UN BĂIAT CU DOUĂ FEȚE
ȘI O SUTĂ DE POVEȚE

(notițe ale unei fetițe)

De la autor

Stam pe-o bancă sub un plop
Și, așa, de-odată – hop!
Vântul cu a lui suflare
Îmi aduse la picioare
Niște foi cu-n scris frumos.
Mi le ridicai de jos.
Ochi-mi, fără ca să vrei,
Urmăreau cele crâmpieie,
Căci erau niște notițe,
Scrise-n grabă de-o fetiță.
Cele rânduri intrigante
Mi-au părut interesante
Și mi-am zis cu bucurie –
Aș putea o carte scrie!

Și am scris-o... ca pe-o joacă,
Sper și vouă să vă placă.

Notița întâia

De trei zile-s în vacanță
Și mă aflu la distanță
De orașul meu cel drag –
Sunt la bunicuța-n prag.

Satul bunicuței mele
Cu căsuțe-cireșele
Poartă numele Cenușa.

Când cobori pe cărărușă
Și treci Răutul pe punte –
Parcă-ai fi-ntr-un sat de munte.
Râul e-n sclipiri de soare –
E-o curea șerpuitoare,
Ce peisaje pitorești,
Parcă-s smulse din povești!

Notița a doua

Gard în gard cu bunicuța
Într-o casă mult drăguță
Locuiește Aurel,
De trei ani școlar și el.

Cu-Aurel suntem de-o seamă,
Știu că are numai mamă,
De statură este mic,
Părul galben ca de spic,
E plinuț, cu glas subțire,
Sprinten și tăcut din fire.

A umbla la școală-i place,
Pare-a fi băiat mintios,
Dacă-l rogi ceva – îți face,
Însă, nu știu cum, pe dos.

De-l întrebi ceva, ori ceri –
Îți răspunde în doi peri.

***

– Dă-mi un gât de apă rece!
Îți răspunde: – Ți-a mai trece!

Pân' la urmă-o să-ți aducă
O prăsadă și o nucă.

***

– Plec la Răut... Hai cu mine!
– Stai, că merg!... Dar nu mai vine.

***

– N-ai grebluță pentru ceapă?
– Am! Dar o să-ți dea o sapă.

***

– Mă ajuți să prind găina?
– Ei, mă pui la lucruri grele.
La ce-mi trebuie străine,
Eu le am pe ale mele...

***

– Mergi de-ntâmpină văcuța
La cireadă... Vezi că-i șapte?
– Să mă rabde olecuță,
Nu am poftă azi de lapte!

***

– Nu m-ajuți să umflu roata?
– Iaca chiar stăteam de-a gata!

***

– Mama vrea să facă-o zeamă,
Dă-mi făcuța să prind pește!
– Eu ți-aș da-o, dar mi-e teamă,
Ea așa se încâlcește!

***

- Ia vezi tu, că țipă-un pui ...
- Nu-i de-al nostru... Nu știu-a cui.
- Ieși în stradă și întreabă...
- Ei, da ce-așa mare grabă!

***

- Dă o fugă la fântână,
- Apă nu-i...
- Mă doare-o mână...

***

- Scoate cloșca și-o hrănește...
- Nu mă duc, că mă ciupește!

Chiar și de l-ai dojeni,
Ăsta-i felul lui de-a fi.

- Da cu satul nu te pune –
- I-au găsit poreclă bună.
- Și mi-l strigă azi așa!
- Ce mai faci tu, leruA?

LeruA e Aurel,
Doar că-i inversat nițel.

***

- I-ai împrumutat prăjina
- Ca să bată nuci din nuc –
- N-o întoarce la vecină,
- Lasă, că am s-o aduc!

***

- Am aici o carte rară,
- Hai, citește-o pân' deseară...

– Pune-o colo, vezi, pe masă,
I-a veni el rându, lasă...

Ei, dar „Lasă...” și cu „Ți-oi...”
Frățiori sunt amândoi;
Foarte bine se împacă,
Când ai poftă doar de joacă.

Aurel e leruA,
Cearcă de-i mai zi ceva!

Notița a treia

– Da pe unde-i leruA,
Că de-o vreme nu se vede?

– Până-acuma n-a lucrat,
Da de dimineață – șade...
– Las’ că nu-i așa de rău...
– Dragă-doamne, e flăcău –
Până se încălță,
Soarele se-nalță;
Până se gătește,
Soarele-asfințește.

Notița a patra

Stau sub nuc. Citesc o carte
Și aud de ceea parte;
– Aurel, i-a vino-ncoa...
– Iaca vin. Ai vrut ceva?
– Hai la prașă pe ogor.
– Am un spin la un picior.
– Dă un ac și eu ți-l scot.
– Vârful e tocit de tot.

– Sunt cu bicicleta... Sui!
– Spinu-mi șade ca un cui.
– Și chiar n-ai în casă-un bold?
– Dar mă-mpunge și-ntr-un șold.
– Leacul tău e pe aproape
Și se-ascunde-n coada sapei!

Notița a cincea

Maica-i face colțunași
Cu cireșe...
– Auraș,
Vezi cum graurii se-adună
Le cireșul din grădină?
Meșterește-o matahală
Și de cracă mi-o anină...

Aurel privirea-ntoarce
Spre cireșul cela mare;
– Nu-ți fă grijă, mămicuță,
Voi fi eu sperietoare!

Notița a șasea

Zi de vineri. Dan Sfârlează
Ziua nașterii-și serbează.

Stau cumiți acum la masă
Toți colegii lui de clasă
Și înfulecă bucate,
Că pe masă sunt de toate.

Printre ei – și Aurel,
Poate cel mai mărunțel

Stă pe scaun ca pe ace,
Ba încolo, ba încoace,
Ochii lui să zici mărgele
Și ... tot fură bombonele.

Le ascunde, tot le-ascunde,
Că nici el nu știe unde.

Gospodina, la plecare,
Dulciuri dă la fiecare.

Le-ar lua, sunt dulci, îs bune,
Însă n-are un' le pune.

Pline-s buzunarele,
Ca de negru cioarele!

Notița a șaptea

Sunt de-acum de-o lună-ntreagă
La bunica mea cea dragă.

Cum mă scol de dimineață,
Îmi clătesc în fugă fața,

Duc văcuța la cireadă,
Mă salut cu-o lume-ntreagă.

Știu azi untul cum se-alege
Și o zeamă cum se drege.

La Duminica cea Mare
Prin odăi am pus frunzare.

Țin ca bunicuța post,
La biserică am fost.

L-am zărit și pe-Aurel,
Flutură din cap nițel.

– Cruce-ți faci cu mâna stângă?
Mai că îi venea să plângă.

Mi-a șoptit: – Eu sunt stângaci
Și cu gândul să te-mpaci.

Notița a opta

– Știu că ai căpșune-n vie,
Dă-mi vreo câteva și mie.

– Roșii am găsit vreo opt,
Celelalte nu s-au copt.

– Hai, nu fi zgârcit... Sunt coapte.
– Spun doar... Am găsit vreo șapte.

– Dacă-am să te rog întruna,
Ai să spui că numai una.

– Poate chiar așa și este...
– Ești zgârcitul din poveste...

Fructul gură de-ar avea,
Știi ce-ar spune? LeruA
Minte, foarte tare minte,
Să nu-i credeți în cuvinte.

El nu ne-a plivit la vreme,
Ne-necam în buruiene,

N-am știut ce este sapă,
Nu ne-a dat un strop de apă,
Și-acum stă și se îndoapă...

Notița a noua

– Hai, nepoato, te ridică...
Ies la fuga în pridvor.
Mă-ntâlnește bunicuța
Cu o vorbă din popor:
– Leneșa până se scoală,
Parcă duce ouă-n poală...

Vino la bunica-ncoace...
Pâinea proaspătă îți place?

– Mai întrebi? E foarte bună!
– Hai să coacem împreună.

La bunica-i altă școală...
Mai întâi luăm botcală,
Apă, dar un pic călduță,
Și-apoi punem făinuță.

Strici un ou, puțin zahăr,
Punem sare... Totu-i clar?

Când e gata aluatul –
Se începe frământatul,
Uite-așa cu pumnișorii
Pân' se-nroașă obrăjorii.

Când frământă, să nu te-ncei,
Pui pe mâini un pic ulei.

Aluatul-l lași să crească,
Binișor ca să dospească.

Peste-o oră jumătate,
Mai frământă încă odată.

Și-l împarți pe bucățele,
Cam egale între ele.

Le dai forma cuvenită,
Le așezi în tăvi – și-n plită!

Ce frumos în jur miroase-a
Pâine proaspătă de casă.

E de două ori mai bună,
Căci e coaptă împreună.

... L-am servit pe lera.

– Aurel, ia vino-ncoa!
Uite-l, e-mpletit în opt,
Ce colac frumos am copt!
Lera, indiferent,
Cu dispreț a dat din mână:
– Iaca, măi, eveniment,
Mama mea tot coace pâine...

Notița a zecea

Intră Aurel pe poartă,
Dă din coadă des cățelul.

Bunicuța ochi-și poartă:
– Iaca-mi vine nepoțelul!

– Da de când ți-i nepoțel?
– Las' să povestească el!

– Astă-iarnă, cum să-ți spun,
Cam aproape de Crăciun,
Am ieșit la joacă-n drum...

Din hodgeaguri iese fum,
Numai de la astă casă
Fumul, văd, nu vrea să iasă.

O cunosc pe-a ta bunică,
Știu că este singurică.

Știu că n-are nepoței –
Ia să bat la ușa ei.
Mă apropii-ncet de ușă,
Strig de două ori: – Mătușă!

Însă nimeni n-a deschis.
– Fie ce a fi... mi-am zis,
Intru-n casă fără voie,
S-o ajut, poate-i nevoie.

Ea stătea bolnavă-n pat,
Zău că nu m-am așteptat.

Pașii mei mărunți se-ndeașă,
Îi chem medicul de-acasă.

Aduc lemne, aprind focul,
Nu-ncălzesc o clipă locul.

Îi car apă cu ulciorul
Și mai scutur și covorul...

Și de-atuncea satul tot
Zice că îi sunt nepot...

Aurel, ca racul roș,
Prinde-un deget să și-l tragă...
– Mama mea frumos vă roagă
Să-i dați huște pentru borș...

Notița a unsprezecea

Lângă sat, pe o toloacă
Toți băieții fotbal joacă,
Iar în jur suporteri saltă
Câtă papură în baltă.

Către cei aprinși în joc
Aurel își face loc.

Iute, pe neprins de veste,
Parcă înțepat de viespe,

Sare-n sus, balonul prinde
Și spre casă o întinde.

– Lasă mingea! Ce te-apucă?
El le-aruncă-n urmă-o nucă:
– Mingea asta-i mingea mea
Și eu fac ce vreau cu ea!

– Aurel! Ești plin de draci
Ca și morile de saci!
Aurel e leruA –
N-ai cu cine te certa!

Notița a douăsprezecea

Zi de august. Dimineată.
Aurel cu mama-n piață.

– Mamă, cumpără-mi ghiozdan,
Numai nu ca cel din an
Cu curele-ncruciate
Și lăcăți sofisticate!

...Vorba e că-n primăvară,
O colegă mai sprintară,
I-a ascuns cheițele
Și l-au răs fetițele.

Aurel umbla la școală
Fără cărți, cu mâna goală.

Notița a treisprezecea

Aurel mi-a spus: – Aseară
M-am uitat în oglinjoară.
Știi, și nu-mi venea să cred;
Se uita la mine-un ied.
– Asta-i glumă?
– Nu e glumă.
Pun pariu pe orice sumă.
– Și, ce-ți spuse iedu-acel?
El mi-a zis: – Măi Aurel,

Vrei să ai prieteni mulți?
Ce-ți spun ei – tu să-i ascuți.

Ce te roagă – să le faci,
De se ceartă – să-i împaci.

Ai promis – să-ți ții cuvântul,
Te-au chemat – să-alergi ca vântul.

Ai împrumutat – întoarce,
De te-ai încurcat – răstoarce,

Reguli simple, omenești,
Care nu le prețuiești.

Chiar de nu le simți, vezi bine,
Ai cornițe ca și mine.
Eu sunt ied, tu – băiețel,
Porți un nume – Aurel,
Mic, cât bobul de porumb,
Dar ca aurul mai scump.

Numele-i de la botez
Și-i păcat ca să-l pătezi...

Când am vrut ceva să-i spui –
Iedul – ia-l de unde nu-i!
– Totuși, cred c-a fost un vis...
– N-a fost vis, îți spun precis,
Tocmai urmăream de zor
Sportul la televizor –

Doi boxeri ieșiți în ring
De la „Jocuri ...” din Beijing.

– De-i așa, ieduțul, zău,
Nu ți-a spus nimic de rău.
Cele sfaturi și cuvinte
Să le ții o viață minte!

Notița a paisprezecea

Curge Răutul la vale,
Prag de piatră-i stă în cale.
Negre stânci și stânci mai albe
Stau sub deal șirag de salbe.

Pe sub maluri, prin verdeață,
Curg izvoarele de gheață.

Apele-au crescut de-a valma,
Peștii mari și mici cât palma,
Buimăciți, ca lumea toată,
Prin grădini scăpare-și cată.

Apele, cu mult necaz,
Pân' la urmă s-au retras
Și izvoarele cumplite
Au rămas înnămolite.

Băiețașii toți din sat
O idee au lansat:
Măine, dis-de-diminează,
Cum răsare soarele –
Curățim izvoarele!
Să le dăm o nouă viață.

Aurel, întins la umbră,
Are o gândire sumbră;

Mălul ăsta rău miroase,
Eu mai bine-oi sta acasă.

Ei, dar iedul ce mi-a zis?
La băieți doar le-am promis.
S-a gândit, s-a tot gândit
Până a și adormit.

Notița a cincisprezecea

Zi de august, timpu-i rău,
Sună stropii în cădere...
Sat frumos – la revedere!
Bună ziua, Chișinău!

Aurel știa că plec,
N-a venit să mă petreacă,
Ori că s-a luat cu joaca,
Ori e-un băiețel zevzec.

De la autor

Asta-i tot.
Aici se-ncheie
Cele rânduri-gânduri scrise,
Care mi-au servit drept cheie
Să cobor și eu în vise.

Însă-mi pare rău de una:
Nu știu fetei cum îi spune,
Dar îi mulțumesc în parte
Că am scris această carte.

Cenușa-Chișinău, Iulie-august, 2008

LUCA

Este-n clasă unul Luca.
El e iute ca zvârluga
Și la lecții
Se-nvârtește,
Loc în bancă nu-și găsește.

Să vă spun o întâmplare
(Căci e-un caz adevărat):
Ce-a dictat învățătoarea
Și... ce scrise-acest băiat.

„Avionul lasă-o dungă...”

.....

„Camionul cască-n luncă”

.....

„Ca o brazdă printre nori”.

.....

„Barza răsădește flori”.

„Nicu vrea să mi-l ajungă
Cu privirea repejor”.

.....

„Vicu scoate-un leu din junglă
Să-l adape la izvor”.

Clasa toată hohotește,
Iară Luca-și amintește
De-o minciună, hăt, mai veche,
Cum că... surd e de-o ureche!

MAGNETUL

Toți colegii, vezi, rezolvă
O problemă în caiet.
Și Dumitru stă în bancă,
Dar se joacă cu-un magnet.

Cu un bumb și o peniță
Și o sârmă de oțel.
De le-apropie magnetul
Le atrage către el.

Dacă n-a făcut problema,
Înțelegeți, cred, și voi
Că i-a pus învățătorul
Nota meritată – „DOI”.

Stă Dumitru-acum și plânge
Și se roagă de magnet:
– Fă ceva și-mi scoate „DOI”-ul
De pe foaia din caiet!

PIUNEZELE

Intră-n clasă-nvățătoarea –
Toți o-ntâmpină-n picioare.
Când în bănci să se așeze –
Se înfig în piuneze.

Unul strigă:
– Of, mă doare!
Altul:
– Ce să fie oare?
Iar Fănică:
– Văleleu!
Iaca m-am înfipt și eu!

Numai Nicușor Cepoi
Stă ca mortu-n păpușoi:
Piuneză nu și-a pus...
Mai aveți ceva de spus?

Și să-l vezi acum, băiete,
În gazeta de perete:
Șade Nicu-n paranteză
Într-un vârful de piuneză!

OARE N-AR FI FOST MAI SIMPLU

Ia te uită! Clasa toată
Stă cu mâna ridicată.
Numai Sanda n-o ridică:
N-a-nvăţat şi-i este frică.

Uite-acuşi învăţatoarea
O să-i pună întrebarea...

Cum îi tremură genunchii,
Cum o-mpunge pe sub unghii!...

Ar cârpi pe loc minciuna,
Dar nu-i vine-n gând nici una.

De atâta încordare,
O furnică şi-n spinare.

Pân' la urmă pe fetiţă
O apucă şi sughiţul.

Of, ce greu mai trece timpul!

.....
Oare n-ar fi fost mai simplu
Lecţia s-o-nveţi acasă,
Ca să nu sughiţi în clasă?

ETICHETELE

Doi băieți
Logofeți
Se ascund după-un perete
Și se joacă-n... etichete.

Etichete colorate
De bomboane, ciocolate
Și timbre mototolite,
Șifonate, jerpelitate.
Și se-aruncă după ele
Tot cu palma pe podele.
Primul strigă:
– E a mea!
Iar al doilea:
– Ai mai vrea!

Uneori se iau la ceartă,
Pân' vin alții să-i despartă.
Și li-s mâinile murdare
Ca rățușca la picioare.

În caiete – numai pete,
În agendă (vai de ele!) –
Cu duiumul note rele.

De atâtea lovituri,
Au în palme bătăături.

De-i întrebi, răspund îndată:
– În vacanță, vara toată,
La bunici am fost în sat
Și-n livadă am săpat!

ZI DE PRIMĂVARĂ

Tata caută lopata,
Dar lopata – nicăieri.
– Unde-i oare? – ‘ntreabă tata –
Parcă-aici am pus-o ieri!

Mama caută hârleţul,
Dar încearcă să-l găseşti!
– A făcut aripi, isteţul,
Ca eroul din poveşti...

Numai unul, Nicu, ştie –
El stârni acest bucluc:
Le-a uitat pe toate-n vie,
Unde a sădit un nuc!

ZÂMBETUL ORAŞULUI

Dintre blocuri mari răsare
Şi se-nalţă mândrul soare.

Iese o fetiţă-n prag –
A zâmbit la el cu drag.

A ieşit şi-un băieţel –
A zâmbit frumos şi el.

Zâmbetul călătoreşte
Şi-un oraş întreg zâmbeşte.

SOARELE ȘI LUNA

Valea sapă în grădină
Pomii mici la rădăcină.

Mai încet sau mai în grabă
Toți ce trec pe drum o-ntreabă:
– Valentino, ia să-mi spui
Cine ți-a pictat pistrui?

Valentina e șireată,
Nu se pierde niciodată:

– Pictorița cea mai mare
Este mândra primăvară...
Pe obrajii feței mele
A pictat un cer cu stele!

– Fii drăguță și-mi răspunde:
Stele ai, dar luna unde-i?
– Luna este numai una,
Și să știți că eu sunt luna!

CASE VERZI

Am la țară un bunic –
E vier de neam voinic.

Când a fost pe la oraș
Mi-a adus și un butaș.

În pământ, sub geam, l-am pus.
Astăzi via urcă-n sus.

Am balcon, dar cine-l vede?
E un cuib de viță verde.

Fiecărui băiețuș
Am să-i dau câte-un butaș.

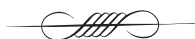
Casele să fie toate
Doar în verde îmbrăcate.

ȘI APOI MĂ DUC LA ȘCOALĂ

Chiar de plouă
Sau e rouă,
De e vânt,
De e ninsoare –
Pe la zori
Fac o plimbare
Ce se cheamă-nviorare.
Un, doi!
Un, doi!
Trec pe lângă case noi.
Un, doi!
Un, doi!
Pân' la iaz și înapoi.
Un, doi!
Un, doi!
Dau binețe prin mahală.
Un, doi!
Un, doi!
Și apoi mă duc la școală!

**A TRECUT PE LA FLOREȘTI
O CĂRUȚĂ CU POVEȘTI.
AM ÎNTINS MÂNA
ȘI-AM LUAT UNA**

POVESTE CU UN ȘORICEL

Cine lucrează, acela se cade să mănânce.
(Proverb românesc)

Era în sat la noi un om. Odată
El pentru munca lui primi răsplată
Opt saci cu grâu.
În pod mi i-a urcat,
Pe unul dintre saci l-a dezlegat,
Că de-o veni vreun șoricel flămând
Să nu-i mai roadă sacii rând pe rând.

„Mănânce sănătos!” și-a zis țăranul,
„Mi-ajunge grâu de pâine pân’ la anul.”

Se scurse timpul...
Într-o bună seară
Țăranu-a vrut să ducă grâu la moară,
Dar ce-a văzut în pod –
n-o să-mi ghiciți:
Erau toți sacii-aceia ... găuriți.
„Păi, cât mi-i a te prinde!”
Și l-a prins!
„Un sac l-am dezlegat doar înadins –
Îl dojenea țăranul mânios –
De ce toți sacii mei cu grâu i-ai ros?”

Răspunse șoricelul:
„De-s flămând,
Pân' nu trudes,
Eu nu mănânc nîcîcînd!”

**PĂCALĂ ȘI LENA CUCOANĂ
PRINSĂ ÎN CAPCANĂ**

Țopa-țop!
Prin hârtop,
Pe furiș,
Prin tufiș,
Pe sub lozii
De răchită,
Nevăzută,
Neauzită,
Trece-alene
Tușa Lene.

Se-ntâlnește cu Păcală,
Ce venea dintr-o mahală
Subsuoară cu o oală
Și aceea goală.
Numai el putea s-o vadă
Pe lenoasa de mătușă,
Ce trecea ca o pănușă,
Drumul măturînd cu coada.
– Mătușică Lene,
Ce pășești alene
Cu pași mici
Pe sub răchită,
Nevăzută,
Neauzită

De bătrâni
Și de copii,
Ia să-mi spui,
De unde vii?
– Iaca
Am mai fost prin sat,
Pe-un băiat
L-am inspectat.
Îți era mai mare dragul,
Când treceai la dânsul pragul:
Cărțile toate –
Împrăștiate.
Copertele lor –
Ferfenițate.
Foile de caiet –
Pătate.
Creioanele –
Prin unghere...
Îl admiram cu mare plăcere.
Dar alaltăieri,
Măi Păcală,
Am primit o carte poștală
Unde negru pe alb scrie
Că acest băiețuș, Ilie,
Ce-l socoteam „disciplinat” –
Se puse pe învățat.
Și-n ultima săptămână
(Crede-mă, că-s bătrână)
N-a fugit nici de la o lecție.
Și iată,
Am fost la el în inspecție.

– Vai, ce neobrăzare! –
Zice Păcală cu mirare.

Mătușică Lene,
Ce pășești alene
Pe sub ramuri
De răchită,
Nevăzută,
Neauzită,
Fără urme de papuci –
Ia să-mi spui tu,
Un’ te duci?
– Vreau să mai trec pe la o fetiță,
Cea mai „harnică” zoiță –
Nu și-a spălat niciodată bluzița.
Azi am o știre
Ce mă scoate din fire:
Această fetiță,
Harnică zoiță,
Ieri dimineață
S-a spălat pe față,
Și-a clătit urechiușele,
Și-a curățat mânușile,
Și-a lustruit ghetetele
Și cu toate fetele
Din mahală –
La timp a ajuns la școală.
Ei, spune și tu,
Măi Păcală,
Cum să nu-i ceri socoteală?
– Și asta e de mirare!
Și asta-i neobrăzare!
Mătușă, să-ți spun adevărat –
Asta-i culmea la pătrat!
Dar,
Când te văd bătrână,
Cu mersu-ntr-o rână,

Până ajungi mata la fetiţă,
Până ajungi mata la zoiţă –
Ai de mers atâta cale!
Zău, mi se face jale.
Sai mai bine-n oala mea
Şi te duc drept la ea!

Mătuşa nu s-a lăsat rugată –
A sărit în oală de-odată.

Păcală,
În fuga mare,
Găseşte o cârpă prin buzunare,
Astupă gura la oală.
Începe-a striga
Uite așa:
„Oameni buni!
Lenea-cucoană
S-a prins în capcană!”
„Lenea-cucoană
S-a prins în capcană!”
Şi prind a ieşi de prin case
Băieţei şi fetiţe lenoase.
De bucurie
Că Lenea-n capcană s-a prins
În horă vesele s-au încins.

– Ce să facem cu Lenea din oală? –
Întreabă pe fiecare Păcală.
S-au gândit,
S-au sfătuit,
Şi, în sfârşit, vă spun,
Au ajuns la un gând comun:
Pe apa Răutului, alene,

Plutește la vale o oală.
Și-n oală – cucoana Lene,
Pe care-a prins-o Păcală.

Măi băieți,
Care-o vedeți –
Nu cumva să vă apropieți!

IEPURAȘUL LENEȘ

După o poveste de Eduardas MEJELAITIS

În poiana din pădure,
Plină cu ciuperci și mure,
Iepurașii – mic și mare –
Sunt prezenți la adunare.
Strigă toți în vâlmășeală:
– N-ar fi rău să-avem o școală,
Iepurașii toți să știe
Să citească și să scrie.

Iepuroaica cea bătrână
Mulțumită-a dat din mână:
– Pân' la școală nu-i departe,
Lasă-i să învețe carte.
Spre culcuș porni grăbită,
Poate cea mai fericită,
Că nepotul ei, cu-ncetul,
Învăța-va alfabetul.

Iepurașul, drăgălașul,
A fost foarte bucuros,
Dar era puțin lenos.

Când în zori căzuse roua,
A-mbrăcat cămașă nouă,
Pus-a geanta în spinare
Și-a pornit-o pe cărare.
Mândru foarte Iepurașul
A trecut întâi imașul,
Mai apoi un deal, o vale –
Înspre școală ține cale.

Țopa-țopa pe cărare,
Auzi că-l strigă-o floare:

– Iepurașule, bădiță,
Cum îți place coronița?
Nu-i așa că sunt frumoasă?
Vino, deci, și mă miroase.
– Nu am timp, drăguță floare,
Vezi, am geantă în spinare –
Și lăbuța-n rouă-și spală –
Eu de azi mă duc la școală!

De la floare, cărăruia
Prin legumărie suie.
Un curechi mișcă din buze:
– Ești subțire ca o frunză...
Mai mănâncă, frățioare,
Și-ai să crești voinic și mare.

Puștiul n-a mai stat pe gânduri,
Rupe frunze rânduri, rânduri...
Până când din tot brojbanul
Îi rămase doar ciocanul.

– După masă, se cuvine
Să te odihnești, își zise
Iepurașul pentru sine.

Se opri să odihnească
Și-ncepu să sforăiască.

A dormit un ceas sau două,
Însă când deschise ochii –
Nu era nici strop de rouă.

Când se-ntoarce la cărare,
Hop! și vulpea că apare:
– Când ai ști de când visez
Să dansez...
– Și n-ai cu cine?
– Am, dar eu am vrut cu tine...
Să dansezi nu-i lucru greu...
– Greu, zici? Poate ți se pare...
– Vom vedea acuma cine
Dintre noi dreptate are.

Și ariciul din vioară
A tot zis din inimioară
Toată ziua până-n seară...

S-a întors târziu acasă,
Iar în ziua următoare
Primul a intrat în clasă.

Iată bănci... Pe sus – portrete,
Niște hărți pe un perete.
Iepurașii au de toate:
Și creioane colorate,

Cărți așa de frumoșele,
Numai cu povești în ele.

A intrat învățătorul
Și l-a apucat fiorul.
– Ia să treci acum la hartă,
Zise el, și ne arată,
Unde e pădurea noastră,
Unde-i marea cea albastră?
Însă el de un' să știe,
Dacă a dansat prin vie.
I-a pus „2” în catalog
Și mi l-a trimis la loc.

Toți îi strigă la ureche:
– Leneș ești fără pereche!
Nouă, crezi, ne pare bine?
Ne faci neamul de rușine!

Și de-atuncea iepurașul
Dimineața cum se scoală
O zbughește drept la școală.

Și încetul cu încetul
Învățat-a alfabetul.
Să citească-acuma știe
Și de scris acuma scrie.
Doar prin muncă Iepurașul
A scăpat de lenevie.

TÂRGUL DIN POIANĂ

Lângă codru, lâng-o baltă,
Pe-un colnic cu iarbă-naltă,
Când dau merele în pârg,
Uite-aici se face târg.

Târgul e frumos și mare
Și nu are-asemănare.

O albină, cu plăcere,
Ursului îi vinde miere.
Martinică unde face:
– Mierea ta nu are... ace?

La o margine de crâng
Strigă bietul cocostârc:
– Am găsit în iaz un ceas,
Vreau să-l schimb pe un caras,
Pescărușul: – Marfa-i bună,
Numai ceasul tău... nu sună.

Lângă-o tufă racul mare
Doar un singur clește are
Și pe cine întâlnește
Îl întreabă: – N-ai un clește?
Nu-i vreun doctor printre voi
Ca să-mi pună clește noi?

Un vițel priponu-și vinde:
– Am crescut. Sunt copt la minte.
Vreau ca să-mi procur un jug,
Să mă-njug, să trag în plug.

Vulpea a venit la piaţă
Ca să vândă puf de raţă,
Iar un stol de rândunele:
– Noi dormim şi fără perne.

Şoarecii la piept şi-au prins
Un anunţ pe care-i scris:
„Cumpărăm urgent capcane,
Că s-au înmulţit motanii”.

Lângă-o tufă de urzici
Vând ciuperci doi mici arici.
Se opreşte-o ciocârlie:
– Da... cât face-o pălărie?

O broscuţă săltăreaţă
Are-un braţ de mintă creaţă:
Măgăruşul botu-ntinde:
– Eu credeam că vindeţi... minte.

Cioara caută vopsele,
Vrea de negru să se spele.
Cioara asta vagabondă
Vrea să fie cioară blondă.

Un paing de creanga groasă
Şi-a-mpletit din fugă-o plasă:
– Să vedeţi câţi gură-cască
Pradă au să-mi nimerească!

Sub un măr de pădureţe,
Pădureţe vând mistreţii:
– Ne plătiţi pe kil cinci lei
Şi-apoi urci şi ți le iei!

O găină pe un bou
Mi-l întreabă: – Vrei un ou?
S-a-ncrețit la față boul:
– Da eu ce să fac cu oul?

Cântă și-o privighetoare,
Mulți i-arunc bănuți în zare:
– Eu nu cânt pentru bănuți,
Cânt căci îmi sunteți drăguți.

Un cocoș o râmă vinde:
– Pare mică, dar se-ntinde!
Vrăbiuța: – N-are rost,
Nu mănânc de fruct, că-i post.

Un nagăț, mai mult din glumă,
Și-a luat din târg o gumă.
– Măi nagăț, e mare riscul,
Poate să se-nceleie pliscul.

Lângă casa-i subterană
Plânge-o cârtiță sărmană:
– Rețineți-i pe tâlhari,
M-au prădat de ochelari!

Da curcanul: – Chior! Chior! Chior!
Am un laț la un picior.
Cine îmi dezleagă laba,
Îi dau lațul pe degeaba.

Doi broscoi cu ochii mari
Schimbă leii pe dolari:
– Ne-a plesnit răbdarea! Basta!
Am plecat din țara asta!

Cățelușul, necăjitul,
Umblă, dragă, cu cerșitul.
Un pisoi i-a dat un os:
– Mulțumesc! a zis. Da-i ros!

Au venit și doi purcei
Ca să-și cumpere cercei.
Fericiți acum guiță
Cu cerceii... la codiță.

– Cu-cu! Strigă cucu-n tei,
N-ați văzut copiii mei?
S-a răspuns un pui de cuc:
– Și... demult îmi ești tătuc?

De vreo cinci ori iepurașul
A înconjurat imașul,
Întrebând pe rând: – Nenică,
Nu vinzi leacuri pentru frică?

Un cioroi la toți propune:
– Hai la nuci! Sunt foarte bune.
Și le iau doar cei zevzeci –
Toate nucile sunt seci!

A venit la târg și-un miel
Ca să-și ieie clopoțel.
– Vreau la iarnă prin tot satul
Ca să umblu cu uratul.

Cu blănița-i ca ceamurul
Și cu ochii ca mercurul
Lupul cată primprejur:
– Care-i mai bogat să-l fur?

Vin și doi țistari la piață
Ca să-și cumpere dulceață,
Dar când acolo – ce să vadă?
Doarme-un paznic în livadă.

– Ăsta-i beat. Deci, las' să doarmă!
– Da, dar lângă el e-o armă!
Dacă se trezește dânsul –
Valea o s-o umple plânsul.

Unu-a zis: – Ascultă, frate,
Tu-ai să mi te culci pe spate,
Ții în brațe pușculița,
Eu – te târâi de codiță.

Păș! Păș! Păș! Prin iarba-naltă
Și... aruncă arma-n baltă.

Pentru faptă papagalii
La țistari le-au dat medalii,
Dar mi le-au păpat pe dată,
Căci erau... din ciocolată.

CALCULATORUL CU VĂRGUȚĂ

1.

– N-ai știut?
Păi, stai să-ți spun:
Este-un obicei străbun,
După ploaie – ce răsare
Undeva pe-un fund de zare?
– Curcubeul!
– Excelent!

Păi, ascultă-mă atent:
Dacă-ai să porneşti, amice,
În genunchi spre el, se zice,
Curcubeul tot bea apă,
Şi-ai să vezi de un' se-adapă.
Din cea apă de-o să bei –
Te prefaci în cine vrei!
Sau de ai o preferinţă –
Ţi-a îndeplinit dorinţa.
– Chiar așa?
– Aşa şi este!
Vorba asta nu-i poveste.
Vrei să fii aviator?
Ai să zbori mai sus de nor.
Vrei artist ? Vei fi artist!
Vrei şahist ? Vei fi şahist!
Poţi să fii tot ce-ţi abate
Doar ... pentru o zi şi-o noapte.
– Da pe urmă?
– Cât trăieşti
Tu rămâi acel ce eşti!

2.

Nu mai plouă...Norii sus
Înspre ţarini noi s-au dus.

Câmpul l-a îmbrăţişat
Curcubeul cel vărgat.

Mult aş da de aş afla
Apă el de unde bea?

Bea din ape curgătoare
Sau din iazul cu izvoare?

Totul este cu puțință,
Afli dacă ai dorință.

Și-a pornit eroul meu
În genunchi spre curcubeu.

Cu dorința lui micuță
De a deveni... vărguță.

3.

Când pe drum, când pe cărare
A ajuns și la izvoare,

A băut doar olecuță
Și s-a pomenit... vărguță.

Nu-l mai dor genunchii-acum
Când însângerau pe drum.

Mă vei crede, nu mă-i crede,
Dar vărguța totul vede.

Ai gândit ceva – ea sare,
Căci e foarte-ascultătoare.

Tot ce-i spui – îndeplinește
Numai cât ai zice „pește”.

Este iute ca o ciută
Și de nimenea văzută.

4.

– Ia s-o văd, şi-a zis vărguţa,
Pe colega mea Olguţa.
Stă de dis-de-diminează
Cu calculatoru-n faţă?

Sigur, da, aşa şi este!
Stai, că dau acum de veste!

Şi de-odată – pleosc! vărguţa
I-a lovit uşor mânuţa.

A sărit ca friptă fata:
– Ce să-nsemne?
– E răsplata!
Zise varga nevăzută –
Pentru vremea cea pierdută,
Cât poţi să te joci, fetiţă?...
Împleteşte-o coroniţă,
Mai aleargă după fluturi,
Mere de prin pom să scuturi,
Ți-ai închis îi colivie
Puiul de copilărie...
Tot acu să ieşi afară,
Vezi cum păsările zboară
Fredonează-o melodie,
Mai ascultă-o ciocârlie!
Dă o fugă la bunica,
Te mai joacă cu pisica...

Stă încremenită fata
Cu suflarea-ntretăiată.

Dă s-atingă „șoricelul” –
Varga poc! cu ușurelul
Peste degetele toate:
– Gata, gata... Nu se poate!

Speriată iese-afară,
Da afară de-acu-i seară.

Cui să spună de-ntâmplare,
Însă o vor crede oare?

5.

Iată-o casă pe colnic
Cu lumină-n geamul mic.
Locuiește-n astă casă
Un coleg al său de clasă.
Ce mai face Teodor,
Tot e la calculator?

D-apoi unde să mai fie?
Stai, acuși ți-arăt eu ție!

Jneap! cu varga după ceafă.
– Doamne, ce e? O caiafă?
Spune-mi iute cine ești?
– O vărguță din povești.
– Nu te văd...
– Nici n-ai să vezi...
Și să nu crezi că visezi...
Ia să-mi spui tu: nemișcat
Câte ore-n șir ai stat
Tot schimbând făr' niciun spor
Jocuri la calculator?

– Recunosc...Am stat cam mult,
Eu și muzică ascult.
Și bunica mă tot ceartă,
Însă jocul mă întartă...

– Dacă nu prea înțelegei,
Mai urmează niște legi.

Și purta-vei ochelari
Cu lentile groase, mari
Și spinarea ți se strâmbă,
Îndoiată-i ca o drâmbă.

Peste-o vreme, vezi, ia seama,
Nu te va cunoaște mama.

Mintea ta habar nu are
Un' se află Carul Mare.
Tu o carte nu citești,
Nici nu poți să povestești.

Nu cunoști, și e bucluc,
Ce e closă, ce e puc.

Tu la schiuri zici patine,
Și-i rușine, vai, rușine.

Asta datorită lui,
Doar calculatorului.

– Cu-așa hoby nu-s doar eu,
Toți s-așa din satul meu,
Care au calculatoare...
Îi cunoști pe fiecare

După ochii obosiți
Când la ore sunt veniți.

– Totu-i clar... De este-așa
Iată care-i legea mea:
Unde sunt calculatoare
Și copii fără-ascultare
Va mai fi un lucru bun –
O vârguță de alun!
Câți sunteți voi, sute, mii?
Ațineți-vă, copii!

VEVERIȚA ȘI FETIȚA

Undeva pe malul mării
Între pini se-nalță-o casă.
E o casă de odihnă
Cum nu-i alta mai frumoasă.

La balconu-acelei case
Iată iese o fetiță.
Sus în pinul 'nalt și verde
Ea zări o veveriță.

– Veveriță frumușică,
Hai, coboară-n jos la mine.
Eu am nuci așa gustoase,
Și-ai s-o duci așa de bine!

Veverița o ascultă.
Ronțăiește pe-ndelete,
Însă dânsa, din păcate,
Nu-nțelege limba fetei.

Din nisipul ud fetița
Construiește o căsuță.
Veverița bucuroasă
O dărâma cu lăbuța.

O urmează credincioasă
Când fetița iese-n stradă.
Se oprește lumea toată
Pe-amândouă să le vadă.

Vai, ce iute zboară timpul!
Vine ziua de plecare.
Uite-așteaptă-autobuzul
Și – la revedere, mare!

Fata cată-n sus cu ochii,
Lacrimile-i curg de-a valma...
Unde ești tu, veveriță,
Hai, cobori la fată-n palmă!

Și de-odată –
Sus pe-o creangă
Apăru și veverița.
Ea a coborât în fugă
Și s-a-nveselit fetița.

I-a sărit ușor pe umăr
Și așa, purtată sus,
A urcat cu lumea toată
În acel autobuz.

... Chișinăul –
Zi de iarnă.
Câte-un fulg din ceruri cade.

Într-un pin carpatic verde
Mica veveriță șade.

Lângă-o casă-naltă-i pinul,
Lângă geam stă o fetiță,
Urmărește printre ramuri
Pe micuța veveriță.

POVESTE DESPRE PÂINE

Într-un oraș odată
A fost așa-ntâmplare,
Că astăzi ți-o va spune
Și mititel și mare.

Să nu cățați orașul
Pe hartă, că nu este.
Iar dacă-a fost vreodată,
Apoi numa-n poveste.

În casa 'naltă, nouă,
De soare inundată,
Trăiau cu-a lor mămică
Un băiețel și-o fată.

Și iată, prânzu-i gata,
Dar pâinea e uscată.
Au zis atunci copiii:
– Vom cumpăra îndată.

La colțul străzii-acele
Cu geamuri mari de sticlă

Se află magazinul
Cu nume simplu „*Spicul*”.

Şi se vindeau de toate:
Covrigi, colaci, franzele,
De grâu făină albă,
Pesmeţi şi toate cele.

Voioşi pe uşă intră,
Dar de pe policioare,
Cât ai clipi din gene,
Tot ce a fost – dispare!

Minunăţie mare!...
Se-adună lume multă,
Vorbesc de întâmplare,
Iar ei tăcuţi ascultă.

– Vai, ce nenorocire!
– Acuma ce-o să fie?
– O fi fugit colacii
’Napoi la brutărie?

Spre fabrica de pâine
Porniră toţi odată...
În urma lor de mână –
Un băieţel şi-o fată.

Dar şi la brutărie
E mare-nvălmăşeală.
Brutarii în halate
Cu vorba dau năvală:

– Am pus noi, vasăzică,
În tave aluatul,

Dar din cuptor – ies goale –
Și cine-i vinovatul?

– Să mergem la depozit,
Să nu lăsăm pe mâine,
Că ce-o să facă lumea
De n-o să aibă pâine?

Dar șeful de depozit
În prag mi-i întâlnește.
La față-i alb ca varul
Și-abia-abia vorbește:

– Eu nu știu ce se-ntâmplă
Și care e pricina –
Mi-au dispărut pe dată
Toți sacii cu făină.

Pe cine-acum să-ntrebe?
Și-au zis să treacă râul
Și pe plugari să-ntrebe,
Căci ei cultivă grâul.

Ajung în sat, da-n sat nu-i
Măcar un om de zare.
Sătenii toți ieșise
În câmpuri, în ponoare.

Și toți se minunează:
– Am semănat de toate,
Dar nu răsare-un colte –
Ogoarele-s curate.

A fost bogată iarna:
Și ploaie și ninsoare...
De ce atunci din brazdă
Nimica nu răsare?

S-au sfătuit plugarii
Cu-acea sosită lume:
– Să întrebăm Pământrul,
Poate că el va spune!

Și-au întrebat Pământul:
– Pământule, răspunde:
De ce nu dă în colte
Acum nici un grăunte?

– O să vă spun! răspunse.
O să vă spun îndată!
Și toată lumea ceea
Rămase nemișcată.

– Mai sunt copii, ce astăzi
Pe stradă și în luncă –
Nu-i vorba de fărâme –
Ei hrinci întregi aruncă!

Dar s-au gândit vreodată
La cea fărâmə mică,
Cu câtă trudă mare
Ea s-a făcut pâinică?

– Pământule, te credem...
Ei merită ocară...
Ce-ar trebui să facem
Să crească grâul iară?

– Să vină toți copiii...
Răspunse-atunci Pământul,
Și să depună astăzi,
Aicea, jurământul!...

Se răspândise vestea
Ca fulgerul prin sate
Și prin orașu-acela,
Și chiar și mai departe.

Băiatul pleacă ochii,
Fetița-ncet suspină...
De-această întâmplare
Și ei doar sunt de vină.

Copii: băieți, fetițe...
Și-au dat cu toți cuvântul
Că n-au să mai arunce
Fărâme... Și Pământul

Își împânzise fața
Cu fire verzi de grâne.
A apărut făină
Și-n magazine – pâine!

...De la-ntâmplarea asta
Trecut-a vreme multă.
De-atuncea nimeni-nimeni
Pâinica nu aruncă!

POVESTE CU MINCIUNI

Mă-ntorceam cu tata
De la Codrul Nou.
În pădurea deasă
Am găsit un ou.

Și l-am pus la cloșcă,
Cinci minute-a stat,
Dar... ieși o vacă
Și-un vițel târcat.

Cu smântână podul
De la casă-i plin.
– Du-o, bre, la piață!
Zise un vecin.

Încărcăm smântâna
Cu țăpoi-u-n car.
Eu ce-ajut lui tata
Alb sunt ca de var.

Și-am pornit la piață...
Pe la ora cinci
Ne-au ieșit în cale
Cinci țânțari voinici.

Unul dintre dâșii
Numai a suflat –
Carul cu smântână
Ni l-a răsturnat.

Tata zise: – Haide
S-o-nșirăm pe gard,

Să se mai usuce
Cât afară-i cald.

Peste-un ceas, cu grebla,
Cu țăpoiul iar
Noi smântâna ceea
O-ncărcăm în car.

Mergem mai departe...
Dimineața-n zori
Hop! Ne iese-n cale,
Vezi, cinci vânători.

Arme noi-nouțe
Ei purtau la șold:
Trei erau stricate,
Două – vechi de tot.

– Facem schimb? ne-ntreabă.
Noi vă dăm pe car
Cinci nouțe arme
Și-un frumos ogar.

– Fie! Zise tata...
Schimbul s-a făcut,
Dar venind spre casă
Știți ce am văzut?

Cinci ședeau la număr
Iepuri pe-un copac.
Cât ai zice pește –
Le-am venit de hac!

Bah! Și eu, și tata.
Toți s-au cârligat:

Trei din loc au rupt-o,
Alți doi au scăpat.

Iepurii aceia
Pusu-i-am în sac.
Fripturica grasă
Nouă ni-i pe plac.

Cinci ceaune pline
Noi la foc am pus:
Două-n jos cu gura,
Trei – cu fundu-n sus,

Și-am făcut friptură.
Vai! Ce-am mai mâncat,
Că nici până astăzi
Nu ne-am săturat!...

NOURAȘUL ȘI ZMEUL

Nourașul
Cel de ploaie,
Care face
Ierbii baie,
Lunecă
Din zare-n zare
Peste fabrici
Și ogoare.
Vede-un sat,
Ca multe alte,
Cu căsuțe
Colorate
Și lăcate

Pe la uși:
Oamenii-s
La lucru duși.
Multe drumuri a umblat,
Dar pe-aici
Nanicând n-a dat.

Și tot drumețind
Deodată
Vede-o pasăre ciudată
Fără aripi,
Fără motoare,
Zboară sus-sus
Pe sub soare!
– Ei, măi țică,
Cine ești?
– Eu sunt zmeul...
– Din povești?
– Aș mai vrea,
Da-s din hârtie...
Zice zmeul cu mândrie.

– Doi băieți
M-au meșterit
Și de-o ață-s priponit.
Iată-i
La legumărie
Cum îmi fac
Din pălărie.

M-au trimis
Să cat un nor;
Mi-au lăsat așa cuvânt:
Să te scot de sub pământ,
Și te rog cu binișorul

Să vii
Și să uzi ogorul.

– Dacă zici,
Așa să fie!
Ca să nu te ud
Pe tine,
Urcă-te mai sus
Ca mine...
Stropii se grăbeau
Să cadă
În grădină
Și livadă,
Peste vie
Și ogor,
Peste stâncă
Și izvor...

A plouat
Cât a plouat,
Cerul s-a înseninat,
Norul a strigat:
– Vecine,
Eu mă duc,
Rămâi cu bine!
– Mulțumesc
Că ai udat
Și ogor, și lan,
Și sat!
Iar din vii
Și din câmpii
Strigă sute de copii:
– Să mai vii!
– Să vii!
– Să vi-i-i-i!

SĂNDĂLUȚELE

Pe-o cărare
Neumblată
Din pădurea
De alun,
Iepurașul
Se grăbea
Încotro?
Eu nu vă spun.

Cum trecea
Cu frica-n spate,
Ocolind
Copacii deși,
Și-a-nțepat
Lăbuța mică
Într-un ram de măcieș.
S-a oprit
Din mers pe-o clipă –
A crezut
Că-i vreun arici,
Când colo
Văzu în iarbă
Două săndăluțe mici.
Zise-atuncea
Iepurașul:
– Oare ale cui să fie?
De-aș avea eu
Săndăluțe,
M-aș plimba
Cu bucurie.

– Ia te uită
Ce năpastă!

Săndăluțele-mi
Sunt mari.
Să fi fost
Mai mici
Cu-o șchioapă –
N-aveam grijă
De ogari!
Nu zăbavă
Printre tufe,
Tropotind
Cu pași voinici,
Pe aceeași
Cărăruie
A trecut
Un pui de-arici.

Îngâna
Un cântec vesel,
Ocolind
Copacii deși –
Și-a-nțepat
Și el lăbuța
În cel ram
De măcieș.
Se opri din mers
Pe-o clipă
Puișorul de arici,
Când colo,
Zări în iarbă
Două săndăluțe mici.

S-a uitat în jur –
Nu-i nimeni,
Și le-a ridicat

De jos:
– Să le-ncerc,
Poate să-mi vină,
Zise
Foarte bucuros.
– Vai, păcat,
Oftă cu mahnă,
De-ar fi fost
Ceva mai mici,
Eu eram,
De bună seamă,
Cel mai mândru
Dintre-arici!

Le-a lăsat
Să zacă-n iarbă
Și în drumul lui
S-a dus.

Peste-o clipă pe cărare,
Mormâind,
Trecu un urs.
Căuta,
Desigur, mure,
Ocolind copacii deși,
Și-a-nțepat și el
O labă
În cel ram
De măcieș.
În aceeași clipă
Ursul,
Cum v-ați priceput
Și voi,
A văzut

În iarba moale,
Două săndăluțe noi.

A-ncercat să le încalțe,
Însă n-a ieșit
Nimic.
– Poate că mi-ar fi fost
Bune,
De erau
Mai mari un pic!

Le-a lăsat
Și el în pace
Și s-a dus
În drumul lui,
După mure
Dulci ca mierea
Pe sub poala Codrului.

Mai spre seară,
Pe cărare,
Apăru un cățeluș;
Dacă-ar fi avut
Cheiță,
Ar fi zis
Că e de pluș.
Bucuros,
Sărea prin iarbă
(Se juca
Așa ca voi)
Și-a zărit
În iarba deasă
Două săndăluțe noi.
Le suci,

Le mirosi
Și își zise Azorică:
– Păi, aceste
Sândăluțe
Sunt ale lui Ionică!

Nu-l cunoașteți?
Cum se poate?
Un așa uituc –
Mai rar!
Am să i le duc
Acasă
Să nu caute-n zadar!

...Ionel plângea...
Și-n casă –
Era mare tărași:
Căuta de-o zi întreagă
Sândăluțele lui noi.

COMOARA

Trăia cândva pe lume
Un simplu grădinar
Și-avea feciori vreo patru –
Lenoși ca ei – mai rar!

Aveau o casă mare,
Cu multe încăperi.
Da-n curte mai nimică –
Creșteau doar niște meri.

Trăiau din greu cu toții,
Umblau numai-n opinci.
Lucra bătrânul singur,
Ca să hrănească cinci.

Era grădina mică,
Dar pomii roditori
Și-i îngrijea bătrânul
Din zori și până-n zori.

Și numai ei – feciorii –
Ajunși de însurat,
Se tot jucau de-a țurca
Și de-a mijatca-n sat.

Iar când pe ramuri frunza
Se desfăcea ușor,
Veneau să trândăvească
Sub meri, la umbra lor.

Și îi râdea tot satul:
– Flăcăi înalți, vâjnoși...
Dar cum se poate oare
Să fiți așa lenoși?

Ei răspundeau alene,
Mișcându-se greoi:
– Dacă tăticul nostru
Lucrează pentru noi!

Dar nu chiar mult trecură
Și bunul grădinar
Căzu la pat de boală
În amețeli și jar.

Chemă la el feciorii
În ultimul său ceas:
– Eu plec... Dar o comoară,
Copiii mei, vă las.

Comoara-i îngropată,
Pe-aici, pe acolo-ia...
Săpați mereu grădina,
Pân-o să dați de ea!

Și au rămas feciorii
Toți patru singurei...
– Acuma ce ne facem?
Se întrebară ei.

– Să căutăm hârlețe,
Răspunse careva.
Să căutăm hârlețe,
Să prindem a săpa.

Și de găsim comoara –
Egal o împărțim.
O să trăim ca frații
Și o să huzurim.

Și au săpat o oră,
Au mai săpat o zi,
Dar, vezi, comoara ceea
Tot n-o puteau găsi.

În vremea asta pomii –
Cât ei au tot săpat –
Își îndoiau coroana
De-atâta rod bogat.

– Ia stați! strigă un frate,
Eu am ceva de spus,
Voi știți unde-i comoara?
Ea e pe ramuri, sus!

Spre cer boldiră ochii
Cei patru frați lenoși
Și au văzut pe ramuri
Atâtea mere roși!

Atâtea mere coapte –
De rupt, de pus în saci,
La piață să le schimbe
Pe haine și colaci!

Și de-au rodit copacii,
De crengile s-au frânt –
E c-au săpat pământul
Și l-au săpat adânc!

Au curățit ei pomii
În primăvară iar,
Cum o făcea pe vremuri
Bătrânul grădinar.

Și nu numai atâta:
Sădeau tot noi și noi –
Puieti de meri, de zarzări,
De peri mai buni de soi.

De grădinarii ceia
Cu merii în ferești
Se perinda prin lume
Tot neamul de povești.

Și-au prins la ei să vină
De peste nouă mări,
Din țări necunoscute,
Din alte depărtări,

Puieti ca să le deie
De meri, de peri, de pruni.
Dădeau, aveau de unde,
Erau la suflet buni.

De-atunci așa se spune:
Că bunii grădinari
Trăiesc și în Moldova
Și-adună roade mari!

SUB O GEANĂ DE PĂDURE

Sub o geană de pădure
E oglinda unui iaz.
Vine televiziunea
Să imprime-un reportaj.
Păsări vin și animale
Ca să-și spună pasul lor.
De la microfon răsună
Glasuri – rând pe rând – sonor.
Ce spun ele? Ce vor ele?
Ați putea afla, copii,
Răsfoind aceste pagini
Cu-n buchet de poezii.

CĂLUȚUL

Eu socot că este rostul
Să-ngrijiți de neamul nostru.
Toți copiii ce au mânji –
Nu-i lăsați nicidecum flămânzi.

PISICUȚA

Măi Costel și tu, măi Petre!
N-aruncați în noi cu pietre.
Vrea oricare pisicuță
Mângâiată cu mânuța.

IEPURAȘUL

Am o rugămintă mare,
Faceți, oameni buni, ceva –
Puștile la vânătoare
Să nu poată împușca.

FLUTURAȘUL

Caut o fetiță –
Bună pictoriță,
Să-mi picteze noi veșminte,
Ca să-i scot pe toți din minte.

ȘORICELUL

Vai, căsuța mea sub brazdă
Mi-a-necat-o apa ploii
Și acuma am nevoie
Să mă ia un om în gazdă.

CĂȚELUȘUL

Cum? Mai sunt băieți prin sate,
Care nu știu să înoate?
Eu să pot și ei să nu?
Hai, veniți, vă-nvăț acu!

IEDUȚUL

Cine-aleargă, cine sare –
Crește sănătos și mare.
Jocu-acesta cui nu-i place –
Tot mai mititel se face!

VIȚELUȘUL

Vițelușul priponit
Rage nemaipomenit:
– Și de ce-așa tare ragi?
– Vreau lăptică cu tocmagi!

RAȚA

Unde-i vulpea cea vicleană,
N-ați văzut-o nicăieri?
Am s-o jumulesc de blană –
Mi-a furat bobocul ieri!

LUPUȘORUL

Îmi curge năsucul de două-trei zile.
Am fost azi la medic să-mi scrie pastile,
Dar medicii ăștia-s oleacă năuci –
Mi-au spus ca să dau analiză de mucii.

BUFNIȚA

Fură lemne niște hoți!
Pedepsiți să fie toți!
Au tăiat și-un tei în care
Pui creșteau cu aripioare.

VULPEA

Cică m-a văzut un nene
Pe la botișor cu pene.
Pene – da, adun mereu,
Vreau să-mi fac aripi și eu!

PORCUL

Sunt la noi, din viță veche,
Cântăreți fără pereche.
Tare vrem s-avem un cor,
Însă n-avem... dirijor!

MOŞ CRĂCIUN,
ŞAPTE IEPURAŞI ŞI VÂNĂTORII

Suflă vântul rece,
Totu-n jur e alb.
Moş Crăciun păşeşte
Printr-un codru dalb.

Obosit de cale
Şi cu sacul plin,
Zise pentru sine:
– Să mă culc puţin.

Îşi alege locul,
Pune sacul jos,
Leagă strâns cojocul
Şi se dă la dos.

Tot în vremea asta,
Albi şi drăgălaşi,
Fug de la năpastă
Şapte iepuraşi.

Vin pe urme-n zare
Şapte vânători...
Cum să scape oare
De urmăritori?

Seamănă cu-o glugă
Sacul sub copac.
Iepurii din fugă –
Tuşti! La moşu-n sac.

Mai trecu o habă,
Albi ca nişte nori,
Vin spre moş în grabă
Şapte vânători.

– Ce faci, moșulică?
Zic ei într-un glas.
– Merg de șapte zile
Și-acum fac popas.

– N-ai văzut să treacă
Iepuri prin brădet?
– Am dormit oleacă...
N-am văzut... Nu cred!

– Mergi cu noi sau poate
N-ai același drum?
– Pune-mi sacu-n spate,
Mergem chiar acum.

Satul e-n podgorii,
Sacul e greoi,
Zis-au vânătorii:
– Hai să-l ducem noi!

Duc pe rând cei șapte
Sacul spre oraș.
Râd în sacul cela
Șapte iepurași.

La răscruce Moșul
Singur a rămas,
Zise-un urechilă:
– Cum i-am dus de nas!

Unul câte unul
Au sărit din sac
Și-au zbughit-o-n codrul
Ce li-i tare drag!

POEZII DIN PATRU RÂNDURI

BRADUL DE ANUL NOU

Se gândește bradul verde:
„Vine Anul Nou, se vede,
Dacă vin atâți copii
Și mi-anină jucării”.

SĂNIUȚĂ, SĂNIOARĂ

Săniuță, sănioară,
Haide, prinde-aripi și zboară
Și mă du pân' la bunel,
Că mi-i tare dor de el!

VÂNTUL ȘMECHER

Vaporașul meu, la vale,
Pe pârâu își ține cale.
Vântul suflă ca din foi
Și-l întoarce înapoi.

CLOVNUL MEU

Am un clown, o jucărie,
Face mare veselie;
Când îl caut, se ascunde,
Că nici el nu știe unde.

TREI CULORI

Jucăria e isteasă,
Pune mintea în mișcare:
– Fă întocmai – orice față
Ca să aibă o culoare.

PÂNĂ NU MĂ SATUR...

Nu mai știi a câta oară
Vine trenul iar în gară
Și-o să vină-așa mereu
Până nu mă satur eu!

LAN DE GRÂU

Acolo-n lanul din câmpie
Cresc și niște clopoței,
Ciocârlia ca să știe
Unde e căsuța ei.

CU FAȚA SPRE SOARE

Floarea-soarelui în floare
Stă cu ochii către soare.
Semincioara, cum se știe,
Ea și-o crește-n pălărie.

DESPRE ROMANIȚĂ

– Romaniță, romaniță,
Dacă ai avea guriță,
Ce-ai să zici? – Din veac în veac,
Sunt o floare pentru leac!

VREAU O CARTE

– Rog să nu-mi luați banane,
Cheltuind aiurea banii.
Procurați-mi câte-o carte,
Că de cărți mi-i dragă foarte!

VISUL UNUI HARBUZ

Un harbuz răscopt, vărgat,
Stă sub curpen supărat:
Vrea și el odată-n viață
Ca să fie dus în brațe.

LAN CU STELE

Curpenii de pătlăgele
Parcă-ar fi un lan cu stele:
Noaptea urcă-n cer arzând,
Ziua – iar vin pe pământ.

APLEACĂ-ȚI CREANGA

Pomule, cu fruct gustos,
Ia și-apleacă-ți creanga-n jos
Ca să gust cireașa ta.
Mică sunt, nu pot urca...

DULCE EȘTI...

Căpșunică, căpșunică,
Dulce ești, dar tare mică.
Vreau să-ți pun o întrebare:
Chiar nu vrei să crești mai mare?

CÂRTIȚA

Movilițe – un' te-ntorci,
Parcă rămă niște porci.
Asta-i cârtița. Înseamnă –
Se gătește pentru iarnă.

LEUL

– Cine a pierdut un leu?
Strigă Leul pe cărare,
I-aș răspunde că-i al meu,
Dar de Leu mi-i frică tare.

CĂMILA

– Dacă vrei să urci călare
Pe cămilă, zice-un unchi,
Ea e foarte-ascultătoare
Și se lasă în genunchi.

ȘTIUCA

Știu că știuca-i hâtră tare
Când își cată de mâncare,
Dar s-a fript și ea nițel
Cu un simplu cârligel.

SOMNUL

Este-așa un pește: somnul,
Dar nicicând nu-l prinde somnul.
El nu doarme înadins –
Teamă-i să nu fie prins!

CARACATIȚA

Caracatița din mare
Brațe are tocmai opt.
Cine oare, cine oare
S-o întrecă la înot?

BROASCA-ȚESTOASĂ

Sapă, sapă-n fel și chip
În mormanul de nisip.
Ouăle ascunde toate,
Soarele urmași îi scoate.

CROCODILUL

Crocodililor le place
De-a mijatca să se joace
Pe sub apă – gâl-gâl-gâl,
Unde se ascund? În mâl!

PELICANUL

Pelicanul are-o gușă,
Uite-așa, ca o mănușă.
Ține-n gușă peștișori
Pentru micii puișori.

FURNICA

Mă previne o furnică:
– Pe cărare când pășești,
Fii atent, că eu sunt mică –
Nu cumva să mă strivești!

ALBINA

Miezul iernii... pe la zori
Gerul desenează flori
Și se miră Aculina:
– Da de ce nu vine-albina?

LIBELULA

S-a oprit pe-un vârf de stof
Libelula: – Ce năduf!
Ia să-mi fac puțin răcoare...
Și a dat din aripioare.

BROSCUȚA

Și broscuța are minte:
Printre ierburi când se mișcă,
Face câte-un salt și prinde
Toți țânțarii care pișcă.

PAPAGALUL

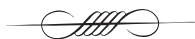
El cuvinte-nvață-a spune...
Dar aflat-am și-un secret:
Eu repet cuvinte bune,
Fraze proaste nu repet!

RECHINUL

Pe rechin un dinte-l doare
Și la medic s-ar fi dus.
Marea cât e ea de mare,
Dar dentiști acolo nu-s.

POEZII-GHICITORI

DE LA IAZ...

De la iaz se-ntoarce-acasă
Un băiat cu pește-n plasă.
Printre ierburi și urzici
Vin din urmă trei... pisici.

DUPĂ IARBĂ

Eu rup iarba cu mânuța,
Seara să hrănesc văcuța.
Și văcuța peste noapte
Face cel mai dulce... lapte.

VINE PLOAIA!

Nori de ploaie se adună,
Ba mai fulgeră și tună.
Strigă-n grabă Daniela:
– Bunicuță, ia... umbrela!

RACUL

Racul, chiar de are clește,
La nevoie tot e pește.
Racul zise: – Nu mă-mpac,
Eu nu-s pește. Eu sunt... rac.

PUII COȚOFENEI

Iată-un plop. În vârful lui
Coțofana crește pui.
Plâng puișorii și sughiță –
Vor și ei la... grădiniță.

ZI DE TOAMNĂ

Suflă-un vânt fără măsură,
Duce frunzele în gură.
Stropi de ploaie cad. Înseamnă
Că afară este... toamnă.

INSTRUMENTUL

E cu clape lucioase,
Scoate sunete duioase.
Vreau să spun că Adrian
Are lecții la... pian.

IONICĂ

Nu e zi ca Ionică
Să nu spună-o minciunică
Și l-au poreclit frumos:
– Iaca vine-un... mincinos.

HARBUZUL

Un harbuz cât un butuc,
Cum acasă să mi-l duc?
Dar s-a ogoit buclucul,
Căci l-am dat de-a... tăvălugul.

BUMBUL

N-ai un bumb la o hăinuță?
Nu mai aștepta măicuța,
Cată-un ac mai mititel
Și ți-l coasă... singurel!

COPAC CU GHIMPI

Mingea mea nu vrea să sară
Cum sălta odinioară.
Lângă-al străzii caldarâm
S-a -nțepat într-un... salcâm.

LA DENTIST

La dentist merg singurică,
Cam de ce să-mi fie frică?
De mă doare – pumnii strâng,
Dar să știți că eu nu... plâng.

LUNA IANUARIE

Gerul apele îngheață,
Mi-a pictat bujori pe față.
Norii fulgii prind să-i cearnă,
Căci afară-i zi de... iarnă.

A SĂDIT UN POM ȘI CIOARA

Vai, o cioară hăbăucă
A scăpat din zbor o nucă.
La fântâna cu uluc
Din cea nucă crește-un... nuc.

HAI CĂ NU GHICEȘTI!

Are coarne, bot nu are,
Când doresc – mă urc călare.
N-are nas și n-are limbă,
Dar pe unde vreau mă... plimbă.

GĂSEȘTE RIMA!

Doi carași, așa, de-o șchioapă,
Au găsit o rămă-n apă.
Mie-mi vine să le strig:
– Râma are și-un... cârlig!

LIMBA ROMÂNĂ

Eu sunt mic și la plimbare
Merg cu maică-mea de mână,
Însă știu ca unul mare
Limba noastră e... română.

MUNȚII

Țara-mamă are munți,
Brazi la poale, albe frunți,
Ei ne sunt ca niște frați.
Munții se numesc... Carpați.

UNA ALBĂ, ALTA NEAGRĂ

Au și stele, au și rouă
Și-s frumoase amândouă.
Uite așa li-i viața-ntreagă:
Una-i albă, alta-i... neagră.

UN PROVERB

Este un proverb cuminte:
„Pasul îți păzește nasul”.
Eu vă rog să-l țineți minte
Și roștiți-l la tot... pasul.

AGENDA MEA

Stau ascunse între pagini,
Nu se văd a' lor imagini.
Dacă-s bune, nu-i nimică,
De părinți n-am nici o... frică.

DĂ-MI ȘI MIE!

Are burtă și codiță,
Dar să știți că nu-i căpriță.
E vărgat, dar zebra nu-i
Și nu poți să-l pui în... cui.

SINGUREL

Lângă drum un copăcel
Crește singur-singurel.
Mai sădiți un pom și voi –
E mai vesel când sunt... doi.

ÎN LIVADĂ

Fructele pe ramuri cresc,
De la soare se-nnegresc.
Dulci ca mierea sunt. Ia spune:
Astea-s pere sau îs... prune?

NU-I UȘOR...

Talpa lor e lucioasă,
Pe zăpadă urme lasă.
Pân' le stăpânești – ai chinuri...
Dar tu știi să mergi pe... schiuri?

PĂSĂRICA

Pe la noi stau vara toată,
Au codița despicață.
Din noroi fac cuiburi mici,
Dragă mi-i de... rândunici.

HAI LA PRAȘĂ!

Are coadă – nu-i pisică,
Din oțel e și e mică,
Uneori o pui în apă.
Ai ținut în mâini o... sapă!

FAPTĂ BUNĂ

– Ca și fiecare om
Vrem ca să sădim un pom!
– Nu știu de-ți putea, băieți,
Dacă nu aveți... hârleț!

PE SUB GHEAȚĂ

Zi cu ger de dimineață.
Țipă peștii de sub gheață,
Disperați, cu-atâta vaier:
– Sparge-ți gheața! N-avem... aer!

VREAU ȘI EU SĂ AM UN...

Pe patru picioare
În zbor ca-n poveste
Te duce călare,
Ia spune, ce este?

VITAMINE

Crește ca iarba,
Dar mușcă, ce mușcă
Și, zău, n-are frică
Chiar și de-o... pușcă.

EI SUNT CU TINE

Un' te duci – ei sunt cu tine,
Tu nu-i vezi, ei văd prea bine.
Dorm și ei când tu te culci,
Iar în zori – la apă-i duci.

GERUL

Gerul pișcă la tot pasul
Și Năstas își freacă nasul.
– Bunicuță, zice Stas,
Fă-mi mănușă pentru... nas.

NECAZ

Necăjit de tot Călin
Ciocăneșe la fereastră:
– Mamă, un cocoș străin
Gâtuie găina... noastră.

SEPTEMBRIE

– Nucule, ia dă-mi o nucă,
Coaja, văd, li se usucă.
Nucul face: Jap! Jap! Jap!
M-a pocnit cu nuci în cap.

POVESTIRI

PRIMA DICTARE

Elevii din clasa întâi scriu dictare. Doamna învățătoare vrea să se convingă, dacă în zilele vacanței de iarnă elevii n-au uitat literele.

Trece cu pași neauziți printre bănci. În dreptul fiecăruia se oprește.

– Ionel, lasă cotul să stea sprijinit pe bancă!

– Lenuțo, nu ține prea strâns stiloul!

Privirea ei lunecă de la un caiet la altul.

– Rodico, da tu de ce nu scrii?

Fetița se ridică în picioare.

– Mi-au înghețat mâinile, șoptește ea.

Doamna învățătoare ia mânuțele fetei între palme, le mângâie cu suflarea ei caldă, apoi prinde a-i freca ușurel degețelele.

– Ia încearcă acum!

Rodica, îmbujorată, rotunjește cu migală fiecare literă.

– Acum ascultați mai departe, zice învățătoarea și mai dictează o propoziție.

Continuă să scrie doar Rodica. Toți ceilalți caută cu privirile ochii învățătoarei.

– Ce v-ați oprit, copii? De ce nu scrieți?

Din toate părțile au prins să răsunе în cor vocile copiilor:

– Mi-au înghețat mâinile!

– Și ale mele de asemenea...

– Și ale mele!

MĂNUŞILE

Elevul de serviciu i-a făcut semn cu privirea să se uite la papuci. Iulian l-a înțeles. A luat mătura, și-a curățat ghetetele de zăpadă, a intrat în școală și s-a îndreptat spre cuier.

A strecurat numărul de la cuier în buzunar, dar, când să-și ia geanta de pe pervazul ferestrei, a observat lângă ea o pereche de mănuși. În jur nu era nimeni.

Primul gând care i-a venit – să întrebe cine le-a pierdut, dar s-a răzgândit pe loc. Mănușile erau noi-nouțe, din piele, îmblănite dinăuntru. Erau mari pentru mâinile lui și, pe deasupra, – femeiești. S-a uitat încă o dată în jur: nicio profesoară. Și atunci se hotărî – deschise geanta și le ascunse la fund, sub cărți.

A sunat clopoțelul, în clasă a intrat profesoara, dar Iulian nu-și găsea locul. Mănușile nu-i ieșeau din cap. Tare îi vor prinde bine, mai ales când va juca hochei. Chiar de o să-l lovească careva întâmplător peste mâini cu crosa, n-o să-l mai doară.

Oricum, îs din piele și cu blană înăuntru.

– Să povestească mai departe Iulian...

Glasul profesoarei l-a făcut să tresară. Auzindu-și numele, băiatul s-a ridicat brusc în picioare. Luat prin surprindere, nu știa ce să spună: din tot ce rostise ea în urechi îi răsuna doar numele propriu. Parcă ar fi avut cărbuni aprinși sub tălpi: căldura îi cuprinse tot corpul și nici aer parcă nu-i ajungea.

Învățase lecția, dar iată cine și ce fragment povestise până acum, nu-și putea aminti.

– Nu ești atent la ceea ce se vorbește în clasă, l-a probozit învățătoarea, așază-te!

Din pricina mănușilor acestea, l-a fulgerat gândul: mai poate încasa și o notă proastă.

Se uita la colegii din jur, dar în loc de fețe vedea câte o mânășă. „Am să i le dau mamei... Da dacă mă întreabă de unde le-am luat? Să-i spun că le-am cumpărat – n-are să mă creadă. O să mă întrebe, de unde am luat bani. Ce să-i răspund atunci? Să-i spun că le-am găsit? Are să-mi zică: „N-ai încercat să afli, cine le-a pierdut?” Cum dar să mă uit în ochii ei?

La lecția următoare, când a scos din geantă manualul de limba franceză, iar a dat cu ochii de mânuși. „Nu cumva le-a zărit colegul? Ce să-i răspundă, dacă îl întreabă? O să se priceapă dintr-o dată că nu-s ale lui. Și atunci? Atunci poate să dea vina pe el, că le-a furat, și numele lui are să fie pomenit la adunări, alături de al lui Scoarță, care a șterpelit de la magazinul universal un pistol de patruzeci de lei. Vai și amar de pielea lui!

Tata așa ceva nu iartă... îmi trebuia să le iau, să am atâta bătaie de cap cu ele?”

A mai trecut o lecție și pe Iulian începu să-l doară capul.

Din caietul de matematică a rupt de la mijloc o foaie curată și prinse a căuta cuvintele, cu care să înceapă propoziția. Dar iată cum se scrie corect acest substantiv... „mânuși” sau „mânuși” – nu știa. Și nici să întrebe de cineva tot nu îndrăznea.

Când a pus punct, a răsuflat ușurat și abia atunci începu să audă vocea profesoarei.

BUCĂȚICA DE PLĂCINTĂ

Lecțiile s-au terminat.

Câțiva elevi erau gata să plece, când pe ușă a intrat diriginta clasei.

– D-apoi cum ne-am înțeles? i-a oprit învățătoarea. Să facem mai întâi ordine în clasă. Întoarceți-vă la locurile voastre.

Strigătele în clasă nu se potoleau:

- Dă-mi mătura! Eu am adus-o de acasă!
- Du-te și udă cârpa! Vezi ce de-a praf iese din ea?
- Cine mi-a văzut fularul?
- Tu de ce-mi pui piedică, mă?
- Dă-mi pixul!

- Li-niș-te! a strigat diriginta și tot în clipa asta cineva din fund a aruncat în fața clasei o bucățică de plăcintă.

Au văzut-o mai mulți, deoarece toți au muțit.

- Cine a aruncat bucățica de plăcintă?

Tac cu toții, de parcă au luat apă în gură.

- Vreau să știu, cine a aruncat bucățica?

Nici un răspuns.

- Încă o dată vă întreb: cine a aruncat bucățica de plăcintă?

Liniște. De parcă nici n-ar fi fost nimeni în clasă.

- Cine și-a luat azi plăcinte la școală?

- Eu! a răspuns Sanda, o fetiță din banca a doua.

- Bucățica e a ta?

- Bucățica nu-i a mea, dar plăcinta e a mea. Eu i-am servit pe mai mulți colegi.

- Cui ai mai dat?

- Lui Trofim, Marianei...

- Mariana, unde e bucățica ta?

- Am mâncat-o.

- A ta, Trofime?

- Am scăpat-o jos.

- Tu ai aruncat-o?

- Nu.

- Ai scăpat bucățica jos și n-ai ridicat-o?

- N-am ridicat-o.

- De ce?

Trofim tace.

Deodată, așa, pe neașteptate, spre masa din fața clasei, pe care stătea bucățița de plăcintă, s-a repezit Dănuț Sochircă. A luat bucățița și, fără să se uite la ea, a aruncat-o fulgerător în gură, a mestecat-o de două ori și a înghițit-o.

BĂIATUL CU TREI GAROAFE ÎN MÂNĂ

Era zi de duminică de la hotarul între două anotimpuri. Ninge și ploua. Ploua și ninge. Pe străzile Chișinăului troleibuzele se mișcau încet și aproape fără pasageri.

Printre acei ce așteptau la stație apăru un băiețel. Era îmbrăcat într-un costumăș negru, iar în mână ținea trei garoafe. Nimeni n-ar fi spus că este elev: prea mic era de statură.

Părul ud mereu îi cobora pe gene. Cu degetele rășchirate de la mână – un fel de pieptene – îl tot dădea într-o parte. Ochișorii lui veseli lunecau cu priviri iuți ba în stânga, ba în dreapta.

Și, deodată, îl văzui desfăcând palma mâinii stângi, foarte concentrat s-a uitat în ea, apoi a apropiat palma de ochi și tot în clipa aceea fața lui deveni palidă și, nu știu cum, speriată. A privit în palmă încă o dată și încă o dată, dar căutăturile îi erau zadarnice. Ploaia se întetise. Băiatul însă nici nu observa acest lucru.

– Ai pierdut ceva, se vede..., am zis eu, apropiindu-mă. Acum, stropii de ploaie nu-l mai puteau găsi pe băiețel: umbrela mea mare ne acoperea pe amândoi.

În loc de răspuns, băiatul începu să plângă.

– Chiar așa, deodată..., am încercat eu cumva să-l îmbuenez. Face oare să plângi?

Și băiatul a dat afirmativ din cap.

– Și lucrul ce l-ai pierdut era scump pentru tine?

– Foarte.

– Și ce anume?

– O adresă. Am scris-o în palmă, și băiatul mi-a arătat palma curată, dar ploaia a șters-o. Și acum nu știu cum să-l gășesc.

– Pe cine?

– Pe Gicu.

– Da Gicu cine-i?

– Un prieten. Am umblat cu el la grădiniță, iar de la întâi septembrie învățăm într-o clasă.

– Îl gășim, n-ai nici o grijă...

– Nu-l gășim, a oftat adânc băiețelul. Azi dimineață mi-a telefonat și m-a invitat la ziua lui de naștere. Opt ani împlinește. Am scris adresa în palmă, da ploaia a șters-o!

Am scos cartela pentru aparatul de telefon automat.

– Numărul lui de telefon îl știi?

– Gicu n-are telefon. El trăiește în casă nouă. Mi-a sunat de la un telefon automat... și iar a început să plângă.

– Și cam de ce ar trebui să plângi?

– Eu i-am promis că am să vin. Și el are să mă aștepte...

Eu mi-am dat cuvântul de cinste că am să vin, înțelegeți?

– Înțeleg.

– Eu pentru prima dată mi-am dat cuvântul! și ochișorii lui înlăcrimați se uitau țintă la mine. Înțelegeți? Ce o să creadă el acum despre mine?

– Eu doar îți sunt martor, nu-i așa? Iată, și-i întind o cărticică de vizită.

– Dacă n-are să te creadă – las' să-mi sune mie. Fie la birou. Fie acasă.

De la întâmplarea aceea trecuseră mai multe zile și, într-o seară, mă pomenesc cu o voce de copil în receptor.

– Bună ziua! Vă sună Dorel.

– Bună seara... Da care Dorel?

– Am făcut cunoștință atunci la stație... Vă amintiți?

– A-a-a! Dorel, vasăzică, te cheamă? Ei cum, te-a crezut prietenul?

- M-a crezut! a răspuns vocea veselă a lui Dorel. Gicu e alături... în receptor a răsunat o voce și mai pițigăiată:
– Bună seara!

NATAȘA

Afară e soare, și pământul prinde a se dezgheța. De sus, Natașa vede ca în palmă cinematograful. E zi de duminică și copiii, grăbiți, se adună la prima reprezentatie. S-ar duce și ea, dar îi e urât de una singură. Are colege, vecine, însă o prietenă adevărată nu are. Să crapi de ciudă, nu alta! Natașa e o fetiță îndrăzneată, poate face cunoștință cu oricine și oricând. Dar tot atunci, de la un fleac, se poate supăra pentru totdeauna. Așa e Natașa.

Cu mai multe luni în urmă, când primiseră locuință în blocul acesta cu nouă etaje, făcu cunoștință cu Sabina. Ieșea Natașa la joacă și striga de jos:

– Sa-bi-na!..

Și Sabina cobora îndată.

Ieșea Sabina în curte și striga:

– Na-ta-șa!..

Și Natașa cobora la fuguța scările.

Alergau, se jucau împreună.

Dar, într-o zi, Sabina i-a zis:

– Tăticul tău, mătinică, e țigan!

Natașa lăasă joaca, se făcu roșie ca racul și o zbughi acasă. Gata! De atunci n-a mai schimbat un cuvânt cu Sabina. Tăticul ei, într-adevăr, e smolit, poartă mustați negre, dar nu-i țigan.

O altă fată poate că ar fi răspuns: „Ei, și?” Și ar fi continuat jocul mai departe. Natașa, însă, nu e dintre acelea.

Natașa se uită prin geam și se întristează. Tresări speariată, când văzu cum o fetiță, care traversa strada, mai să

nimerească sub roțile unui automobil. Șoferul frână brusc, dar fata nici nu se uită măcar în urmă. Dispăru pe ușa cinematografului.

Și trebuia anume ca fata aceea să semene cu Rodica, colega ei de clasă! Da, poate, că anume ea și era? Cu Rodica a stat într-o bancă. La început se împăcau bine. Avea Rodica o plăcintă – o împărțea cu Natașa. Nu-i reușea Natașei problema – o ajuta Rodica. Într-o zi rămaseră împreună după lecții să facă ordine în clasă.

– Eu am să mătur, zise Natașa, iar tu du-te și adu o căldare cu apă.

Rodica n-a vrut să se ducă. Și așa s-au ciondănit ele mai bine de o oră. Până la urmă – și florile au rămas neudate, și clasa nemăturată.

O altă fată s-ar fi dus singură după apă, singură ar fi măturat, singură ar fi șters praful.. Dar Natașa nu-i dintre acelea. Cum, adică: cineva să lucreze, iar altul să chiulangească?!

Luă o carte de pe polițele bibliotecii și se așeză pe canapea să citească. Citi o pagină, dar despre ce anume – nu ține minte. Și o luă de la început. Mai citi o dată pagina, și iar nu poate spune despre ce. Gândurile îi erau în altă parte.

Până mai deunăzi, Natașa se împăca bine cu Iulian din blocul de alături. Dimineața, troleibuzele sunt aglomerate, și el obișnuiește să plece la școală pe jos.

Într-o zi, i-a propus Natașei să meargă împreună. Mai apoi, mai multe dimineți la rând, Iulian o aștepta la colțul clădirii. O luau de-a dreptul prin parc, treceau pe cărărușa dintre cele două lacuri, mai urcau un delușor și se pomeneau la începutul unei străzi, pe care se afla școala lor. Pe drum discutau de una, de alta...

Dar într-o zi – tocmai căzuse zăpadă albă și pufoasă – Iulian, mai în glumă, mai înadins, îi spală obrajii cu omăt. De atunci – gata! Nu mai vorbește cu el. Nici să-l vadă nu vrea! Parcă este vreo fetiță, căreia băieții să nu-i fi rumenit obrajii

cu zăpadă? Nu-i. Alta, în locul ei, ar fi răspuns: „Chiar îți mulțumesc, căci, zău, uitasem să mă spăl dimineața!”

E rău când nu ai prieteni, să stai o duminică atât de mare singurică în casă!

O ZI DE SEPTEMBRIE

Era zi de sâmbătă. Ultima sâmbătă a lunii septembrie. În fiecare dimineață, la ora opt, pe elevi îi aștepta un autobuz, care îi transporta la o legumărie din apropierea Chișinăului. O jumătate de zi culegeau roșii.

Pe la amiază, venea moș Gheorghe, un bătrânel din sat, cu o căruță trasă de doi cai și cu un mânzișor din urmă, și le aducea copiilor borș proaspăt, foarte gustos. Până venea autobuzul să-i ducă înapoi la oraș, le rămânea timp și pentru joacă.

Când Iulian Bobu ajunsese la școală, unde trebuia să se adune colegii, aceia nu mai erau. Lângă havuzul de la intrare se afla doar Gicu Martin dintr-o clasă cu el.

Au venit cu întârziere și autobuzul plecă fără ei.

– Ce facem? Ne ducem pe jos?

Iulian stătu câteva clipe în cumpănă, apoi se hotărî:

– Ne ducem! Urcăm în troleibuzul nr. 11, mergem până la stația terminus și de acolo nu-i chiar așa departe...

Orașul se termina nu știu cum brusc. În dreapta – un rând de blocuri noi, înalte și albe, în stânga – un lan de porumb.

– Uite cui li-i bine, făcu Iulian cu capul spre niște fetițe, care turnau apă la rădăcina unui pomușor din fața clădirii. Au unde se juca de-a mijoarca, au unde...

Gicu nu-i răspunse. Un timp merseră tăcuți. Iulian – înaintea, Gicu – pe urmele lui.

– Tu ai mâncat ceva? întrebă Iulian.

– Așa... puțin.

– Da eu n-am reușit... Și mi-i foame! Ce-ar fi să coacem păpușoi?

– Crezi că mai sunt păpușoi de copt?

– Trebuie să fie. Căutăm știuleți cu mătase verde.

– Da' cu ce să aprindem focul?

– Eu am chibrituri.

Gicu scoase din buzunar o cutie colorată și o sună în palmă:

– Scândurele adunăm de pe marginea drumului, focul îl vom aprinde mai în vale.

Soarele se ridica harnic, umbrele băieților deveneau tot mai mici. Peste un timp, din lanul de păpușoi se arătă Iulian cu brațul plin de știuleți, gata curății de pănuși. Gicu întrebă:

– Îs în lapte?

– D' ap' cum! Eu știu să-i aleg...

Cum se termină păpușoiștea, începea alt câmp – proaspăt arat. Mai într-o parte de șosea, se vedea un copac și o fântână cu cumpănă.

– Locu-i foarte potrivit, zise Iulian și porni de-a dreptul prin arătură.

Au găsit niște iarbă uscată, niște paie, le-au adunat gră-măjoară, deasupra au pus scândurelele. Dar în zadar se străduia Gicu să aprindă focul: chibriturile erau jilave.

Cum le atingea de cutie, li se fărâmă gămălia.

– Dă să încerc eu, îl tot ruga Iulian.

Ultimul chibrit l-au lăsat la soare pe colacul fântânii – să se usuce. Dar până la urmă li s-a spulberat și ultima nădejde.

De unde să ia alte chibrituri? Cine o să le dea? Asta-i, n-o să le dea nimeni, doar sunt copii!

– Hai să mergem, propuse Iulian. Mai avem mulțișor de mers...

Pășeau tăcuți. Nu știu la ce se gândea Gicu, dar lui Iulian nu-i zburau din gând știuleții aceia. Îi lăsase acolo, lângă fântână.

– Am rupt păpușoii degeaba... Mai bine-i luam cu noi și hrăneam cu ei caii lui moș Gheorghe.

– Las' că nu mai mor ei de foame!

– Oricum, eu i-am rupt și-mi pare rău.

– Atunci fă ce vrei.

– Eu mă întorc să-i iau...

– N-ai decât. Te aștept aici.

Iulian se întoarse la fântână. Doi știuleți încăpuseră într-un buzunar, alți doi – în celălalt. Pe ceilalți îi așeză frumușel pe brațul stâng.

Mergea gâfâind în urma lui Gicu. Din când în când scăpa câte un știulete, se apleca și-l ridica. Ridica unul și scăpa altul...

În sfârșit, Gicu îi zise:

– Hai să-ți ajut!

Le-au împărțit în jumătate și acum lui Iulian îi era mai ușor.

Îșișeră la drum. Se vedea de-acum legumăria, iar printre curpenii înalți de ardei se zăreau colegii lor.

Deodată, auziseră din urmă sforăit de cal. Amândoi își întoarseră privirile și se opriră. Erau caii și căruța lui moș Gheorghe.

– Bună ziua! strigară ei într-un glas.

– Bună, bună... Da' de ce ați rupt păpușoii iștia?

– Am vrut să-i coacem... Dar chibriturile erau umede și n-am putut aprinde focul, intră Iulian în vorbă. N-am vrut să-i lăsăm acolo, la fântână. Mai bine, ne-am zis, să hrănim cu ei caii dumneavoastră...

– Iată cum..., făcu moș Gheorghe. Înseamnă că facem schimb: voi veți hrăni caii, căci caii vă aduc de mâncare. Hai, urcați-vă! Numai luați seama să nu vă frigeți de bidoanele celea...

POVESTEA BOABELOR DE GRÂU

Roiul de fulgi se rotea deasupra câmpiei. În plutirea lor, fulgii îngâneau un cântec:

Casa noastră-i sus în nori,
Norul e mereu în zbor,
Peste codru și izvor
Ne rotim ușor-ușor.
Și ni-i vesel la un loc,
Când ne prindem toți în joc.
Alb e totul și pe loc
Țesem plaiului cojoc.

Și s-au tot rotit deasupra câmpului, căutând loc unde să coboare și ei. Până la urmă, au aterizat la marginea unui drum. N-au reușit să-și aleagă fiecare câte un locușor mai la îndemână, că au și auzit niște șoapte. Fulgușorii moi cu aripioare ude se întrebau între ei:

– Cine să fie?

– Noi suntem, răspunseră niște voci de sub o brazdă, niște semincioare... Stăm aici la gazdă...

Tare se mai minunaseră fulgii auzind așa ceva.

– Și ce fel de semincioare? întrebă un fulgușor mai îndrăzneț.

– Boabe de grâu... Da' voi sunteți niște fulgușori de nea, așa-i?

– Adevărat, răspunseră, într-un glas fulgușorii. Da' de unde știți?

– Știm noi...

Și, peste un răstimp, câteva voci subțirele începuseră să cânte:

V-am chemat și zi, și noapte
Cu glas tare și în șoapte
Să veniți în ospetie

Peste-ntinsa noastră glie.
Faceți plăpumioara groasă
Să nu între geru-n casă.

Mult se bucuraseră fulgușorii. Ascultând cântecul, se lipiră și mai strâns unii de alții, apoi începură să-i cheme și pe ceilalți fulgușori, care se roteau prin aer, ca să nu mai poată Ger-Geruleț să înghețe boabele de grâu din prima brazdă a ogorului.

– Și cum arătați voi, semincioarelor? întrebă un fulgușor curios.

– Suntem mici și rotunjoare.

– Și de ce v-ați ascuns acolo?

– Păi, sacul avea o gaură și noi am căzut... Toate celelalte boabe au fost semănate de partea cealaltă a drumului... Și mare năpastă ne așteaptă...

– Ce fel de năpastă? se interesaseră fulgușorii.

– Dacă rămânem aici, vijelia o să sufle țărâna de deasupra noastră și neapărat o să degerăm. Și-apoi vara cum o să creștem la umbra copacului?

Chiar alături se înălța un pom. Un nuc. E mare, puternic. Și fulgii porniseră să cânte:

Pomule, tu ești voinic,
Nu ai frică de nimic.
Tu cu ramurile lungi
La pământ nu poți s-ajungi?
Ici, sub brazdă, în pământ,
Câteva semințe sunt.
Rogu-te: le ia acum
Și le trece peste drum.

Nucul nu se lăsă mult rugat. Își aplecă ramurile o dată, de două ori, dar până la boabe nu putea să ajungă: prea înaltă îi crescuse tulpina. Și atunci pomul vorbi:

– Dragele mele semincioare, aș vrea să vă ajut, dar nu re-

uşesc. Ştiţi cine ar putea să vă salveze? Păsărelele. Şi încep să cheme de zor:

Păsărică, păsărea,
Vino pe crenguţa mea.
Şi crenguţa te-a da huţa,
Din nai vântul ți-a cânta...

Cheamă pomul o zi, cheamă două, dar păsările nu se mai arată.

Soarele încălzea tot mai tare, zăpada de pe ogoare prinse a se topi. Şi fulguşorii, despre care vă povestisem, se topiseră şi ei. Se prefăcuseră în picături de apă şi coborâseră în ţărână. Boabele de grâu porniseră a încolţi, nucul – să-şi crească cerceluşi pe ramuri. Muguraşii creşteau, iar pomul cânta:

Păsărică, păsărea,
Vino pe crenguţa mea.
Şi crenguţa te-a da huţa,
Din nai vântul ți-a cânta...

Au prins să se întoarcă din ţările calde păsările migratoare. Într-o bună zi, obosit cum era, poposise pe creanga nucului un graur.

- Bun sosit, grăuraşule! Îl salută bucuros pomul.
- Mulţumesc mult!
- Mi-aţi auzit cântecul?
- E-he, de departe...
- Grăurele! continuă pomul. Aş vrea să te rog ceva... Vezi prima brazdă de lângă tulpina mea?
- O văd.
- Acolo, în ţărână, se află câteva boabe de grâu. Măine-poimâine, eu o să-mi desfac mugurii şi umbra mea o să le închidă lumina soarelui. Au să se prăpădească! Te rog să le găseşti şi să le treci de partea cealaltă a drumului, unde le sunt toţi prietenii. Să le aşezi în brazdă şi să le înveleşti cu ţărână. Dar, vezi, nu cumva să le înghiţi!

Graurul, într-o clipă, se pomeni jos. Găsi boabele și făcu întocmai cum îl rugase pomul.

Peste o săptămână, boabele își scoaseră din țărână frunzulițele verzi și lunguiețe. Abia atunci văzuseră și ele pomul de la marginea drumului, care atât de mult le-a ajutat. Alături de prieteni se simțeau mult mai bine! Acum nu le mai era frică de nimic!

MARCEL-ZBURĂTORUL

Noaptea a nins. Dar, de la poartă până la intrarea în școală, drumușorul asfaltat era curățat. I-am salutat pe cei din a treia „A” – anume ei erau astăzi de serviciu în liceu – mi-am pus căciula subsuoară, am urcat la etajul doi și m-am îndreptat spre clasa noastră. Cum numai am deschis ușa, am și fost înconjurat de colegi.

– Trăiască sărbătoritul nostru!

Cine strigase aceste cuvinte – nu-mi amintesc: poate Gicu, poate Mihăiță. Dar acum nu mai contează. Toți s-au repezit la mine, m-au apucat de mâini și de picioare (careva chiar mă înșfăcase de urechi), căci, într-adevăr, era ziua mea de naștere. La început, m-au săltat ușurel de la podea, dar mai apoi mâinile s-au înmulțit, podeaua de sub picioare a dispărut și, cu strigăte de „ura!”, au început să mă arunce în sus. La un moment dat, când mă aflam în aer, s-a petrecut ceva foarte ciudat: am rămas suspendat între podea și tavan. Tot în clipa aceea am observat zeci de mâini întinse spre mine, care așteptau să cad, iar când și-au dat și ei seama că s-a întâmplat ceva nemaipomenit și am rămas să atârn între podea și tavan – ochii lor s-au făcut cât cepele. Pentru scurt timp, toate vocile au muțit. Prima care și-a revenit din șoc a fost Natașa.

– Ei, mă strigă ea, ce-i cu tine?

Vocea ei o auzeam ca prin vis. De frică, nu puteam nici eu să pronunț o silabă. Atârnam cu fața spre colegi, cum aș fi stat lungit pe burtă pe o canapea.

– Dă-te jos, Marcel!

– Poate s-a aninat în ceva? iar deslușisem vocea Natașei.

Se auziseră și alte voci:

– Dă-ți drumul, că te prindem!

– Marcel – cosmonautul din a 3-a „B”!

– Hei, ești viu?

– Parcă-s viu, bâiguui de sus.

– Ia dă din mâini!

Am dat ușor din mâini, ca o pasăre care zboară.

– Ia dă din picioare! îmi strigă o altă voce.

Mișcasem de două ori din picioare și, spre mirarea mea, simțisem că plutesc prin aer și astfel mă apropiasem de geam.

– Ei, luați seama să nu deschideți fereastra, că-l scăpăm afară! Toți începuseră să râdă și să strige care mai de care.

– În sfârșit, o să aibă cine șterge praful de prin unghere!

– Prinde fluturașul cela, Marcel!

Lor, desigur, le vine a râde, mie, însă, nu prea. Am încercat să ajung tavanul cu mâna și să-mi fac vânt spre podea, dar n-am coborât cu nici un milimetru mai jos.

Marcel, deșurubează becul cela că e ars!

– L-a prins paingul în plasă!

Și doar Rodica, colega de bancă, stătea într-un ungher al clasei, se uita la mine cu ochi speriați și plângea.

Am dat o dată ușurel din picioare (precum ai înota) și m-am pomenit în dreptul ei. Băieții, ba și fetele, care printre bănci, care pe bănci, tot cu ochii pe sus, alergau în urma mea.

– De ce plângi?

– Mi-i frică, șopti Rodica.

– De cine ți-i frică?

- De tine. Cazi jos și nu rămâne nimic din tine.
  - Fii pe pace! Chiar de cad, rămân viu!
- Aceste cuvinte, rostite cu demnitate, o mai calmară.
- Hai, Marcel, dă-te jos! zâmbi ea printre lacrimi.
  - Cu plăcere, dar nu pot.
  - O face pe nebunul! zise Natașa.
  - Aș vrea eu!...
  - Cine are o curea? Să-l legăm de-un picior, poate îl coborâm... Cureaua s-a găsit repede. Ce-i drept, Mihăiță, eminentul, își ținea pantalonii cu mâinile, să nu-i cadă, dar, de, câte nu face omul pentru binele aproapelui! Gicu, cel mai înalt din clasă, se urcă pe bancă:
- Stai nemișcat, îmi ordonă el. Se înalță în vârful degetelor, dar tot nu mă ajungea. Rodica puse pe bancă geanta cu cărți. Gicu urcă pe geantă și legă cureaua de piciorul meu stâng. Apucă apoi capătul curelei și prinse a trage în jos, dar nici să mă clintească. Atâta doar, că mă durea piciorul unde era legată cureaua, încât n-am mai răbdat.
- Nu trageți, că mă doare!
- Rodica iar începu să plângă.
- Lăsați-l, băieți, lăsați-l! Nu auziți că-l doare?!
- Băieții m-au lăsat în pace, eu am dat de două ori din picioare, ca un broscoi, și am ajuns lângă ușă. Toți alergau cu privirile pe sus, unii se împiedicau și cădeau, o bancă era răsturnată, pe podea se tăvăleau cărți, caiete, pixuri. Pentru cei de jos acum eram și zmeu din hârtie, mai ales că aveam și coadă. În clipa asta, în clasă intră profesoara de română.
- Ce s-a întâmplat, copiii? Ce-i cu tărăboiul acesta?
  - Doamnă profesoară, dar Marcel... Uitați-vă! Uitați-vă!...
  - Ce-i cu Marcel?
- Abia acum profesoara observă că toți sunt cu privirile ațintite undeva deasupra capului ei. Ridică și ea ochii și, când privirile ni se întâlniră, observai cum fața i se întunecă:

– Ma... Ma...

Voia, probabil, să-mi rostească numele, dar nu mai izbuti. Lunecă pe podea. Câțiva băieți s-au repezit s-o sprijine. Mihăiță, care uitase de pantaloni, dădu scaunul mai aproape și profesoara se lăsă pe el fără cunoștință. Rodica dădu fuga la geam, luă vaza, în care se aflau trei lalele (destinate mie, probabil), le aruncă cât colo, și o stropi cu apă pe față. Gălăgia se potoli un pic. Acum elevii erau îngrijorați de sănătatea profesoarei și numai Gicu își tot făcea vânt și sărea în sus, voind să apuce capătul curelei care spânzura. Între timp, doamna profesoară își veni în fire. Văzându-mă de data aceasta lângă geam, leșină din nou. Într-un târziu, își deschise ochii.

– Doamne, ce să mai însemne și asta? zise ea, făcându-și vânt cu mâna. Marcel...

– Eu nu-s vinovat... am mormăit. Nu port nici o vină!

– Cum te ții tu acolo, Marcel?

– Nu știu.

– Dă-te jos chiar acum!

– Nu pot.

– Dă-te jos, îți spun!

– Dacă nu știu cum.

– Da' asta ce-i? arată ea spre piciorul meu stâng.

– Cureaua lui Mihăiță.

– Noi am vrut să-l tragem în jos, dar... încerca să explice Gicu.

Doamna profesoară se înalță în vârful picioarelor și apucă de capătul curelei.

– Nu trageți, că-l doare! sări s-o preîntâmpine Rodica.

Am mișcat din picioare și m-am pomenit deasupra tablei. Sprijinindu-se de umerii câtorva elevi, profesoara părăsi clasa. Lângă ușa deschisă apăruseră fețe de băieți și fete din clasele vecine. Vestea despre zborul meu se răspândise cu iuțeala fulgerului prin tot liceul.

– O-ho-ho! zise o voce. Marcel culege stele!
– Oare cum arătam noi, cei de jos? Probabil ca niște furnici? nu se lăsa alta.

– Cu ce hrăniți voi păsăroiul ăsta?

Acum clasa noastră era plină de elevi de toate vârstele. Cu mare greu, își croiau drum printre ei directorul liceului și câțiva profesori.

– Toți elevii – pe la clasele lor! zise directorul, dar nimeni nu se clintea din loc. Directorul mă cercetă lung, mai întâi dintr-o parte, apoi din alta.

– Îți ordon să cobori!

– Eu... cu plăcere... Dar cum?

– Cum ai urcat.

– Dacă pe mine m-au aruncat...

– Cine?

– Colegii. Azi e ziua mea de naștere și ei m-au dat „hura”.

– Dă-te jos cu binișorul. De altfel, voi fi nevoit să-ți chem părinții.

În hol era mare hărmălaie: toți voiau să vadă ce anume se întâmplă. Unul (dintr-a zecea) prinse a mă fotografia. Când mai rămăsese un singur cadru, aruncă aparatul spre mine, zicând:

– Prinde-l și fă-ne și nouă un cadru, din cosmos. Știi pe care buton să apeși?

Am ales poziția potrivită și am apăsat pe butonaș. Să fi fost eu chiar de pe altă planetă, că nu m-ar fi privit toți cu atâta curiozitate.

– Cum se explică oare faptul că băiatul atârnă în aer? se adresa directorul către învățători.

– Fizicienii încă n-au descoperit asemenea lege. E ceva ieșit din comun. E o mare senzație! Încearca să explice profesorul de fizică.

Din buzunarul meu se rostogoliră cele două monede de câte 50 de bani, pe care mama mi le dădu pentru prânz.

Una căzu în gura larg deschisă a unui elev, cealaltă îl lovi pe domnul director drept în frunte.

Nu mai avea cine apăsa pe butonașul soneriei – toți stăteau cu gurile căscate, urmărindu-l pe Marcel. Peste două sferturi de oră, apărură în clasă și maică-sa, Elizaveta:

– Doamne Sfinte, feciorașule, ce-i cu tine?

– Nnnnimitic!

– Și apoi, cică, nu se împlinesc visele.

– Ce-aveți în vedere? întrebă curios profesorul de fizică.

Mama se uită la cei din jur, apoi la mine și, cu voce tremurătoare, prinse a povesti:

– Cu două săptămâni în urmă, am visat: mă porăiam prin odaie, când aud că bate cineva în geam: mă uit – un cocostârc.

– Unde-i Marcel? mă întrebă cocostârcul.

– Unde să fie?... La școală.

– Am venit să-i spun: în ziua când va împlini zece ani, va deveni ușor ca o pană și...va zbura.

– Cum adică – va zbura?

– Foarte simplu. Așa ca mine... și a dispărut.

– Și Marcel se va preface în pasăre? Rodica iar începu să plângă.

– Ba nu... Stai, stai, ce mi-a spus? Ah, da... În minutul când va împlini zece ani, va deveni iar copil ca toți copiii.

Și la ce oră l-ați născut?

– Păi, era pe la prânz. La douăsprezece și un sfert.

– Cât e ora?

– E douăsprezece și zece minute!

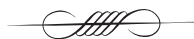
– Au mai rămas 300 de secunde! exclamă bucuroasă Rodica.

Unii se uitau la ceasurile de pe mâini, alții numărau în glas secunde.

Numai eu mă plimbam de ici-colo pe sub plafon, priveam la gurile lor căscate și în niciun caz nu voiam să se adeverească visul mamei.

CÂND EMINESCU ERA MIC

LA ȘCOALA, CU FRUNZE DE NUC

Cât a ținut drumul până la Cernăuți, Mihai a stat în căruță întins ca pe o laviță, fără a scoate o vorbuliță. În ochii lui larg deschiși se oglindeau colinele din jur, acoperite cu pini și fagi seculari. Se rotea în țăriile cerului și un vultur, căutând parcă să afle cam ce se ascunde în iarba aceea din căruță. – Poate e mai bine să fii pasăre, își zise Mihai, unde vrei – într-acolo zbori, unde dorești – acolo te oprești.

Era pentru prima dată, când se despărțea de satul drag, de măicuța lui mult iubită.

Răsufla parfumul tare al fânului moale, ținând la piept o creangă de nuc cu frunzele tivite primprejur de soarele arzător al verii care plecase.

Harabagiul, omul de curte al căminarului, mâna domol caii, nu-l deranja cu nici un cuvânt –prea mult a plâns băiatul la despărțirea de Ipotești.

Din când în când se auzea câte-un sunet de bucium, câte-un ecou prelung al cornului de vânătoare.

Drumul de țară s-a terminat, începu altul, pavat cu bolovani de piatră roșiatică. Roțile produceau un zgomot strident.

Intraseră în orașul Cernăuți.

Căruța se opri în fața unei case vechi. Harabagiul dispăru pe ușă. Mihai sări și el din căruță, cercetând cu priviri curioase clădirile înalte din jur.

Curând fuse poftit să intre. Într-una din sălile de clasă, cu bănci mai vechi și mai noi, îl întâmpină un bărbat necunoscut, binevoitor. Era domnul învățător, care îl cercetă îndelung: un omuleț mic și îndesat, cu părul negru pieptănat de la frunte spre ceafă, cu fruntea lată, fața lungăreață, pomeții obrazilor ușor ridicați, ochii nu mari, dar vii.

– Și zici că te cheamă...

– Mihai.

– Și câți ani ai tu, Mihăiță?

– Opt.

– Știi unde ai venit?

– Da, răspunse ferm Mihai. Am citit la intrare: școala primară „Național-Hauptschule”.

– Precum văd, știi să citești... Cine te-a învățat?

– Niște țărani... prieteni. Unele buchii le-am aflat de la preotul din sat.

Și Mihai îi povesti domnului profesor despre preotul bătrân care locuia lângă biserică, iar biserica se afla chiar lângă casa părinților, cum răsfoise toate cărțile cu legături de piele, vechi, roase, cu litere frumos înflorate – ceasloave, liturghii, cărți de învățatură bisericească... I-a povestit apoi despre faptele de vitejie ale lui Ștefan cel Mare, legenda despre Dochia și cojoacele ei...

După mai multe întrebări, domnul profesor zise:

– Odată ce cunoști literele chirilice și cele latine, știi bine să citești – te înscriem la școala primară direct în clasa a treia...

Toate acestea aveau loc în luna septembrie, 1858.

În anul următor, viitorul poet Mihai Eminescu se afla printre cei mai buni elevi la învățatură – avea un singur „bine”, la latină, și termina cursul primar, ieșind al cincilea între cei 82 de copii înscriși în clasa a patra.

CAIETUL LUI MIHAI

Clopoțelul întârzia să anunțe începutul lecției următoare. Elevii alergau, se ghionteau între ei, săreau peste bănci, de ridicaseră în aer tot praful podelelor. Ca să-l întarte și pe Mihai la joacă, unul dintre băieți îl apucă de părul lung și negru și-l zgâlțâi zdravăn. Mihai nici nu întoarse capul măcar să vadă cine-i. Urcă pe o bancă și strigă:

– A venit profesorul Aron Pumnul!

Dintr-odată se făcu liniște. Toți știau că profesorul Aron Pumnul este rău bolnav și nu mai trecuse pe la liceu câteva săptămâni.

– De unde știi?

– Cine ți-a spus?

– Nu ne minți? Îl asaltau din toate părțile cu întrebări colegii.

– La poarta liceului e trăsura Domniei sale!

Au dat buzna cu toții la ferestre...

Într-adevăr, peste puțină vreme în clasă intră profesorul mult iubit. Avea o înfățișare melancolică și plină de tristețe. Neavând manuale de gramatică și de literatură română, elevii de la liceul din Cernăuți învățau după dictările profesorului. Din cauza durerii ce-i chinuia trupul, și de data aceasta domnul profesor Aron Pumnul a fost nevoit să părăsească clasa, elevii rămânând cu tema nescrisă.

Băieții l-au condus până la poartă și l-au ajutat să urce în trăsură. Căii însă nu au urnit-o din loc. Profesorul căuta cu privirea pe cineva printre cei mulți din jur. Simțea că acel cineva este prin preajmă. Și iată că privirile li s-au întâlnit. Privirile lui Aron Pumnul cu ochii mari și negri ai lui Mihai Eminovici. I-a făcut semn cu mâna să se apropie. Colegii s-au dat la o parte deschizându-i o „cărușă” până la trăsură.

– Tu, Mihăiță, mă petreci până acasă...

Băiețușul cu părul negru a urcat sprinten în trăsură și s-a așezat alături de profesorul său drag.

Acestea se întâmplaseră într-o sâmbătă. Iar luni, înainte de prima lecție, Mihai aștepta cu nerăbdare să apară în clasă prietenul său, Teodor Ștefanelli. Când îl văzu, îi zise:

– Vino încoace, să-ți arăt ceva!

Îi întinse un caiet nou-nouț.

– Și ce-i în el?

– Toate temele la gramatică.

– Nu mai spune... De unde le ai?

– Am rămas peste noapte la domnul profesor Aron Pumnul. L-am convins să-mi dea caietul dumnealui ca să-l copiez. Sunt toate temele până la sfârșitul anului de învățământ.

– Împrumută-mi-l pentru o noapte, să transcriu și eu temele!

– Ia-l! Dar te previn: să nu-i îndoi paginile. Să nu faci urechi de măgar din caietul meu!

Din ziua aceea, caietul lui Mihai Eminescu a călătorit pe la toți colegii lui de liceu – peste o sută optzeci la număr, din ambele despărțituri și acum aveau toți „manualul de gramatică”.

Și Mihai îl prevenea pe fiecare:

– Vezi, fii atent! Să nu-i îndoi foile! Să nu faci din caietul meu urechiușe de măgar!

CU SANIA DUPĂ PAIE

Mihai deschise cu greu ușa și se pomeni în cerdacul bătrânesc. Aerul de iarnă nu mai avea miroznă de mere și gutui. Mirosea doar a ger. Peste noapte, căzuse zăpadă multă, dar omățul era de acum rânit – cărăruile duceau în toate părțile. Venise la Ipotești în vacanța de Crăciun. Voia să-l vadă pe un prieten vechi, pe moș Miron Prisăcarul. Bătrâ-

nul tocmai înhăma caii la sanie. Băiatul vroia să-l sperie, dar scârțâitul zăpezii îl dădu de gol.

– A, Mihăiță, tu-mi erai... Zău, am să tai cocoșul – nu m-a înștiințat că voi avea oaspeți mari...

– Da mata unde ai cale?

– Păi, ce fac gospodarii înainte de Crăciun? Taie câte un porc. Ți place șoricul, nu-i așa? Dar, ca să pârlești porcul, ai nevoie de paie. Mă duc să aduc de la gireadă o sanie de paie...

– Merg și eu, zise Mihăiță dintr-o răsuflare.

– Geaba mă rogi... Nu pot încălca porunca boierului.

– Dacă tata nu-i acasă, iar mama nu va fi împotrivă.

– Doar așa...

Numai caii pricepeau pe unde e drumeagul. Satul rămase în urmă. De aici, de pe coline, casele semănau cu niște căciuli înzăpezite.

Până găsi moș Miron un loc mai potrivit pentru a smulge paie, Mihăiță urcase de acum în vârful scârtei. De aici, de sus, curțile Ipoteștilor erau mici de tot, iar casele semănau cu niște mogâldețe albe. Gireada adăpostea mai multe familii de vrăbii, care ciripeau nemulțumite de venirea oaspeților. „La vară, se gândea Mihăiță, am să vin să dorm aici noaptea!”

Moș Miron așeză paie în sanie, iar deasupra aruncă și câțiva saci cu pleavă.

– Mihăiță! Dă-te jos. Îi fi înghețat bocnă. Hai să ne încălzim, să ne jucăm de-a prinsa...

Nu era Mihai dintre acei care să refuze la joacă. Se rostogoli de pe scârță, alături de sanie.

– Hai!

De-ați fi văzut voi câte urme erau acum în jurul girezii! Se jucau ca doi copii, unul tânăr de tot și altul bătrân. La un colț al girezii, când moș Miron mai-mai să pună mâna pe Mihăiță, nu știu cum se face că lunecă și cade, de parcă i-ar

fi cosit cineva amândouă picioarele. A căzut rău tare, cu fața în sticla zăpezii. Mihai a luat un pumn de zăpadă, a încălzit-o ușor, ca să se țină grămadă, și cu acest boț prinse a șterge fața plină de sânge a lui moș Miron...

– Bine că s-a întâmplat cu mine acest lucru, și nu cu tine. De altfel, am fi pățit-o amândoi...

Acum Mihăiță avea hățurile în mână. Stătea cocoțat pe sacul cu pleavă, dar aproape că nu se vedea din paie. Alături, moș Miron Prisăcarul își încălzea fața rănită cu dosul cușmei.

– Tu nu mai spune la nimeni, că mi-am stâlcit fața, jucându-ne... Spune și tu că m-o trântit calul...

Când au ajuns în dreptul bisericii cu clopotnița de lemn, umbrele înserării coborâseră peste toate curțile Ipoteștilor.

DOUĂ BUZUNARE DE COVRIGI

Mai rămâneau două zile până la Sărbătoarea Sfințelor Paști din anul 1863.

Orele de învățătură se terminaseră. Mihai a fost ultimul care a ieșit din clasă: nicicum nu-și putea găsi un bumb de la haină, smuls din urechiușă de careva dintre colegi. Pe coridor nu se mai aflau elevi, doar servitorul școlii, Onufri, discuta cu cineva prin ușa întredeschisă a clasei paralele „B”. Ajuns în dreptul lui, Mihai a observat cum servitorul, dintr-o legătură mare de chei, a ales una și-a încuiat ușa clasei, apoi a tras de mâner să se convingă că e încuiată cu adevărat. „Iar a fost cineva pedepsit”, s-a gândit Mihai. Oare cine să fie? Elevii care încălcau regulamentul școlii, ori făceau vreo boroboacă, erau închiși pe o oră sau pe două, de unul singur, în clasa unde învăța – la carceră! Mihai voia să afle cu tot dinadinsul cine-i. Ca să nu dea de bănuț, a pus cărțile jos, s-a lăsat într-un genunchi și prinse

a-și lega un șiret de la pantofi. Și cum numai Onufri s-a îndepărtat, Mihai s-a apropiat de ușa încuiată și s-a uitat prin gaura cheii. Chiar în prima bancă, amărât și necăjit era Teodor Ștefanelli, prietenul și colegul din clasa paralelă.

– Ștefanelli!

În aceeași clipă de partea cealaltă a ușii răsună vocea lui Teodor:

– Mihai, tu ești?

– Eu. Și, după o pauză mai lungă, continuă: mai rabdă puțin, acuși vin și eu, ca să nu-ți fie urât.

– Da' cum ai să intri?

– Ai să vezi. Pentru cât timp ești închis la carceră?

– Pentru o oră.

Mihai dădu fuga până în stradă, cumpără două buzunare de covrigi și începu să-l caute pe servitor. Onufri tocmai lega o mătură.

– Prietenul meu, Ștefanelli, se află la carceră. Aș vrea să stau și eu cu dânsul. Hai, vă rog, și-ți deschide ușa.

Onufri îl ascultă cu atenție. Cucerit de sinceritatea băiatului, zise:

– Dacă spui că-ți este prieten...

Când îl văzu pe Mihai alături, Ștefanelli nu mai știa ce să facă de bucurie.

– Am două buzunare de covrigi, spuse Mihai. Acesta din dreapta e pentru tine.

S-au așezat pe pervazul ferestrei și-au început să ronțăie covrigii cu mare poftă.

– Cine te-a pus la carceră?

– Profesorul Vâslujil.

– L-ai supărat cu ceva?

– Am urcat pe o bancă și le-am dorit colegilor sărbători fericite cu ocazia Paștelui și-n clipa asta Vâslujil m-a văzut din coridor prin ușa deschisă a clasei...

– Las' că o oră nu-i așa mult...

Ștefanelli mai scoase câțiva covrigi din buzunarul hainei lui Mihai:

– Tu n-ai sughit azi?

– Nu-mi amintesc, da' ce-i?

– Ți-a fost pomenit numele în clasă.

– De bine sau... de rău?

– Pentru azi la istorie am avut de povestit tema: „Țara perșilor”. Și profesorul de istorie ne-a muștrat aspru. Știi ce-a spus?

Mihai strânse din umeri.

– În despărțitura „A” a clasei este un elev, Eminovici, care știe istoria mai bine decât voi toți...

– Chiar așa a spus?

– Să-mi crape ochii...

– Noi am avut ieri istoria... Am povestit despre viața lui Cirus cel Tânăr, viceregele Asiei Mici. Acesta, cu sprijinul Spartei, s-a răsculat împotriva fratelui său Artaserxe... În anul 408 până la nașterea lui Hristos...

– Da' tu de unde știi aceste lucruri?

– Am o carte veche – „Istoria universală”. Dacă vrei, ți-o împrumut pentru un timp. Ea cuprinde mituri, povești și legende ale grecilor și romanilor.

Când terminaseră covrigii, se auzi și cheia în broasca lacătului. Era Onufri. Venise mai înainte de a se încheia o oră de carceră:

– Sunteți liberi... Dar să nu spuneți nimănui, c-apoi vai de capul nostru... Duceți-vă pe toloacă. Acolo colegii voștri bat mingea...

Afară soarele lumina cald și ciripeau vesel pășărelele.

PRIMA PLOAIE DE PRIMĂVARĂ

Lecția de limba franceză abia începuse, când în clasă se făcu întuneric. Norii de ploaie miltașteptați și-au făcut, în sfârșit, apariția deasupra satului.

Un tunet puternic i-a făcut pe toți să tresară, iar peste câteva clipe a început o ploaie cu stropi mărunți. Era primul tunet și prima ploaie din anul acesta.

Văzând copiii cu privirile îndreptate spre geam, învățătoarea zise:

– Chicățică,
Mărunțică,
Înnegrește
Și-nverzește.
Ce să fie?

Elevii au răspuns într-un glas:

– Ploaia... Unul dintre elevi, Daniel Corbu, stătea cu mâna ridicată.

– Ce-i, Daniel?

– Dați-mi voie să ies.

– S-a întâmplat ceva? Te simți rău?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Mă simt bine. Dați-mi voie să ies doar pentru câteva minute...

– Dacă zici... Poftim...

Daniel a ieșit ca fulgerul din clasă.

– Ce-i cu dânsul? s-a adresat doamna învățătoare, mai mult cu privirea spre Marius, colegul de bancă al lui Daniel.

Șovăind, Marius s-a ridicat în picioare:

– Daniel mi-a povestit ce i-a spus străbunicul: este un obicei strămoșesc, în primăvară, de obicei în luna mai, atunci când pentru prima dată plouă, să ieși din casă și să stai așa ca apa de ploaie să-ți ude capul. Se zice că atunci vei avea un păr bogat și frumos până la adânci bătrânețe.

– Oare chiar așa-i? a întrebat curioasă Cătălina, fetița cu două găte subțirele ca o ramură de salcie.

- Poate fi, de ce nu? zise și doamna învățătoare.
- Atunci dați-mi și mie voie, vă rog...
- Din partea mea – puteți să vă duceți cu toții.

Peste câteva secunde în clasă rămăsese doar doamna învățătoare, care urmărea prin geam cum copiii se zbenguie printre stropii mărunți ai primei ploii primăvăratice.

O EXPOZIȚIE ÎN CLASA A TREIA „B”

La recreația mare Daniel Corbu a intrat în clasă, sărind vesel, fluturând pe sus telefonul mobil:

- La noi vine televiziunea! La noi vine televiziunea!
- Cine ți-a spus?
- De unde știi? se auzeau voci din toate părțile.
- Chiar acum mi-a telefonat verișorul meu care lucrează operator la postul de televiziune Jurnal TV! Mâine la ora zece vor veni să ne filmeze. Anume în clasa noastră.
- Mâine la zece avem matematica, a intervenit o colegă.
- E rezolvată și problema aceasta: matematica o s-o facem lecția a șasea. Dar ne-a fost pusă și o condiție: mâine fiecare să vină cu un obiect confecționat de dânsul.
- Cum adică?
- Un lucru, oricare ar fi, dar meșterit de mânuța ta. Indiferent când: anul trecut, anul acesta, ieri, sau deseară...

În dimineața zilei următoare fiecare elev a venit la gimnaziu cu ce a găsit de cuviință.

Dorel a adus o praștie.

Fănel – o graurniță.

Lenuța – o broderie.

Dumitraș și-a adus undița.

Mitru – un tablou în culori.

Zina „cea mica” – o morișcă.

Zina „cea mare” – o plăcintă.

Ionel – o candelă confecționată dintr-o cutie metalică de bere.

Sandu – o mătură lungă, din stuf, de șters praful de prin unghere.

Năstica – niște mărtișoare.

Andrei – un ierbar.

Dan – un arc și câteva săgeți din stuf.

Crina – un ciorap de lână pe jumătate împletit...

La ora zece a sunat clopoțelul și în clasă a intrat... învățătoarea de matematică.

Toți elevii au rămas înmărmuriți.

– Ce-i cu voi? Ce-ați înlemnit așa ca niște figuri din ceară? a întrebat curioasă doamna învățătoare.

– Parcă știți și dumneavoastră: la ora asta trebuie să vină televiziunea.

– Care televiziune? Ce fel de televiziune?

– De la postul de televiziune Jurnal TV... Și noi, iată, am adus fiecare câte un obiect confecționat de mânuțele noastre. Cum ne-a fost înțelegerea...

– De unde a-ți luat această informație? Cine v-a spus?

– Daniel...

– Daniel Corbu.

– Daniel? Învățătoarea prinse a-l căuta cu privirea printre ceilalți elevi.– E adevărat ce spun colegii?

– Adevărat, doamnă învățătoare... Dar... azi e... întâi aprilie, e Ziua Păcălelilor...

Învățătoarea a izbucnit în râs.

Au început să zâmbească câte puțin și colegii, privindu-l chiorâș pe Daniel.

– Ba chiar e foarte bine că ați venit astăzi la gimnaziu cu obiecte meșterite de mânuțele voastre. Vom organiza o expoziție!

CIREȘELE DIN GRĂDINA BUNICII

– Nepoate, se auzea în receptor vocea slăbuță a bunicii, poate vii să-mi culegi niște cireșe, că păsăruicile aste au să le termine și n-am să le mai aflu gustul...

– Bine, bunică, am să vin...

Casa bunicii e la o altă margine de sat. Coborând o cărărușă care duce la drum, auzi cum cineva îl strigă:

– Pantelei!

A întors capul și-l văzu pe unul din colegii de clasă:

– Ce-i, Tudore?

– Am nevoie de ajutor... Tai crengile rupte din copaci după potopul cela din aprilie... Mi-au rămas cele mai groase și de unul singur... Hai, te rog...

– Nu prea am timp, dar... Bine!

I-a ajutat să le taie cu ferăstrăul și să le depoziteze într-un șopron.

La o răscruce de drumuri, o elevă din clasele mai mari, Larisa, se chinuia să scoată căldarea scăpată în fântână.

Ajuns în dreptul ei, Larisa îi zise:

– Pantelei, poate tu ești mai norocos, ajută-mă, te rog...

Într-adevăr, Pantelei s-a dovedit a fi mai cu noroc: ce-i drept, s-a chinuit și el mai mult de o oră până a putut să anine căldarea cu cangea.

Mai apoi, Larisa a adus un capăt de sârmă și Pantelei a legat binișor lanțul rupt.

Când a deschis portița ogrăzii, bunicuța stătea la umbra unui pom și mânca... cireșe.

– Credeam că n-o să mai vii și i-am rugat pe niște copii din mahală. Iaca, mi-au cules o strachină plină...

– Poftă bună! i-a dorit Pantelei.

Se gândea: să-i povestească bunicii motivul întârzierii, ori nu? Și dacă îi va spune adevărul – o să-l creadă oare sau nu?

CÂND TĂTICUL ERA MIC...

– Tată, doamna învățătoare m-a rugat să-ți spun: când vei avea timp – să treci pe la gimnaziu...

– Da ce s-a întâmplat?

– Nu știu...

– Cum așa, nu știi? Că nu mă invită de flori de cuc. Te-ai bătut cu cineva din colegi?

– Nu, tată.

– Ai obijduit vreo fată?

– Nu, tată.

– Atunci de ce mă cheamă?

– Nu știu, tată.

Tăticul lui Dumitraș este ministru. Da, da, ministru. La care minister – nu vă pot spune. Dar să nu credeți că dacă e ministru și-a înălțat un castel cu mai multe nivele, nu, rămâne și azi să locuiască cu familia într-un bloc cu cinci etaje de pe strada Trandafirilor. Renunță uneori și la automobilul de serviciu – pornește la muncă cu mașina personală, – un „Jiguli”, de pe când Dumitraș încă nici nu se născuse. Cu automobilul acesta a ajuns de mai multe ori la gimnaziu. Cu cel de serviciu – niciodată.

Într-o zi tăticul îi zise:

– Am să te iau de la gimnaziu și am să te înscriu la liceul din centrul orașului.

Dumitraș a sărit ca ars:

– Tată, mă împac de minune cu colegii, îmi place învățătoria, nu vreau să mă despart nici de...

Nu vă mai spun chiar toate secretele, dar are și Dumitraș o colegă pe care o simpatizează. A ținut morțiș una și bună: nu și nu. Și tăticul l-a lăsat în pace.

– Ai făcut totuși vreo boroboată...

– Nu, tată, n-am făcut nimic...

– Bine, am să vin... Dar să fii și tu de față.

– Nu, nu. Numai pe mata te cheamă...

A găsit domnul ministru într-o bună zi o oră liberă și s-a prezentat la gimnaziu. Doamna învățătoare i-a propus să ia loc în banca lui Dumitraș, a răsfoit mai multe caiete până a găsit o foaie și i-a întins-o domnului ministru.

– Ce-i asta? a întrebat ministrul.

– Citiți... l-a îndemnat învățătoarea.

Domnul ministru a întors foaia pe o parte, pe alta, a recunoscut caligrafia lui Dumitraș. Puse foaia pe bancă în fața ochilor, și-a sprijinit bărbia cu ambele mâini și citi:

Compunere.

Tema: CÂND TĂTICUL ERA MIC

„Tăticul meu s-a născut în sat. Când era mic, era foarte năzbătios și poznaș. Într-o zi, când nenea Gheorghe, vecinul de peste drum, și-a lăsat pentru câteva clipe tractorul lângă poartă cu motorul în funcție, tăticul meu s-a furișat în cabină, a pornit tractorul din loc, dar nu știa nici să-l conducă, nici să-l oprească și a prăvălit tot gardul de pe partea dreaptă a drumului până când tractorul nu s-a oprit singurel de perețele unui sarai”.

Domnul ministru s-a făcut micuț cât o furnică, vroia să zâmbească, dar simți că este urmărit de privirea doamnei învățătoare. Citi mai departe:

„Într-o vară tăticul meu s-a odihnit în tabăra pionerească. S-a întors de acolo cu o goarnă. Nici în ruptul capului n-a vrut să spună nimănui, nici chiar părinților, de unde a luat sau a furat goarna. O ținea ascunsă în vârful unui nuc. Când părinții erau plecați la câmp, tăticul meu urca în pom, sufla cu putere, trâmbița, făcea așa o gălăgie că fugeau toate păsările de prin ogrăzile vecine”.

Domnului ministru i-au răsărit broboane de sudoare pe frunte. Aproape că nu mai vedea literele. Cu mare greu decifra literele:

„Odată tăticul meu s-a supărat pe învățătoare că i-a pus nota „doi” la purtare și, de ciudă, a mâncat toate florile din clasă... În agendă diriginta a scris părinților: „Rog să-l hrăniți mai des pe copil, căci a rămas clasă fără flori”.

...Seara, domnul ministru, i-a făcut semn cu privirea feciorașului să-l urmeze în birou.

- Măi băiete! Măi băiete măi, de ce mă faci de rușine, a?
- Da ce, nu-i adevărat? Mie bunica mi-a povestit, da bunica nu spune minciuni!

„CEAUNEL”

Stăteam pe malul unui iaz la care pescuiam pentru prima dată. Pe celălalt mal se aflau prietenii mei, pescari și ei.

Odată cu răsăritul soarelui, pe cărărușa care șerpuia pe la spatele meu, se apropia un omulean. Ajuns în dreptul meu, mi-a dat „bună dimineața” și m-a întrebat:

- Chică ceva?
- Niște carași. Frumoși carași sunt în iazul acesta.
- Omuleanul s-a așezat alături pe iarba înrourată.
- Sunteți paznicul? l-am iscodit.
- Da, a fost răspunsul.

Nu m-a întrebat dacă am sau nu învoire, mi-am dat seama că a fost prevenit de către stăpânul iazului.

Peste alte câteva clipe din aceeași direcție, când prin apă, când prin iarba de pe mal, se apropia de mine un cățeluș. Micuș, cât un iepure de casă, cu blăniță sură ca mercurul. Ajuns la firul undiței mele, s-a oprit.

- E-al dumitale? l-am întrebat pe omulean.
- Al meu.
- Da ce caută el când prin apă, când prin iarbă?
- Undițe de fund. Este un învățător aici, într-un sat, vine noaptea, aruncă trei-patru undițe la macuh, camuflează

foarte minuțios firele aței în iarbă, iar dimineată tare vine și le strânge. Uneori nici el nu le poate găsi. Dacă se ia cu somnul, vine după undițe în noaptea următoare.

– Și anină ceva?

– Dacă n-ar prinde, n-ar mai veni. Și eu l-am învățat pe *Ceaunel*, căci așa-i spune cățelușului, să găsească undițele ascunse. Iaca, a găsit-o pe a dumitale...

– Cum ați spus că i-i numele?

– *Ceaunel*, căci e sur ca ceaunul.

Ceaunel s-a culcat alături de stăpân cu botișorul pe lăbuțe. Ochișorii lui ca niște mărgelușe lucitoare se uitau când la mine, când la stăpânul său. De fiecare dată, auzindu-și numele, flutura din codița-i ca un vârf de stof înflorit.

Paznicul continuă:

– Am două ficuțe, una în clasa a doua și alta în a patra, tare le mai este drag. În fiecare dimineată le petrece la gimnaziu, iar când se termină lecțiile, le așteaptă la portiță.

– Dacă-i dau o bucățică de salam, ce are să zică?

– Bodaprosti.

Cățelușul a îngulecat cu plăcere bucățica de pâine cu salam și s-a lăsat mângâiat pe căpușor:

– Drăguț cățeluș și... talentat.

– Drăguț, da, e îndrăgit de fetițele mele. Acuma-s în vacanța de pămăvară și pe *Ceaunel* îl iau mai des cu mine la iaz, mi-i de ajutor.

Paznicul l-a mângâiat și el pe cățeluș:

– În anul trecut eram gata să mă despart de el...

– V-a amărât rău, se vede...

– Mă întâlnește într-o zi vecinul și-mi zice:

– Măi Gheorghe, că pe mine Gheorghe mă cheamă, cățelul tău îmi mănâncă puișorii.

– Ei, nu mai spune!

– Zău...

– Nu se poate!

– Dacă-ți spun.
– Nu te cred.
– L-am văzut cu ochii mei.
– D-apoi și ograda mea e plină cu pușori, rătuște, bobo-
cei... Ar dispărea și de la mine ceva.

– Nu te mint, cu ochii mei l-am văzut, cu un pușor în gură...
Poate nu l-aș fi crezut pe vecin, dar într-o zi, cum curățam
un butuc de vie de după casă, îl văd pe *Ceaunel* cum trece
pe sub gardul din sârmă împletită cu un bobocel în gură...
D-apoi de-aiștia-mi ești? I-am tras o chelvăneală și mi-am
zis: „Am să-l mărit!”

Ceaunel asculta foarte atent cuvintele stăpânului, de par-
că înțelegea totul ce povestește.

– Am și un băiat, mai mare, Costel, învață la un liceu din
Iași. În ajun de sărbătoarea Sfințelor Paști ne-am hotărât să-i
facem o vizită, să-i mai ducem ceva de-ale gurii.

– Tată, hai să-l luăm și pe *Ceaunel* cu noi, propuse una
dintre fiice. Și Costel vrea să-l vadă, căci îi duce dorul.

Ne-am urcat cu toții în mașină, am un „Jiguli” de cu-
loare roșie, cam vechișor, dar nu mă dă de sminteală. Soția
în drapta mea, fetele și *Ceaunel* – pe bancheta din spate.
Ajunși la Sculeni, înainte de a intra în vamă, ne-am oprit la
o piețișoară. Ce-am făcut și ce-am dres, numai eu știu, când
să ne pornim – *Ceaunel* – nicăieri.

– Nu-i mare pagubă! Las’ să știe cum să mănânce pușorii
vecinului!

Fetele l-au bocit până la vamă, în vamă și tot drumul
până la Iași. Supărate foc! Nici să vorbească și nici să se uite
la mine... .

În a treia zi, la întoarcere, trecând prin satul Sculeni, fe-
tele, care erau mereu cu privirea în toate părțile, au început
dintr-odată să țipe cu voci asurzitoare:

– Tată, oprește! Oprește mașina! Tată... *Ceaunel* al nostru!
Aleargă din urma mașinii! Oprește!...

Am tras pe dreapta, am dat puţin înapoi în întâmpinarea căţeluşului.

Fetele, nici n-au reuşit să coboare, numai au deschis uşa şi *Ceaunel* le-a sărit în braţe. Îl cuprindeau, îl sărutau, şi plângeau de bucurie. Şi *Ceaunel* le lingeă obrăjorii şi ochii. Asudat, cu tot neamul de curnuţi şi gunoaie în blăniţă, sărea în sus de fericire. Să fi văzut dumneata scena asta!

Am coborât cu toţii din maşină şi-l urmăream pe *Ceaunel* care sărea cu lăbuţele în sus, se culca apoi pe spate şi iar sărea...

Aşa, pe neprins de veste, s-a apropiat de noi o bătrânică.

– I-al dumneavoastră căţeluşul acesta? a întrebat ea cu voce slăbuţă.

– Al nostru.

– Păi, să vă spun. De câteva zile şi-a găsit culcuş lângă porţiţa casei mele. I-am dat de mâncare – n-a vrut să mănânce. I-am dat apă – n-a vrut să beie. Şi tot timpul cu privirea la şosea. Cum vedea o maşină de culoare roşie, se lua după ea şi alerga, şi alerga, şi alerga până maşina dispărea după cotitură. Apoi, revenea din nou lângă porţiţa ogrăzii mele, urmărind cu privirea maşinile care treceau în goană şi cum apărea una de culoare roşie...

Paznicul s-a ridicat, gata de plecare. A sărit şi *Ceaunel* de la locul lui.

– Şi cu puişorii cum se împacă?

– Se joacă cu ei... I-o trecut dorul... Hai, *Ceaunel*, mai departe să ne facem datoria. O zi bună, mi-a dorit la plecare. Şi... fir întins!

NOTA „ZECE” PENTRU... PISICI

Cu câteva minute înainte de a suna clopoțelul la recreație, învățătoarea, doamna Valentina, s-a adresat copiilor:

– Elevi, cine dintre voi are acasă pisicuță?

Mai mulți copii au ridicat mânuțele.

– Foarte bine...

Doamna învățătoare a trecut cu privirea pe la fețele elevilor, apoi continuă:

– Ionel, pisicuța ta ce culoare are?

– Surie, cu pete mai întunecate, ca un tigrișor.

– E cumincioară?

– E ascultătoare și... nu prea face pozne.

– Ai putea s-o aduci mâine la gimnaziu?

– Desigur, dar...

– Vorba e că elevii de la cercul dramatic vor prezenta mâine o scenetă și eroina principală trebuie să aibă o pisică adevărată, dar eleva care interpretează rolul n-o are. Sau poate eroinei i-i rușine să meargă prin sat cu pisica în brațe...

– Bine, am s-o aduc.

A doua zi în clasa a treia era mare tâmbălău. Mai mulți elevi veniseră fiecare cu pisica lui. Dar pisicile nu prea erau la curent că atunci când sună clopoțelul și începe lecția, trebuie să stea cumincioare în genți. Și au început un concert al lor.

Pisica lui Dan și-a zgârâiat stăpânul.

Pisica Maricicăi a zbughit-o din geantă și alerga speriată printre bănci.

Pisoiful Lenuței scosese căpușorul din geantă și privea curios în jur.

Motanul lui Adrian mieuna disperat în brațele băiatului.

Pisicuța Marianeii a răsturnat de pe pervazul ferestrei o vază cu flori.

Motanul lui Dumitraș a țâșnit în coridor. Băiatul s-a luat

după motan, dar s-a lovit de genunchii învățătoarei, care tocmai intra în clasă.

– Vai de mine și de mine! Ce se întâmplă aici?

Elevii încremeniseră fiecare la locurile unde se aflau. Nimeni nu rostea nici o silabă, doar pisicile se întreceau la mieunat.

– Ce se întâmplă aici, copii? a mai întrebat odată învățătoarea, dar n-a mai așteptat răspunsul – se pricepuse singură.

Maricica încerca fără succes să prindă pisica pe sub bănci:

– Mă temeam că Ionel o să uite să ia pisica lui și...

A sărit cu vorba și Dan:

– M-a sunat Ionel de dimineață și mi-a spus că nu poate prinde pisica lui și eu mi-am zis...

Cu voce plângăreață Dumitraș se ruga:

– Doamnă învățătoare, dați-mi voie să ies să-mi caut motanul.

Mariana ținea strâns la piept pisica cu privirea la țărâna împrăștiată pe podea:

– Vă rog să nu mă pedepsiți. Măine am să aduc o altă vază cu o mușcată.

A intrat în clasă și Dumitraș cu motanul în brațe.

– Dumitraș, închide bine ușa și treci la loc. Ocupați-vă locurile în bănci și ogoiți pisicile.

După o pauză mai îndelungată, doamna învățătoare a întrebat:

– Cine dintre voi poate să-mi spună o poezie despre... pisici?

S-au ridicat câteva mânuțe.

– S-o ascultăm pe Mariana.

– *Pisicuță pis-pis-pis,
Te-am visat aseară-n vis,
Te spălam, te pieptănam,*

*Fundă roșie-ți legam,
Dar tu cu lăbuța
Mi-ai zgâriat mânuța.*

– Minunat. Să-l ascultăm și pe Dumitraș. În brațele stăpânului motănașul se liniștise de-a binelea.

*Toată ziua motănel
Stă cu lenea lângă el.
Nu aleargă, nu muncește,
Numai stă și lenevește.*

– Bravo, Dumitraș. Cine mai știe vreo poezie?
S-au mai ridicat două mânuțe.

– Hai, Dan, spune și tu!

Și Dan începu:

*Tica, tica, tica,
M-a certat mămica,
C-a mâncat pisica
Toată smântânică.*

Vocea doamnei învățătoare era foarte binevoitoare: parcă nici nu se întâmplase nimic.

– Aceste poezioare fac parte din folclorul copiilor și se cuvine să le cunoască pe de rost fiecare băiețel și fetiță. Cine mai avea mânuța ridicată? Lenuța? S-o ascultăm și pe Lenuța.

– Eu știu o poezie de la străbunica mea. Și ea mi-a spus că o ține minte de când s-a dus în clasa întâi la școală. Pe atunci erau vremuri grele. În clasa întâi era un singur *Abecedar*. În acel *abecedar* era și poezia ”*Motanul*”.

*Are ochi de sticlă,
Coadă cât un cot,
Gheare ascuțite
Și mustăți pe bot.
Sare peste garduri,*

*Sare peste grinzi,
Zboară ca săgeata
Dacă vrei să-l prinzi.
Are tălpi de vată
Și în ochi scânteii
Și-ngrozește noaptea
Bieții șoriceii.*

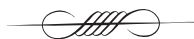
– Bravo, Lenuța. E o poezie frumoasă și vreau să vă spun, elevi, că o știu și eu de la bunicuța mea. Când eram studentă, am încercat să aflu cine este autorul ei, am găsit acel *Abecedar*. Poezia „*Motanul*” a fost scrisă de un poet din Moldova noastră pe nume Liviu Deleanu, care s-a născut acum o sută de ani.

Doamna învățătoare a luat în mână pixul, zicând:

– Toți elevii care au spus poezii despre pisici vor primi nota „zece”. Dați încoace agendele!

SCENETE PENTRU TEATRELE DE COPII

„CE-AM FĂCUT AZI BINE,
CE-AM FĂCUT AZI RĂU...”

PERSONAJELE:

NICULĂEȘ, un băiețel de 12–13 ani

INSPECTORUL

POLIȚISTUL

NICOLETA, fiica inspectorului, de 10 ani.

O simplă odaie de birou. La masă, cufundat în hârtii, stă inspectorul (o doamnă). Pe masă mai multe dosare și un aparat de telefon.

Se aud bătăi în ușă.

INSPECTORUL: Intrați!

Ușa se deschide și intră un polițist, care trage după sine pe Niculăeș.

POLIȚISTUL: Să trăiți, dom' inspector!

INSPECTORUL: Bună, bună... (*către băiețel*) Ce surpriză! Vechea noastră cunoștință... Niculăeș?

NICULĂEȘ: N-am făcut nimic, doamnă inspector. Nu mă pedepsiți... Va rog...

INSPECTORUL: Ei, char așa, nimic...

POLIȚISTUL: Dacă înțeleg corect, nu-i pentru prima dată în biroul acesta...

INSPECTORUL: Da, ne cunoaștem... (*către polițist*). Ia dumneata loc... Cu ce s-a făcut vinovat?

POLIȚISTUL: A încercat să fure un portmoneu din geanta unei bătrâne, dar a fost prins de niște cetățeni...

INSPECTORUL: Ei, vezi, Niculăeș? Și tu zici că n-ai făcut nimic. Când te-am prezentat la școala-internat, mi-ai promis că ai să fii băiat cuminte... (*Niculăeș își îndreaptă privirea spre podea.*) Mi-ai promis?

NICULĂEȘ: ...promis.

INSPECTORUL: Tăticul tău nu s-a întors din Rusia?

NICULĂEȘ: Nu s-a întors.

INSPECTORUL: Nici mămica ta din Italia?

NICULĂEȘ: Nici...

INSPECTORUL: Aveam undeva notat (*răsfoiește un calendar de masă*) numărul de telefon al bunicului tău din Durlești... Doar el îți este și mamă, și tată...

NICULĂEȘ: Eu vă rog, nu-i telefonați...

INSPECTORUL: Și cam de ce?

NICULĂEȘ: Eu vă rog...

INSPECTORUL (*formează un număr de telefon*): Bună ziua! (*răsună un Alo!*) Vorbim cu bunicul lui Niculăeș?

VOCEA DIN TELEFON: Da, da. E la dumneavoastră?

INSPECTORUL: E la noi...

VOCEA DIN TELEFON: Vă rog, nu-i dați drumu...

INSPECTORUL: Da ce s-a întâmplat?

VOCEA DIN TELEFON: Nu mai știu unde să mă ascund de rușine... A furat o găină de la vecin... Și a fugit de acasă...

INSPECTORUL: Vedem noi ce facem... (*pune receptorul*). Frumoasă faptă, n-ai ce spune...

NICULĂEȘ: Eu mai mult n-am... Dați-mi voie să plec...

INSPECTORUL: Să presupunem că-ți dau voie... Unde ai să pleci? La bunic?

NICULĂEȘ: Nu, nu la bunic... La spital.

INSPECTORUL: La spital?

NICULĂEȘ: Da, eu sunt internat în spital.

INSPECTORUL: La care spital?

NICULĂEȘ: La spitalul de copii de pe strada Grenoble.

INSPECTORUL: Acuși aflăm... (*răsfoiește cartea de telefoane, ridică receptorul, formează numărul*).

VOCEA DIN TELEFON: Spitalul de copii. Vă ascultăm...

INSPECTORUL: De la inspecția pentru minori vă deranjăm. Aveți un bolnav pe nume Niculăeș?

VOCEA DIN TELEFON: Am avut... Dar a fugit. A furat un portmoneu de la asistenta medicală și a dispărut. E la dumneavoastră?

INSPECTORUL: E la noi.

VOCEA DIN TELEFON: Vă rugăm, aduceți-l la spital. Trebuie să scoatem ațele...

NICULĂEȘ: Dați-mi voie să plec...

INSPECTORUL: Ce fel de ațe?

VOCEA DIN TELEFON: A fost operat de apendicită... Și trebuie să-i scoatem ațele...

INSPECTORUL (*acoperă receptorul*): Unde-i portmoneul asistentei medicale? Scoate tot ce ai din buzunare și pune pe măsuta mea... (*în receptor*) Am înțeles. Totul e clar!

Niculăeș scoate din sân un micuț portmoneu, de prin buzunare niște bănuși, câteva bomboane.

INSPECTORUL: Mai ai ceva?

NICULĂEȘ: Mai am... un carnețel.

INSPECTORUL: E-al tău, sau... l-ai șterpelit de la cineva?

NICULĂEȘ: E al meu.

POLIȚISTUL (*se ridică de pe scaun și ia carnețelul, îl răsfoiește*): Ale cui sunt aceste notițe?

NICULĂEȘ: Ale mele.

POLIȚISTUL: Dom' inspector, dați-i o foiță să scrie două cuvinte, să ne convingem... (*către Niculăeș*) Treci aici la masă și scrie. (*Inspectorul îi pune dinainte o foaie și pixul.*)

NICULĂEȘ: Ce să scriu?

POLIȚISTUL: Scrie: Ce-am făcut azi bine, ce-am făcut azi rău. Ai scris?

NICULĂEȘ: Am scris.

POLIȚISTUL: Aceste cuvinte sunt pe prima pagină din acest carnet. (*Împreună cu inspectorul, compară cuvintele scrise pe foaie cu cele din carnețel.*)

INSPECTORUL: Băiatul nu minte. E caligrafia lui.

NICULĂEȘ: Dați-mi, vă rog, carnețelul.

INSPECTORUL: Sunt aici și alte notițe... Am vrea să știm ce fapte ai mai săvârșit... (*împreună cu polițistul răsfioiesc carnetul*).

(*Se aud bătăi în ușă*)

INSPECTORUL: Poftim intrați!

NICOLETA: Salut, mămico!..N-am avut ultima lecție și mi-am zis să trec pe la tine... (*se uită cu mirare la Niculăeș*). Mamă... mata știi cine-i acesta ?

INSPECTORUL: Știu, dar mai bine nu-l știam...

NICOLETA: E acela, care m-a salvat de la înec, atunci, la bazin, și a fugit de la fața locului...

INSPECTORUL: Nu-mi vine să cred.

NICOLETA: E el, mamă...

INSPECTORUL (*către Niculăeș*): A fost așa o întâmplare în luna mai la bazin?

NICULĂEȘ: A fost...

INSPECTORUL: Și de ce-ai fugit?

NICULĂEȘ: A alergat acolo și un polițist... Da eu tocmai fugisem de la școala-internat... În carnețelul meu este data când fetița aceasta era să se înece.

INSPECTORUL: A scris și un ziar despre fapta ta... Te-au căutat mai mulți oameni...

POLIȚISTUL (*răsfioiește carnețelul*): Da, este așa însemnare: „19 mai. Bazinul Locomotiv. Am observat cum trupul unei fetițe se lasă încet sub apă fără semne de a opune

rezistență. Am sărit și am ridicat-o la suprafață.” Iată încă o notiță: „În grădina bunelului am prins o găină. Am vândut-o și mi-am cumpărat o pereche de ghete și o înghețată.” Din portmoneul (*deschide portmoneul*) acesta ai sustras ceva?

NICULĂEȘ: Nu. Nici nu m-am uitat...

INSPECTORUL: Câte fapte bune faci, tot atâtea sunt și rele. Niculăeș, te duci acum la spital, întorci doamnei portmoneul și-ți cer scuze. Ți-i clar? Eu între timp am s-o sun.

NICULĂEȘ: Am înțeles.

INSPECTORUL: Măine-poimâine se încheie anul școlar. Dacă ne promiți că n-ai să mai săvârșești fapte rele, eu aș putea să-ți găsec ceva potrivit de lucru pe parcursul verii... Ai să ai banul tău... Ce zici, ai vrea să te angajezi?

NICULĂEȘ: Vreau! Foarte mult vreau!

INSPECTORUL: Când vei fi externat din spital, imediat te prezinți aici, unde te afli acum. Ne-am înțeles?!

NICULĂEȘ: Am înțeles!

C o r t i n a

NE PREGĂTIM DE REVELION

O ÎNTÂMPLARE CU MOȘ CRĂCIUN

PERSONAJELE:

PREZENTATORUL (în numele autorului)

MOȘ CRĂCIUN (un elev din clasele superioare)

DOI IEPURAȘI (elevi mici)

Șapte vânători înarmați

Copiii din sală.

Decorul: O poieniță de codru albită de zăpadă. În colțul din stânga – un copac gros.

PREZENTATORUL: Suflă vântul rece,

Totu-n jur e alb...

(Către picii din sală): Voi, copii, știți cum suflă vântul?

COPIII: Da! Da! Da!

PREZENTATORUL: Dacă știți, vă rog să imitați vântul.

Copiii din sală imită vântul.

PREZENTATORUL: Suflă vântul rece...

Către copii: Mai tare, mai tare.

Totu-n jur e alb.

Moș Crăciun răzbate

Printr-un codru dalb.

Apare Moș Crăciun cu sacul în spate, se uită într-o parte, în alta, de parcă ar căuta ceva.

PREZENTATORUL: Obosit de cale și cu sacul plin...

MOȘ CRĂCIUN: Mă opresc aicea,

Ca să dorm puțin.

Îmi convine locul,

Sacul îl dau jos,

Leg vârtos cojocul

Și m-ascund la dos.

Moș Crăciun se culcă la tulpina copacului având sacul aproape de el.

PREZENTATORUL: Vântul se potolește, copii. Vântul nu vâjâie, nu suflă de fel. Fiindcă Moș Crăciun trebuie să se odihnească în liniște, să prindă la puteri.

Iar în vremea asta,
Albi și drăgălași
Fug de la năpastă
Niște iepurași.

Apar pe scenă doi iepurași foarte speriați, nu știu încotro s-o ia. Duc lăbuțele la ochi și se uită în depărtare.

IEPURAȘUL I: Vin în urma noastră
Șapte vânători.

IEPURAȘUL II: Unde să ne-ascundem
De urmăritori?!

Iepurașii dau cu ochii de sacul lui Moș Crăciun și prind a sări în sus de bucurie.

PREZENTATORUL: Seamănă cu-o glugă
Sacul sub copac.
Iepurii, la fuga,
Țuști! La moșu-n sac...
Iar peste o habă,
Albi ca niște nori
Intră în poiană
Șapte vânători.

Cum împușcă armele, copii?

COPIII: Ba-bah! Bu-bu!

PREZENTATORUL: Mai tare, copii, să-l trezim pe Moș Crăciun!

COPIII: Bah! Ba-bah! Bum! Bum-bum!

PREZENTATORUL: Gata, copii! Moș Crăciun s-a trezit!

Copiii se opresc, nu mai imită bubuitul armelor. Moș Crăciun se freacă pe la ochi, alungând somnul.

VÂNĂTORII: Ce faci, Moș Crăciun?

PREZENTATORUL: Zic toți într-un glas.

MOȘ CRĂCIUN: Merg de șapte zile
Și acum fac un popas.

VÂNĂTORII: N-ai văzut să treacă
Iepuri prin brădet?

MOȘ CRĂCIUN: Am dormit oleacă.
N-am văzut... Nu cred.

VÂNĂTORII: Mergi cu noi, sau poate
N-ai același drum?

MOȘ CRĂCIUN: Să-mi iau sacu-n spate.
Mergem chiar acum!

VÂNĂTORII: Satul e-n podgorii,
Sacul ți-i greoi.

PREZENTATORUL: Zis-au vânătorii:

VÂNĂTORII: Hai să-l ducem noi!

*Vânătorii iau sacul cu multă atenție și îl duc încetișor de
sub copac înspre partea dreaptă a scenei.*

PREZENTATORUL: Duc cu greu cei șapte
Sacul spre oraș.
Râd în sacul cela
Niște iepurași.

*Când vânătorii ajung cu sacul în capătul din partea
dreaptă a scenei, Moș Crăciun îi oprește. Ei pun sacul
jos.*

MOȘ CRĂCIUN: Mulțumesc, voinicilor,
Că m-ați ajutat.
Drumurile noastre
Aicea se despart.
Deci, la revedere!

VÂNĂTORII: Îți urăm drum bun!
Bucură copiii,
Dragă Moș Crăciun.

*Vânătorii ies prin partea dreaptă a scenei. Moș Crăciun îi
urmărește cu privirea, uitându-se în depărtare și le tot face
semne cu mâna, adică: la revedere, la revedere.*

PREZENTATORUL: La răscruce Moșul
Singur a rămas.

Un iepuraș scoate capul pe gura sacului.

PREZENTATORUL: Zice-un urechilă:
Cum i-am dus de nas!

PREZENTATORUL: Apoi țupa-țupa,
Au sărit din sac
Și-au zbughit-o-n codru
Ce li-i tare drag.

*Iepurașii fug în partea stângă a scenei și dispar în codru.
Copiii din sală aplaudă. Moș Crăciun își întoarce privirea
din depărtare și salută copiii.*

MOȘ CRĂCIUN: Bună ziua, dragii moșului! Bine v-am
găsit!

COPIII (*răspund*): Bună ziua! Bine ai venit, Moș Cră-
ciun.

*Moș Crăciun se uită abia acum la sacul său și plesnește din
palme a mirare:*

MOȘ CRĂCIUN: Aracan de mine și de mine! Ce mai
înseamnă și asta?! Eu am fost la o grădiniță și la o școală de
dincolo de deal. Le-am dăruit băieților și fetițelor de aco-
lo cadouri, și sacul s-a cam deșertat. Aici m-am culcat să
mă odihnesc un pic, când m-au trezit vânătorii, am văzut că
sacul iarăși era plin. „Poate că vânătorii mi l-au umplut cu
cadouri?” m-am gândit eu în mintea mea. Dar vânătorii au
plecat, fără să ia ceva din sac și sacul iarăși e pe jumătate. Ce
năzdrăvănie mai e asta, copii? Cine dintre voi ar putea să-mi
lămurească?

COPIII: Eu! Eu! Eu!

UN COPIL (*urcă pe scenă*): Moș Crăciun, când mata ai
adormit, în poieniță au venit doi iepurași, care tremurau
de frică. Șapte vânători alergau în urma lor să-i împuște.
Iepurașii s-au ascuns în sacul matale, ca să-și salveze viața
și sacul s-a umplut. Dar când mata îi petreceai pe vânători,

iepurașii au ieșit din sac, au fugit în codru și sacul nu mai este plin.

MOȘ CRĂCIUN: Așa a fost, copii?!

COPIII: Așa! Așa! Așa!

MOȘ CRĂCIUN: Bravo iepurașilor că i-a dus capul să se ascundă atât de bine. Bravo și vouă, dragi copii, că ați tăcut și nu le-ați spus vânătorilor unde se află iepurașii! Să știți că meritați cadourile care vi le-am adus. Și ar fi bine să păstrați din ele și câte ceva pentru iepurași.

C o r t i n a

TITUS ȘTIRBU

Poetul Titus Știrbu s-a născut la 3 iulie 1942 în satul Cenușa, Florești, jud. Soroca.

Își face studiile la Universitatea de Stat din Moldova, Facultatea de Istorie și Filologie (1959–1964). Ulterior lucrează ca redactor la Televiziunea Națională (1966–1976);

șef de secție la Societatea Republicană „Prietenii cărții” (1978–1984);

referent, consultant, apoi secretar al Uniunii Scriitorilor din Moldova (1984–1991);

consilier al directorului general al Comitetului de Stat pentru Edituri, Poligrafie și Comerțul cu Cărți (1992–1994);

secretar al Consiliului Centrului Național de Cinematografie (1994–1999); specialist principal la Departamentul Relații Interne și Funcționare a Limbilor (1999–2001).

În perioada 2002–2008 – redactor în Serviciul editorial al Editurii „Universul”;

Din 2008 și până în prezent activează în cadrul Uniunii Scriitorilor din Moldova.

Membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova;

Membru al Uniunii Epigramiștilor din România.

A tradus din literatura pentru copii, precum și din folclorul poezelor lumii.

Este deținătorul Diplomei de gradul I la Concursul republican de literatură pentru copii „Bucuria din ochii copilului” (1996) pentru cartea *Târgul din poiană*); Premiul Uniunii Scriitorilor din Moldova pentru culegerea de versuri *Ce înseamnă-a fi om bun?* (2006).

Premiile Salonului Internațional de Carte pentru Copii și Tineret: 2000, pentru cartea *Vai ce litere ghidușe*;

2008, pentru cărțile *Puișorii mamei*, *Mașinica mea* și *Bunicuța melcilor*;

2009, pentru cartea *Pomul cu litere. Pomul cu cifre*;

2010, pentru cartea *Colorăm și învățăm poezii*;

2012, pentru cartea *A venit un lup la școală*;

2015, pentru cartea *Vasilică-Fasolică, Născocilă și cureaua*;

2016, pentru cartea „*Alfabet cu zâmbet*”;

2017, pentru cartea de povestiri „*Ceaunel*”.

Premiul „KIBATEK” – pentru întreaga creație – al Asociației științifico-literare: Turcia, Cipru, Țările Balcanice, Asia și Europa, 2013.

Diploma de Onoare a Guvernului Republicii Moldova, 2012.

Cetățean de Onoare al comunei Mogoșești, Iași.

Cetățean de Onoare al satului natal Cenușa.

Titlul Onorific „Maestru al Literaturii”, 2010.

Ordinul „Gloria Muncii”, 2015.

APRECIERI CRITICE

Titus Știrbu este credincios și statornic cititorului său: îi urmărește joaca, atitudinea față de prieteni, copacii și animalele ce-l înconjoară; îl vrea de treabă și disciplinat, devotat cărții și pământului pe care-l lucrează părinții, pământul în care dorm bunicii și străbunicii lui; dorește să-l vadă ocrotitor al întregii noastre Patrii. Poate de aceea unele poezii despre natură, faună, floră au mai mare priză la cititor, fiind incluse în manuale și antologii pentru preșcolari. Dar frumosul și utilul, plăcutul și generozitatea se afirmă condamnând urâtul și răul, luptând cu lenea și indiferența, minciuna și infidelitatea, lașitatea și trădarea. Iată de ce în lirica poetului, alături de poeziile cu mesaj de afirmare a virtuților etico-morale, cititorul întâlnește idei de condamnare a oricăror defecte umane, ce se cuibăresc în sufletul unor copii de la cea mai fragedă vârstă. Dar poetul își dorește cititorul curat la suflet ca lacrima, disciplinat și ordonat, să cunoască abecedarul bunei purtări.

Acest aspect al liricii lui Titus Știrbu este cel mai căutat, mai bine trăit, poate și fiindcă este mai reușit zugrăvit. Cititorul își dă bine seama că anume umorul și satira, râsul sarcastic și ridiculizarea sunt imaginile de serviciu în poeziile poetului. Și după cum defectele omenești – minciuna și simularea, lingușirea, fățărnicia și trădarea – îl însoțesc pe om în tot cursul vieții, o parte din versurile lui Titus Știrbu depășesc vârsta copilăriei – „Motanul poliglot” (parodii), „Unu scriem, doi – în minte” (catrene vesele și nu prea).

Ion BEJENARU

Am sesizat, de la bun început, în versurile pentru copii ale lui Titus Știrbu mesajul educativ-cognitiv elevat al temelor, mesaj transmis micului cititor prin mijloace artistice autentice și cu vădite nuanțe comico-umoristice. Anume acest mesaj didactic, dar în nici un caz didacticist, însoțește întreaga creație.

...Cert este faptul că orice temă ar aborda, poetul Titus Știrbu știe a se travesti el însuși într-un copil năstrușnic și zglobiu, izbutind să obțină efecte educative incontestabile cu valoare general-umană. Nu întâmplător multe poezii de Titus Știrbu au fost traduse în limbile kazahă, bielorusă, uzbekă, ucraineană, rusă, franceză, engleză, letonă ș.a.

Ion ANTON

În marea majoritate a poeziilor Titus Știrbu scrie despre copii, oglindește universul și psihologia lor, sau privește și meditează asupra lucrurilor prin prisma celor micuți, dându-le o interpretare firească, originală, iar uneori și fabuloasă.

Haralambie MORARU

Poeziile poetului Titus Știrbu nu sunt moraliste, ci realiste, trezind interesul prin naturalitatea și frumusețea versului ce curge sonor ca o apă cristalină de izvor. Versurile lui nu sunt înzorzonate cu situații inventate, de care copiii rar au în viața lor parte.

Mihai LESCU

Titus Știrbu este dintre poeții cei mai predispuși spre glumă. La întâlnirile cu cititorii din școli și grădinițe, Domnia sa cucerește publicul ascultător repede și-l ține atent și receptiv la versurile sale satirico-umoristice, încheiate, de obicei, cu câte o poantă, pe cât de neașteptată, pe atât de hazlie și generatoare de voie bună. Creația poetului Titus Știrbu are o binevenită valoare educativă. Cu atât mai binevenită, cu cât scriitorul n-o declară sec, direct, plat, ci o infiltrează ingenios în text, de cele mai multe ori în replicile spontane ale personajelor.

Ne-am convins că autorul găsește amănunte și detalii prin care depășește versificarea, fie aceasta și acceptabilă, în fond, a unor stări de lucruri sau de conștiință și propune cititorului parabole ingenioase, pline de tâlc adânc, generator de emoții și meditații etice, general-umane.

Ion CIOCANU

Titus Știrbu este unul dintre cei mai cunoscuți poeți pentru copii din Republica Moldova. Poeziile lui sunt îndrăgite de cei mici, spuse pe de rost, cântate, purtate dintr-un spectacol în altul.

Este un adevărat prieten al copiilor.

Nicolae DABIJA

Întâmplările descrise în poeziile lui Titus Știrbu au loc în epoca noastră postmodernă, dovadă fiind și lucrurile pe care personajul recentei cărți, „A venit un lup la școală”, le sechestrează din buzu-

narele copiilor: „Doamne, ce de-a lucrătoare/ se adună-n geanta mare:/ ținte, praștii, telefoane, / piuneze și bomboane – /bumbi, chibrituri, bilețele, un cuțit fără plăsele...” Autorul excelează în stăpânirea unei tehnici de versificare cantabilă care înlesnește memorizarea textului, dar totodată dozând cu pricepere mesajul său cu umor, sarcasm, ironie, toate acestea evitând căderea în superficialitate și didacticism steril.

Nicolae RUSU

Titus Știrbu este unul dintre cei mai buni scriitori pentru copii din Basarabia. În versurile poetului simple, limpezi, ca roua de pe trandafiri, descoperim ideea cea mai valoroasă a creației: poate fi bun doar omul care simte că are o Patrie a lui. Pentru că *Patrie are și spicul, și ziua, și pădurea, și peștele, și, în sfârșit Cuvintele au Patrie – româna limbă-a noastră*. Mai multe pagini ale cărții *Ce înseamnă a fi om bun?* răspund înțelept și cu versuri atât de poetic tâluite la întrebarea ce se conține-n titlu: îi învață pe copii să urască minciuna, lenea și alte năpaste omenești și să îndrăgească toate vietățile și fenomenele naturii, fără de care copilăria n-ar mai fi copilărie și bunăta-tea n-ar mai fi cea mai aleasă zestre dăruită de Dumnezeu omului ca să fie de la prima până la ultima suflare.

Gheorghe CALAMANCIUC

Titus Știrbu a tot adunat, spre bucuria micilor cititori, multe cărți, scrise în nopți tainice, când versurile vin și discută cu autorul. Căci și poezia are viața ei, se naște, crește, suferă când este dată uitării, și se bucură când se află printre copii.

Recent am citit plachetele de catrene – forma preferată de autor – și m-am bucurat sincer pentru copiii care au citit sau urmează să citească poeziile adunate în ediții modeste ca realizare grafică-poli-grafică, dar bogate în sensuri nobile. În majoritatea lor, catrenele lui Titus Știrbu deschid fiecare câte o ferestruică luminoasă în lumea copilăriei.

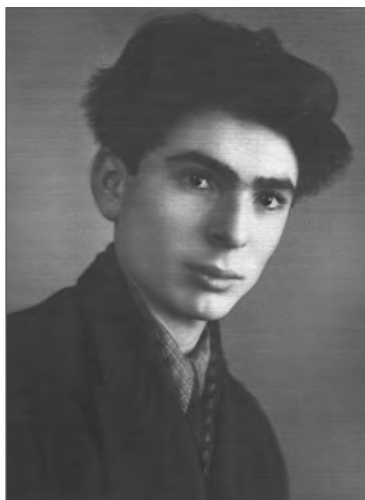
Are Titus Știrbu un dar prețios pentru un scriitor pentru copii: a privi cu zâmbet bun la tot ce se întâmplă în jurul nostru.

Poetul descoperă în lumea copiilor momente care trezesc zâmbetul, îl poartă pe cititor din vers în vers pe cărările nebănuite ale vieții și prin situații poznașe.

Gheorghe GHEORGHIU

*La vârsta de 12 ani când însăilam
primele rânduri de poezie.*

La 20 de ani

*Împreună cu familia: mama Elizaveta, tatăl Grigore, sora Ileana și
fratele Mihai*

Alături de Iulian FILIP și Ianoș ȚURCANU

*Decernarea Premiului KIBATEC,
cu prezența scriitorilor Teo CHIRIAC și Todur ZANET*

Împreună cu Ion DRUȚĂ

Alături de Petru CĂRARE

La o întâlnire cu elevii din satul natal, Cenușa

La lacul din Costești

CUPRINS

...ERAM UN BOB ȘI EU	Dialog.....23
Patria 3	Iaca măi, scofală mare! 24
Limba română..... 3	Pictorița 25
Dragoste de țară.....4	Bine ai venit, vacanță! 26
Plai natal 4	Dialog.....26
Dimineață de toamnă 5	Hai la trântă! 27
Furnicuța 6	Ursulețul.....28
Întâi septembrie.....7	E vară sau e iarnă? 28
Cartea.....7	Drum spre toamnă.....29
Drag ne-a fost abecedarul 8	Casă nouă 30
Prima învățătoare.....9	La pescuit 30
Tricolorul.....9	Ce înseamnă-a fi om bun?.....31
Îndemnul doamnei	Trompeta.....31
învățătoare.....10	O minciună-n catalige 32
Florăreasa 11	Cu răbdarea treci și marea 33
Uite-așa băieți îmi plac!.....12	La iaz 34
Hulubul singurel.....13	Vasilică-fasolică.....35
Ceasul.....13	Născocilă.....36
Ați văzut așa portar? 14	Iată-mi-o, Moldova!.....37
Cel mai harnic băiețel 14	O carte pe zăpadă 37
Roadegumă.....15	Un curechi cu urechi.....38
Două pâșișoare 16	Izvorașul 39
Gluma 16	Măturătorii.....39
Lângă geam 17	Scrisoarea ghiocelor 40
Dialog la gard.....17	La portiță 41
Zgârcitul 18	Hai să mergem la bunica 42
Ia dă „zilnicul” încoace!.....19	Dumitraș.....42
Cucuiul 19	Zi de vară 43
Un sportiv de prima clasă 20	Curelușa.....43
Covrigul.....20	Mai este câte unul... 44
Feciorul lui Păcală 21	De la școală.....45
La circ.....21	Dominte și faraonii
Doi turiști 22	egipteni 46
Fiul lui Păcală se duce	La hartă 46
la școală.....23	Piedestal pentru lenoși.....47

Începe ziua cu o faptă bună	48	Masca	69
Alo, taxi!	48	Vă urăm de sănătate.....	70
„Fapte bune”	49	Dați colacul!	70
Trei portari... și mingea-n poartă	50	Bucățița de cretă.....	70
Dereticătoarea.....	50	Alfabet cu zâmbet.....	72
Ghiță.....	51	Nepoțelul și bunelul.....	76
Păcală și Tândală.....	52	Rugăminte către Moș Crăciun	76
Bătăușii.....	53	Operația „Desaga verde”	77
Tu, mămica mea, mă iartă... ..	54	Prietenul nostru cel mai bun.....	78
Fetița și domnița.....	54	Mânzul.....	78
A venit un lup la școală.....	55	Să cânte ciocărlia... ..	79
Vagabonzii.....	56	Nota „trei”	80
VREAU SĂ FIU..		Leneșul.....	81
Șofer		Albina.....	82
Șoferul.....	58	Sticletele.....	82
Am să fiu șofer	58	Surioara.....	83
Cine poartă ploaia	59	Un băiat cu doua fețe și o sută de povețe.....	85
De-a șoferii.....	60	Luca	101
Tâmplar		Magnetul.....	102
De la nord.....	61	Piunezele.....	103
Poarta	61	Oare n-ar fi fost mai simplu	104
Puntea	62	Etichetele	105
Gealăul	62	Zi de primăvară	106
Ciutura	63	Zâmbetul orașului	106
Ferăstrăul.....	64	Soarele și luna	107
Scrânciobul.....	64	Case verzi.....	108
Nenea Petru.....	65	Și apoi mă duc la școală.....	109
Gata ni-s căsuțele?	66	A TRECUT PE LA FLOREȘTI O CĂRUȚĂ CU POVEȘTI. AM ÎNTINS MÂNA ȘI-AM LUAT UNA	
Vreau să fiu	66	Poveste cu un șoricel.....	110
Bucătar		Păcală și Lenea cucoană prinsă în capcană.....	111
Gospodinele	67		
CU URATUL			
Clopoțelul	68		
Primiți urătorii?	68		
Biciul	69		
Buhaiul.....	69		

Iepurașul leneș.....	115	Visul unui harbuz.....	158
Târgul din poiană.....	119	Lan cu stele.....	159
Calculatorul cu vărguță.....	123	Apleacă-ți creanga.....	159
Veverița și fetița.....	129	Dulce ești.....	159
Poveste despre pâine.....	131	Cârțița.....	159
Poveste cu minciuni.....	136	Leul.....	160
Nourașul și zmeul.....	138	Cămila.....	160
Sândăluțele.....	141	Știuca.....	160
Comoara.....	145	Somnul.....	160
Sub o geană de pădure.....	150	Caracatița.....	161
Căluțul.....	150	Broasca-țestoasă.....	161
Pisicuța.....	150	Crocodilul.....	161
Iepurașul.....	151	Pelicanul.....	161
Fluturașul.....	151	Furnica.....	162
Șoricelul.....	151	Albina.....	162
Cățelușul.....	151	Libelula.....	162
Ieduțul.....	152	Broscuța.....	162
Vițelușul.....	152	Papagalul.....	163
Rața.....	152	Rechinul.....	163
Lupușorul.....	152		
Bufnița.....	153	POEZII-GHICITORI	
Vulpea.....	153	De la iaz... ..	164
Porcul.....	153	După iarbă.....	164
Moș Crăciun, șapte iepurași și vânătorii.....	154	Vine ploaia!.....	164
POEZII DIN PATRU RÂNDURI		Racul.....	165
Bradul de Anul Nou.....	156	Puii coțofenei.....	165
Săniuță, sănioară.....	156	Zi de toamnă.....	165
Vântul șmecher.....	156	Instrumentul.....	165
Clovnul meu.....	157	Ionică.....	166
Trei culori.....	157	Harbuzul.....	166
Până nu mă satur.....	157	Bumbul.....	166
Lan de grâu.....	157	Copac cu ghimpi.....	166
Cu fața spre soare.....	158	La dentist.....	167
Despre romaniță.....	158	Luna ianuarie.....	167
Vreau o carte.....	158	A sădit un pom și cioara.....	167
		Hai că nu ghicești!.....	167
		Găsește rima!.....	168
		Limba română.....	168

Munții	168	Povestea boabelor de grâu.....	184
Una albă, alta neagră.....	168	Marcel-zburătorul	187
Un proverb	169	CÂND EMINESCU ERA MIC	
Agenda mea.....	169	La școala, cu frunze de nuc ...	193
Dă-mi și miel!.....	169	Caietul lui Mihai.....	195
Singurel.....	169	Cu sania după paie	196
În livadă	170	Două buzunare de covrigi.....	198
Nu-i ușor... ..	170	Prima ploaie	
Păsărica	170	de primăvară	201
Hai la prașă!	170	O expoziție în clasa	
Faptă bună.....	171	a trea „B”	202
Pe sub gheață.....	171	Cireșele din grădina	
Vreau și eu să am un... ..	171	bunicii	204
Vitamine	171	Când tăticul era mic... ..	205
Ei sunt cu tine	172	„Ceaunel”	207
Gerul	172	Nota „zece” pentru... pisici.....	211
Necaz.....	172	SCENETE PENTRU TEATRELE DE COPII	
Septembrie.....	172	„Ce-am făcut azi bine,	
POVESTIRI		Ce-am făcut azi rău...”	215
Prima dictare.....	173	O întâmplare cu Moș	
Mănușile	174	Crăciun	220
Bucățița de plăcintă	175	<i>Titus Știrbu</i>	225
Băiatul cu trei garoafe		<i>Aprecieri critice</i>	226
în mână	177		
Natașa.....	179		
O zi de septembrie.....	181		